

अलौकिक

बाइबलले हामीले नदेखेको संसारको बारेमा के सिकाउँदछ- अनि यो किन महत्वपूर्ण छ ।

लेखक :

माइकल एस्. हेइजर

अलौकिक (Supernatural)

लेखक : माइकल एस्. हेइजर

अनुवादक: प्रेमनारायण भट्टराई

प्रतिलिपि अधिकार © २०१५ माइकल एस्. हेइजरबाट

अलौकिक नेपाली अनुवाद © २०१८, मिक्लत

यो अनुवादको सम्पूर्ण सामाग्रीहरू लेखक र प्रतिलिपि अधिकारको अनुमतिद्वारा कुनै पनि रूपमा प्रतिलिपि उत्पादन र वितरण गर्न सकिनेछ । यो अनुमति केवल Miqlat.org. Miqlat.org is a United States 501(c) (3) non-profit corporation मार्फत अनुवाद र प्रकाशित गरिएका गरीएका प्रकाशनहरू लागू हुदछ । त्यसैले यो अनसमतिले अनुवादन भईसकेको भाषामा अर्को अनुवाद गर्न अनुमति प्रदान गर्दैन वा प्रकाशनको निम्ति लेक्सहाम प्रेस बाट बाहेका अरुलाई अनुमति छैन ।

ISBN :

मेरो आमा र बुबा प्रति
एड र जेन स्पेसव
यो आउदैछ भन्ने कसले देखेको थियो र ?
मलाई लाग्छ हामीलाई थाहा छ ।
१ शमूएल १:१-२८

विषय सूची

	आभार	५
अध्याय एक :	बाइबलमा विश्वास गर्नु	६
अध्याय दुइ :	अदृश्य जगत् : परमेश्वर र देवहरू	९
अध्याय तीन :	पहिला र भविष्यका राजाहरू	१४
अध्याय चार :	स्वर्गीय विद्रोह	१९
अध्याय पाँच :	अंतरीक्षीय भूगोल	२५
अध्याय छ :	वचन, नाम र स्वर्गदूत	३०
अध्याय सात :	संलग्नताको नियम	३५
अध्याय आठ :	पवित्र स्थान	४०
अध्याय नौ :	पवित्र युद्ध	४४
अध्याय दस :	स्पष्ट दृष्टिबाट लुकेको	४९
अध्याय एघार :	अलौकिक उद्देश्य	५४
अध्याय बाह्र :	बादलमा सवार	५९
अध्याय तेह्र :	महान् बदलाव्	६४
अध्याय चौध :	यो संसारको होइन	६९
अध्याय पन्ध्र :	ईश्वरीय स्वभावको सहभागी	७४
अध्याय सोह्र :	स्वर्गदूतहरू माथि शासन गर्नु	७९
	निष्कर्ष	८४
	क्षमादानको प्रार्थना	८६

आभार

अंग्रेजीमा मूल भाषा कार्यको लागि

जसै अलौकिक चाही मेरो *अदृश्य संसार* शिर्षकको पुस्तकमा आधारित छ, त्यो पुस्तकको आभारमा व्यक्त गरिएको विचारहरू संक्षिप्त रूपमा यहाँ समावेश छन् ।

मेरो शैक्षिक भविष्यको निम्ति ईश्वरीय सभा र अदृश्य संसार बारे बाइबलीय ईश्वरशास्त्रको अध्ययन मेरो मुख्य जोड हुनेछ भन्ने निर्णय गर्ने बित्तिकै बनीएको अनलाइन छलफलका समुहहरू मेरो धन्यवादका पात्रहरू हुन् । कुनै अचम्म नमानि नै म यो समूहलाई ईश्वरीय सभाको अध्ययन समूह भनि नामाकरण गरेको छु । यो समूह मैले बिद्यावारधीको अध्ययन पूरा गरी लोगोस बाइबल सफ्टवेयरमा काम गर्न सुरु गर्न सुरु गरेपछि सन् २००४ मा छुट्टियो तर त्यो छलफलले मलाई मेरा दुवै पुस्तकहरू लेखनकोलागी निक्कै सहायता पुऱ्यायो ।

अदृश्य संसार चाही *द मिथ द्याट इज टू* भन्ने शिर्षकमा लेखिएको पाण्डुलिपिको रूपमा, मेरो वेवसाइटका विषयवस्तु पछ्याउने पाठकहरूका निम्ति तयार गरेको उपन्यास *द फाकाडे* को लागि सुरु गरिएको थियो । त्यसका धेरै जसो साम्रागीहरू पहिले पत्रिकाहरूमा प्रकाशित गरिए अनि पछि गएर ब्लगको रूपमा, हरेक महिना निरन्तर केही प्रकाशनको निम्ति मैले आफैलाई जिम्मेवार बनाउने सोच थियो । "द मिथ बुक" जुन नाममा चिनियो त्यसको पूरा पाण्डुलिपि सन् २०१२ मा पूरा भयो । पाठकहरूको प्रतिक्रियाको आधारमा यसको पाण्डुलिपि अझ सुधारियो । *अदृश्य संसार*को आभारमा विशेष योगदान पुऱ्याउनेहरूको नाम सूचीकृत गरिएको छ ।

अदृश्य संसार (द अन सिन रिअल्म)- को प्रकाशनमा फेथलाईफ/लोगोल सफ्टवेयरका तीन जना कार्यकारीहरूको विशेष हात छ : बव प्रीचेट, डेल प्रीचेट, र बील लीन्हूइज । उनीहरूले केवल पाण्डुलिपिलाई अर्को स्तरसम्म मात्र पुऱ्याएनन् तर विषयवस्तुलाई उच्च स्तरमा पुऱ्याउनुपर्ने आवश्यकता देखे । यसकारण *अलौकिक* उनीहरूको दर्शनको प्रतिफल हो ।

डेभ ल्याम्बर्ट, मेरो *द अन सिन रिअल्म*को सम्पादक, ले यो *अलौकिक* पनि सम्पादन गरे । उनको अनुभव र विशेषज्ञता हरेक पृष्ठमा भेट्नसकिन्छ । उनी मेरो मनमा स्थान जमाएका व्यक्ति हुन् ।

अन्त्यमा, म मेरी श्रीमती ड्रेन्ना प्रति धन्यवादी छु । मैले गर्ने हरेक काम उनले सम्भव बनाउँछिन् ।

नेपाली अनुवाद कार्यको लागि

अनुवादमा सहकार्य गर्ने मिक्लत (Miqilat.org) र नेपाली भाषामा अनुवादको निम्ति सहायता गर्नुहुने प्रेमनारायण भट्टराई लाई पनि धन्यवाद ।

अध्याय एक :

बाइबलमा विश्वास गर्नु

बाइबलले जे भन्छ, के तपाईं त्यो विश्वास गर्नुहुन्छ ?

कतिजनाको निम्ति यो प्रश्न अलिक अनौठो लाग्न सक्छ, जुन पुस्तक प्रायः इसाईहरूले पढ्छन् । तर मलाई लाग्दैन कि यो एउटा अनौठो मान्नुपर्ने प्रश्न हो । बाइबलमा यस्ता केही अद्भुत विषयहरू पनि छन्- जुन विषयहरू विशेष गरी आधुनिक समयमा विश्वास गर्न गाह्रो हुन्छ ।

यहाँ येशू परमेश्वर हुनुहुन्छ, जो पृथ्वीमा आउनुभयो, क्रूसमा मर्नुभयो र पुनरुत्थान हुनुभयो भन्ने जस्तो कुनै ठूलो विषयवस्तुको चर्चा मैले गरिरहेको छैन । परमेश्वरले प्रस्थानमा इस्राएलीहरूलाई आश्चर्यकर्महरूद्वारा छुटकारा दिएर लाल समुन्द्र तार्नुभएको विषयमा पनि विचार गरिरहेको छैन । प्रायजसो सबै इसाईहरूले यी विषयमा विश्वास पनि गर्छन् । अन्ततः यदि येशू र परमेश्वरमा विश्वास गर्नुहुन्न भने, वा उहाँले आश्चर्यकर्म गर्नसक्नुहुन्छ भनि विश्वास गर्नुहुन्न भने तपाईंले आफुलाई इसाई दावी गर्नुको अर्थ के हुन्छ र ?

मैले यहाँ कुरा गरिरहेको अलौकिक विषयहरू यदाकता बाइबल पढ्दै गर्दा तपाईंले पाउनुहुन्छ तर मण्डलीमा यी विषयमा खासै चर्चा भने गरिदैन ।

यहाँ एउटा उदाहरणको कुरा गरौं । पहिलो राजा २२ अध्यायमा एक जना दुष्ट राजा, आहाबको विषयमा उल्लेख गरिएको छ । ऊ यहूदाको राजाको शक्तिसँग मिलेर रामोत-गिलादमा शत्रुहरूसँग लडाईं गर्न चाहन्छ । यहूदाका राजाले भविष्यको झलक बारे जान्न चाहे- यदि लडाईं गरे भने भविष्यमा के हुनेछ भनि उनी जान्न चाहन्छन् । तब ती दुबै राजाले आहाबका अगमवक्ताहरूलाई सोधे र अगमवक्ताहरूबाट लडाईंको निम्ति सकारात्मक जवाफ पाए । तर यी अगमवक्ताहरूले, राजा आहाबले जे सुन्न चाहन्छन् सो बताइरहेका थिए र यो कुरा दुबै राजालाई थाहा थियो । त्यसकारण उनीहरूले परमेश्वरका एकजना अगमवक्ता, जसको नाउँ मीकाया हो, उनलाई सोध्ने निधो गरे । यी अगमवक्ताले जे भन्छन् सो राजा आहाबको निम्ति शुभखबर थिएन :

मीकायाले अझै भने, यसैकारण परमप्रभुको यो वचन सुन्नुहोस् मैले परमप्रभुलाई स्वर्गका आफ्ना सबै सेना उहाँका दाहिने र देब्रेपट्टि भई आफ्नो सिंहासनमा विराजमान हुनुभएको देखे । अनि परमप्रभुले भन्नुभयो, 'रामोत-गिलादमाथि आक्रमण गरेर त्यहाँ त्यो मारिनलाई कसले आहाबलाई बहकाउनेछ ?' एउटाले यस्तो र अर्काले अर्को सल्लाह दियो । आखिरमा एउटा आत्मा अगि आएर परमप्रभुको सामुन्ने उभिएर भन्यो, 'म त्यसलाई बहकाउनेछु' । परमप्रभुले सोध्नुभयो, 'कसरी ? त्यसले भन्यो, 'म गएर त्यसका सबै अगमवक्ताहरूका मुखमा झूट बोल्ने एउटा आत्मा हुनेछु' । परमप्रभुले भन्नुभयो, 'त्यसलाई बहकाउन तँ सफल हुनेछस् । जा, गएर त्यसै गर ।' यसैले अब परमप्रभुले तपाईंका यी सबै अगमवक्ताहरूका मुखमा झूट बोल्ने आत्मा हालिदिनुभएको छ । परमप्रभुले तपाईंका सर्वनाशको उर्दी दिइसक्नुभएको छ । (१ राजा २२:१९-२३)

के यहाँ तपाईंले देख्नुभयो बाइबलले तपाईंलाई के कुरामा विश्वास गर्न लाउँदैछ ? यहाँ आत्माहरूसँग मिलेर संसारमा के हुनेछ भनि परमेश्वरले निर्णय गर्दैहुनुहुन्छ । के यो वास्तविक हो त ?

फेरी अर्को एउटा उदाहरण, यहूदाले के लेख्छन् :

आफ्नो अधिकारको मर्यादा कायम नराखेर उचित वासस्थान त्याग्ने स्वर्गदूतहरूलाई उहाँले पातालको अन्धकारमा न्यायको त्यस ठूलो दिनसम्म अनन्त बन्धनमा राख्नुभएको छ । (यहूदा १:६)

परमेश्वरले स्वर्गदूतहरूलाई पातालको अन्धकारमा पठाउनुभएको छ ? साँच्चै हो त ?

बाइबलमा खासगरी अदृश्य, आत्मिक संसारको विषयमा, मैले माथि उल्लेख गरेझैं यस्ता कयौं अनौठा विषयहरू छन् । मैले धेरै इसाईहरूलाई भेटेको छु जसलाई कम विवादास्पद आत्मिक विषयहरू, जस्तो येशू को हुनुहुन्छ र उहाँले के गर्नुभयो भन्ने जस्ता विषयमा खासै समस्या छैन (कम्तिमा इसाईहरूको माझमा) । तर यस्ता खण्डहरूमा चाहिँ अलिक असजिलो महशुस हुन्छ, त्यसैले उनीहरूले यी विषयहरूलाई बेवास्ता गरिदिन्छन् । मैले यस्तो प्रवृत्तिलाई नजिकबाट नियालेको छु । एकपटक म र मेरी श्रीमती एउटा मण्डलीको भ्रमणमा थियौं, त्यहाँ पास्टरले पहिलो पत्रूसको वचन सृङ्खला प्रचार गरिरहेका थिए । त्यो बिहानी उनी १ पत्रूस ३:१८-२२ को खण्डमा थिए । पुल्पिटको पछि उभिएर पहिलो कुरा उनले भने, "हामी यी पदहरूलाई छोडेर अघि बढ्नेछौं, किनकी यी पदहरू अनौठा (कठिन) छन् ।" उनले यी अनौठा छन् भन्नुको मतलव यी पदहरूमा अलौकिक तत्वहरूको विषयमा उल्लेख गरिएका छन्, जो उनको ईश्वरशास्त्रसँग मेल खाँदैनन् । जस्तो कि :

किनभने हामीलाई परमेश्वरकहाँ ल्याउन खीष्ट पनि पापीहरूका निम्ति सदाको लागि एक चोटि मर्नुभयो । उहाँ शरीरमा मारिनुभयो— धर्मी जन अधर्मीहरूका निम्ति— तर आत्माद्वारा जीवित पारिनुभयो । यसै आत्मामा उहाँ जानुभयो र कैदमा परेका आत्माहरूलाई पनि प्रचार गर्नुभयो । ती आत्माहरूले प्राचीनकालमा आज्ञापालन गरेनन्, जब नोआको समयमा जहाज बनाउँदा परमेश्वरले धैर्य धारण गरी पर्खिनुभएको थियो । त्यस जहाजमा थोरै, अर्थात् आठ जना मात्र पानीद्वारा बचाइए । (१ पत्रूस ३:१८-२०)

यी कैदमा परेका आत्माहरू को हुन् र कहाँ छन् ? कि ती पास्टरलाई यी प्रश्नको उत्तर नै थाहा थिएन वा त उनलाई ती उत्तर मन पर्दैनथ्यो, यसैकारण उनले यी पदहरूलाई बेवास्ता गर्दै छोडिदिए ।

बाइबल विद्वानको रूपमा मैले अनौठा खण्डहरूको (यस्तै अन्य थुप्रै थाहा भएका र थोरै बुझिएका धर्मशास्त्रका खण्डहरू) विषयमा सिकेको छु, खासमा यी धेरै नै महत्त्वपूर्ण छन् । यिनले परमेश्वरको विषयमा विशिष्ट (निर्दिष्ट) विचार, नदेखिएको (अज्ञात) संसार र हाम्रो आफ्नै जीवनको विषयमा सिकाउँछन् । विश्वास गर्नुहोस् वा नगर्नुहोस्, यी विषय जस्तो गाह्रो र सोचनीय छन्, यदि यी विषयमा हामी सचेत हुने र अर्थ हामीले बुझ्ने हो भने यसले परमेश्वरको बारे हाम्रो बुझाई, हाम्रो एक-अर्का बारेको बुझाई, हामी किन यहाँ छौं र हाम्रो अन्तिम गन्तव्यको विषयमा सोचाईलाई परिवर्तन गर्छ ।

पावलले कोरिन्थीहरूलाई लेखेको पहिलो पत्रमा, मण्डलीका विश्वासीहरूले आपसी मुद्दामामिला छिनोफानोको निम्ति अदालत गएको कुराले पावल दुखित भएका छन् । यसलाई केवल समय र भावनात्मक उर्जाको बर्बादी, त्यसैगरी विश्वासको नकारात्मक प्रतिबिम्ब (खराब गवाही)को रूपमा उनले लिन्छन् । "के तिमीहरूलाई थाहा छैन कि हामीले संसारलाई न्याय गर्नेछौं, के तिमीहरूलाई थाहा छैन कि हामीले स्वर्गदूतहरूमाथि पनि शासन गर्नेछौं !" (१ कोरिन्थी ६:३, मेरो व्याख्या)

संसारको न्याय ? स्वर्गदूतहरू माथि शासन ?

यो पदमा पावलले के विषयमा कुरा गर्दछन् सो दिमाग हल्लाइदिने र जीवन रूपान्तरणकारी दुवै विषय छन् । बाइबलले अलौकिक प्राणीहरूको गतिविधिलाई हाम्रो जीवन र गन्तव्यसँग जोड्दछ । जस्तो पावलले भन्छन्, कुनै दिन हामीले संसारको न्याय गर्नेछौं । हामीले स्वर्गदूतहरू माथि पनि शासन गर्नेछौं । यस विषयमा पछि अझ चर्चा गर्नेछु ।

कोरिन्थीहरूलाई पावलले जे भनेकाछन्- हामीलाई पनि, सो भन्न सक्नुको कारण यो हो कि बाइबलको कथा चाहिँ परमेश्वरले कसरी हामीलाई बनाउनुभयो, र हामीलाई स्वर्गीय परिवारको हिस्सा बनाउने उहाँको इच्छा छ भन्ने बारेमा हो । सामूहिक रूपमा परमेश्वर, येशू, अज्ञात संसारका प्राणीहरू, विश्वासीहरू, तपाईं र मेरो बारेमा- घरमा अरूसँग बस्नु र सँगै काम गर्नु जस्ता परिवारिक सम्बन्धसँग जोडिएका शब्दावलीहरू कुनै दुर्घटनाबस बाइबलमा प्रयोग भएको होइनन् । मानवजाति परमेश्वरको परिवार र सृष्टिमाथि उहाँको शासनको भाग भएको उहाँ चाहानुहुन्छ ।

स्वर्गमा झैं पृथ्वीमा पनि भन्ने विचारसँग हामी परिचित नै छौं । येशूले सिकाउनुभएको प्रभुको प्रार्थनामा भएको विचार र वाक्यांशबाट यो प्रेरित छ (मत्ती ६:१०) । सृष्टिको आरम्भ देखि नै परमेश्वरले मानिसजाति एक सिद्ध संसारमा- अज्ञात संसारमा अधिबाटै अस्तित्वमा रहेका परिवारसँग, जो स्वर्गीय दल हो त्यहाँ रहेको उहाँ चाहानुहुन्थ्यो । यही कथा- परमेश्वरको लक्ष्य, अन्धकारको शक्तिद्वारा यसमा बाधा, यसको असफलता, यसको भविष्यमा हुन आउने अन्तिम सफलता- यो पुस्तक यही विषयमा हो, जस्तो बाइबल पनि यही विषयमा आधारित छ । यदि सबै कलाकार (पात्रहरू)लाई हामिले समावेश गरेनौं भने बाइबलको यो कथामा आधारित नाटकलाई हामी सही विश्लेषण गर्न सक्दैनौं- यस महाकाव्यमा भएका अज्ञात संसारका कलाकारहरू (पात्रहरू)लाई पनि समावेश गरिनुपर्छ जो धेरै बाइबलका शिक्षकहरूद्वारा बेवास्ता गरिएकाछन् ।

बाइबलमा उल्लेखित स्वर्गीय दलका सदस्यहरू, हामी मानिस जातिको कथाको निम्ति अनावश्यक, वा कम महत्वका वा सम्बन्धै नभएका सदस्यहरू होइनन् । उनीहरूले केन्द्रीय भूमिका निर्वाह गर्छन् । आधुनिक पाठकहरू यी कुरालाई छोडेर अघि बढ्छन्, नबुझी त्यत्तिकै छोडिदिन्छन् । बाइबलमा आकर्षक ढंगले अलौकिक संसारको विषयमा दर्जनौं लोकप्रिय प्रशंगहरूमा प्रस्तुत गरिएकाछन् । अहिले बाइबलमा म जे देख्छु, यी कुराहरू देख्नको निम्ति मलाई पनि दशकोँ वर्ष लाग्यो- यी अध्ययनका वर्षहरूको फल म तपाईंसँग पनि बाँड्न चाहान्छु ।

तर मैले सुरुमा सोधेको प्रश्नको विषयवस्तुलाई नछोडौं । बाइबलले जे भन्छ, के तपाईं त्यो विश्वास गर्नुहुन्छ ? वास्तविकता चाहिँ यही हो । यदि तपाईंले बाइबलले अदृश्य संसारको विषयमा बताउने कुरा विश्वास गर्नुभयो भने तपाईंको जीवनको मोडलाई परिवर्तन गर्छ र यदि विश्वास गर्नुहुन्न भने यसले तपाईंलाई केही फाइदा गर्नेछैन ।

२ राजा ६:८-२३ मा अगमवक्ता एलीशा (फेरी) समस्यामा परेका छन् । एक रिसाएका राजाले उनको घरलाई घेरा हाल्ने सेनाको फौज पठाउँछन् । जब उनको चाकर आत्तिन्छन्, एलीशाले भन्छन् "नडरा, हामीसँग भएकाहरू उनीहरूसँग भएकाहरूभन्दा धेरै छन् ।" चाकरले जवाफ दिनुभन्दा पहिला नै एलीशाले प्रार्थना गर्छन्, "हे परमप्रभु, यसको आँखा खोलिदिनुहोस्, र यसले देखोस् ।" परमेश्वरले तत्कालै जवाफ दिनुभयो : "तब परमप्रभुले त्यस चाकरको आँखा खोलिदिनुभयो, र त्यसले एलीशाका वरिपरिका डाँडाहरू अग्निमय घोडाहरू र रथहरूले भरिएका देख्यो ।"

एलीशाको प्रार्थना नै तपाईंको निम्ति मेरो पनि प्रार्थना छ । तपाईंका आखाँहरू देख्नको लागि परमेश्वरले खोलिदिउन्, ता कि बाइबलको बारेमा फेरी तपाईंले पहिले झै कहिल्यै सोच्नुहुनेछैन ।

अध्याय दुइ

अदृश्य जगत् : परमेश्वर र देवहरू

अलौकिक मानिसहरू र अलौकिकता आकर्षक हुन्छन् । पहिला केही वर्षको मनोरञ्जन उद्योगलाई विचार गर्नुहोस् । गएका दशकमा हजारौं पुस्तकहरू, टेलिभिजन कार्यक्रम, र चलचित्रहरू स्वर्गदूतहरू, एलियन्स (अन्य ग्रहको प्राणी), अलौकिक जीवहरू, शैतानहरू, भूतहरू, चुँडेलहरू, जादू, पिसाच, टुनामुना र सुपरहिरोहरूमा आधारित छन् । हलिउडका कयौं प्रख्यात र उत्कृष्ट चलचित्रहरूमा अलौकिकता देखाइएका छन् : द एक्स मेन, द एभेन्जर्स, द ह्यारी पोटरको सृजना, सुपरम्यान, र द ट्युलाइट सागा आदि । फुङ्गे जस्तो टेलिभिजन कार्यक्रम र, अझ सुपरनेचुरल र एक्स-फ्लाइजका नयाँ सृजनाहरूको अन्त्य भए पश्चात् पनि निक्कै पछि सम्म यी सृजना मानिसहरूले रुचाए । यी चिजहरूमा के थिएन र के यी वास्तवमा पहिल्यै देखि प्रख्यात थिएनन् र- काहानीमा, पुस्तकहरूमा र कलामा ?

किन ?

एउटा जवाफ चाहि यो हो कि यी साधारणबाट टाढा भाग्छन् । यिनीहरूले हामीलाई हाम्रो भन्दा पनि अझ चाख लाग्दो अर्को संसारको प्रस्ताव गर्छन् । त्यहाँ असलको विरुद्ध खराब हुन्छ, ब्रह्माण्डको महिमित नापमा, जसले हामीलाई रोमाञ्चकता दिंदछ । द लर्ड अफ द रिग्स्मा मध्य पृथ्वीको नायकहरू (गेडाल्फ, फ्रोडो र साथिहरू)का विरुद्ध डार्क लर्ड सउरोनको संघर्षले अहिलेसम्मै चलचित्र हेर्ने दर्शकहरूलाई बाँधेर राखेको छ । खलनायक अझ अर्को संसारको भयो त्यो उत्तिकै हेर्नलायक हुन्छ र दर्शकहरू पनि तान्दछ ।

अर्को स्तरमा कुरा गर्नुपर्दा, मानिसहरू अर्को संसार तर्फ अझ आकर्षित हुन्छन्, जस्तो उपदेशकको पुस्तकमा छ, "उहाँले मानिसका हृदयमा अनन्तता पनि राखिदिनुभएको छ" (हितोपदेश ३:११) । मानिसको अवस्थामा नै कुनै कुरा हुन्छ कि मानिस आफ्नो अनुभव बाहिर पनि कुनै चिज खोजी गर्छ- ईश्वरीपनको खोजी । प्रेरित पावलले पनि यो खोजीको विषयमा लेखेका छन् । उनले सिकाए कि, परमेश्वरले सृजिएको संसारमा बाँच्दा मात्र पनि यो आफै आउँछ । सृष्टिले पनि सृष्टिकर्ताको गवाही दिंदछ, र हामी भन्दा अलग रहेको संसारको बारेमा पनि (रोमी १:१८-२३) । वास्तवमा पावल भन्छन्, यो आवेग शक्तिशाली छ यसकारण यसलाई स्वइच्छाले दबाइनुपर्थ्यो (१८ पद) ।

तथापी, पुस्तकहरू, चलचित्रहरू, पौराणिक कहानीहरूमा आफ्नो अलौकिक कथा जसरी विचार गर्छौं त्यसरी अलौकिकताको विषयमा बाइबलले बताएको कुराहरूमा हामी विचार गर्दैनौं । यसको पनि कारणहरू छन्, जसमध्ये मुख्य कारण विशेष प्रभावको कमी हो । कोही मानिसको निम्ति बाइबलका पात्रहरू अत्यन्तै साधारण छन्, वा त हजुरबाको पालाको जस्ता लाग्छन् । ती गतिशील वा नायकझैं लाग्दैनन् । यी मानिसहरू हामीले उही बालसंगतीमा सुनेका कथामा भएका पात्रहरू जस्ता केटाकेटी पाराका लाग्छन् । केही सांस्कृतिक परिधिहरू पनि हुन्छन् । प्राचीन गोठालाका उही पुराना लामो लवेदा जो हामी येशूको जन्मको विषयमा ख्रीष्टिमसको नाटकमा चरित्र निर्वाह गर्ने पात्रहरूले पहिरेका देख्छौं यो हाम्रो निम्ति स्वीकार गर्न गाह्रो हुन्छ, कि यसले अनन्तसम्म के अर्थ राख्छ ।

अझ मेरो विचारमा, विज्ञानको काल्पनिक कथा र अलौकिकताको कथाले हाम्रो कल्पनालाई सजिलै यसकारणले बाँध्छ कि, हामीलाई बाइबलको अज्ञात संसारको विषयमा यसरी नै सोच्ने बारेका सिकाएको छ । मैले वर्षौं मण्डलीमा यस विषयमा सुन्दा केवल मुख्य कुरा छुटाएको मात्र होइन कि अरु अलौकिकतालाई

अलिख लाग्दो समेत बनाएको छ । अझ दुःखद मण्डलीको शिक्षाले अदृश्य संसारलाई कमजोर र शक्तिहिन बनाएको छ ।

अधिकांश इसाईहरूले अदृश्य संसारको विषयमा जे साँचो हो भनि विश्वास गर्छन् सो वास्तवमा साँचो होइन । स्वर्गदूतहरूको पखेटा हुदैन । (करुबहरू यो गणनामा पर्दैनन्, किनकि करुबलाई स्वर्गदूत भनिएको छैन । स्वर्गदूतहरू सदैब मानिसको रूपमा देखा परेकाछन्) । दुष्टआत्माको न त सिङ्ग हुन्छ न त पुच्छर । हामीलाई दुष्टले पाप गराउने पनि होइन (हामी मानिस नै पापी स्वभावमा छौं र पाप गर्छौं) । र जब बाइबलले दुष्ट आत्माले सताइएको विषयमा बताउँछ, बौद्धिक दुष्टतामा मानिसलाई कटपुतली बनाउनुको बावजुद अझ धेरै भयानक चीज पनि हुन्छन् । यो सबै भन्दा माथि, दुष्ट आत्माहरू त साना खेलाडी मात्र हुन् । मण्डलीले ठूला खेलाडी (मालिक) र उनीहरूको नियतलाई कहिल्यै नदेखे जस्तो छ ।

देवहरू वास्तविक हुन्

मैले पहिलो अध्यायमा सोधेको थिएँ, यदि तपाईं बाइबलले जे भन्छ सो विश्वास गर्नुहुन्छ भने यो छोटो जाँचलाई ध्यान दिनुहोस् ।

बाइबलले भन्छ, परमेश्वरको स्वर्गीय सेनाको दल छ, जसले परमेश्वरको निर्णयलाई पुरा गर्छन् । यसलाई परमेश्वरको सभा, परिषद् वा अदालत भनिन्छ (भजनसंग्रह ८९:५-७; दानिएल ७:१०) । यस विषयमा सबैभन्दा स्पष्ट मध्येको एउटा पद भजनसंग्रह ८२:१ हो । यहाँ लेखिएको छ, "परमेश्वर ठूलो समुदायमा विराजमान हुनुहुन्छ, देवहरूका बीचमा उहाँले न्याय गर्नुहुन्छ ।"

यस पदको विषयमा तपाईंले सोच्नुभयो भने, यो अचम्म लाग्दो छ । यो पदको विषयमा सोच्दा म पहिलो पटक त निक्कै डराएँ । तर यो पदको अर्थ के हो भन्दा, यहाँ साधारण रूपमा र सिधा जे भनेको छ त्यही नै हो । अन्य जुनसुकै पदमा झैं, भजनसंग्रह ८२:१ देवहरूको विषयमा र यो शब्दावलीलाई बाइबलले अन्य सन्दर्भमा जे भन्छ त्यही रूपमा यहाँ पनि भन्छ ।

यहाँ देवहरू भनेको शब्दलाई हिब्रू भाषामो लिपीमा एलोहिमबाट अनुवाद गरिएको छ । हामी मध्ये धेरैले लामो समय सम्म एलोहिम शब्दको प्रयोग एक अर्थमा मात्र बुझेका छौं । परमेश्वरको नाउँ मध्येको एक- पिता परमेश्वर । यसको व्यापक अर्थको विषयमा सोच्नु हामीलाई गाह्रो हुन्छ । तर यो शब्दले अदृश्य आत्मिकी संसारमा वास गर्ने जो कोहीलाई पनि जनाउँछ । त्यसैकारण तपाईंले यो शब्दको प्रयोग परमेश्वर आफैँलाई (उत्पत्ति १:१), देवताहरू (व्यवस्था ३२:१७), र संसारको जीवन पश्चात मरेर गएका आत्मालाई (१ शमूएल २८:१३) प्रयोग गरेको पाउनुहुन्छ । बाइबलमा, जसको वास अदृश्य संसार वा आत्मिक संसारमा हुन्छ, ऊ एलोहिम हो ।

हिब्रू शब्दले केवल परमेश्वरमा मात्र हुने गुण वा चरित्रलाई जनाउँदैन । बाइबलले परमेश्वरलाई एलोहिम शब्दको कारणले होइन तर अन्य तरिकाले देवहरू भन्दा भिन्न बताउँछ । एउटा उदाहरणको लागि बाइबलले देवहरूलाई एकमात्र परमेश्वरको आरधना गर्न आज्ञा दिन्छ (भजनसंग्रह २९:१) । उहाँ उनीहरूको सृष्टिकर्ता र शासक हुनुहुन्छ (भजनसंग्रह ९५:३; १४८:१-५) । भजनसंग्रह ८९:६-७ ले भन्छ, "किनकि आकाशमा परमेश्वरको तुलना कोसँग गर्न सकिन्छ? स्वर्गीय प्राणीहरूमध्ये को परमप्रभु समान छ (१ राजा ८:२३; भजनसंग्रह ९७:९) । पवित्र जनहरूको सभामा परमेश्वरको भय साह्रै मानिएको छ ।" बाइबलका लेखकहरू इस्राएलका परमेश्वरको समान अरु कोही छैनन् भन्ने बारेमा निश्चित छन्, उहाँ "देवहरूका परमेश्वर" हुनुहुन्छ (व्यवस्था १०:१७; भजनसंग्रह १३६:२) ।

पवित्रहरूको सभामा भएका प्राणीहरू वास्तविक हुन् । यस पुस्तकको पहिलो अध्यायमा मैले बाइबलको एउटा खण्डलाई उद्धृत गरेको थिएँ जहाँ परमेश्वरले स्वर्गीय दलसँग कसरी राजा आहाबलाई नाश गर्ने भन्ने बारे छलफल गर्नुभएको छ । त्यस खण्डमा स्वर्गीय दलको सदस्यहरूलाई आत्माहरू भनिएको छ । यदि हामी आत्माको संसार वास्तविक हो, यसमा बास गर्ने परमेश्वर हुनुहुन्छ र उहाँले बनाउनुभएको आत्मिक प्राणी (स्वर्गदूत) रहन्छन् भन्छौं भने माथिको पदमा बताएको अलौकिक कामका सेना पनि वास्तविक हुन् । अन्यथा हामी आत्मिक वास्तविकताको विषयमा ओठे भक्ति मात्र गर्दछौं ।

जबकी, बाइबलले यी ईश्वरीय सभाका सदस्यहरूलाई आत्मा मान्छ, यसो भन्नुको अर्थ काठ वा ढुङ्गाका मूर्ति मात्र देवहरू होइनन् । मूर्तिहरूले परमेश्वरको सभामा काम गर्न सक्दैनन् । यो साँचो हो कि प्राचिक कालमा संसारका मानिसले प्रतिद्वन्दी ईश्वरको मूर्तिहरू बनाए । तर उनीहरूलाई पनि यो थाहा थियो कि उनीहरूले हातले बनाएका मूर्तिहरूमा वास्तविक शक्ति छैन । हातले बनाएका मूर्तिहरू केवल वलिदान स्वीकारको निम्ति र अनुयायीहरूको ज्ञान वितरण गर्न, जसले उनीहरूको देवलाई धार्मिक विधी ग्रहणको निम्ति मूर्तिहरूमा आएर बास बस्न अनुरोध गर्थे ।

सभाको संरचना र छलफल

भजनसंग्रह ८२:१ मा उल्लेखित देवहरू पछि भजनसंग्रहमा "सर्वोच्च (परमेश्वर)का छोराहरू" भनिएको छ (पद ६) । परमेश्वरका छोराहरू बाइबलका अन्य ठाउँहरूमा उल्लेख गरिएका छन्, खासगरी परमेश्वरको उपस्थितिमा (जस्तै अयूब १:६; २:१) । अयूब ३८:७ ले भन्दछ उनीहरू पृथ्वीको जग बसाल्दा र मानिसहरूको सृष्टि गर्दा परमेश्वरको वरिपरी भेलाभएका थिए ।

र यो एकदम चाखलाग्दो कुरा हो । परमेश्वरले यी आत्मिकी प्राणीहरूलाई उहाँका छोराहरू भन्नुहुन्छ । उहाँले तिनीहरूलाई सृष्टि गर्नुभएको कारणले, "परिवारको" भाषाले यहाँ अर्थ दिँदछ, जस्तो कि तपाईंका सन्तानको सृष्टिमा तपाईं सहभागी हुनुभएको कारण छोरा छोरी सम्बोधन गर्नुहुन्छ । पिता हुनुको पछाडी, परमेश्वर तिनीहरूको राजा पनि हुनुहुन्छ । प्राचीन समयमा, राजाहरूले प्रायः उनीहरूको सन्तानहरू वा आफन्तद्वारा राज्य गर्थे । राजअधिकार उनीहरूको अंशियारलाई हस्तान्तरण हुन्थ्यो । प्रभुत्व पनि पारिवारीक विषय थियो । परमेश्वर उहाँको सभाको प्रभु हुनुहुन्छ । उहाँ सँगको सम्बन्धको कारणले उहाँका छोराहरू त्यस पछिका उच्च आधिकारको श्रेणीमा हुदछन् । कुनै कारणले गर्दा- यी मध्ये केही चाहिँ बेइमानी भए, यो पुस्तकमा हामी यस विषयमा छलफल गर्नेछौं ।

परमेश्वरका छोराहरू पनि निर्णय गर्नेहरू हुन् । १ राजा २२ अध्यायबाट (र अन्य धेरै खण्डहरूले पनि) परमेश्वरको छलफलको विषय मानिसको इतिहाससँग जोडिएको छ । जब परमेश्वरले दुष्ट राजा आहाब मर्नुपर्छ भनेर निर्णय गर्नुभयो, उहाँले यो कुरा उहाँको सभालाई निर्णय गर्नको निम्ति दिनुभयो कि कसरी यो हुनेछ ।

बाइबलमा भजनसंग्रह ८२ र १ राजा २२ मा ईश्वरीय सभाको भेला मात्र हामीसँग सम्बन्धित होइनन् । यी मध्ये केहीले साम्राज्यको भाग्यलाई नै निर्धारण गरेका थिए ।

दानिएल ४ मा, बेबिलोनका राजा नबुकदनेसरलाई परमेश्वरले केही समयसम्मको पागलपनद्वारा सजाय दिनुभयो । त्यो वाक्य "सर्वोच्चले दिनुभएको हुकुम" (४:२४) र पहरेदारको निर्णय (४:१७) भनि दिइएको छ । पहरेदार शब्द परमेश्वरको सभाका स्वर्गीय प्राणीहरूको निम्ति प्रयोग गरिएको छ । यसले जनाउँछ कि कसरी उनीहरूले मानिसहरूसँगको विषयलाई रेखदेख गर्थे, उनीहरू कहिल्यै सुत्दैन थिए ।

यी स्वर्गीय सभाका शत्रुका बाइबलीय दृश्यहरूले परमेश्वरको शासनमा सभाका सदस्यहरूको सहभागिता बारे हामीलाई बताउँछ । केही विषयमा कस्तिमा पनि, उहाँले जे चाहनुहुन्छ सो आफैँ निर्णय गर्नुहुन्छ तर सो निर्णय कसरी वा कुन माध्यमले लागू गर्ने सो स्वतन्त्रता अलौकिक माध्यमलाई छोडिदिनुहुन्छ ।

स्वर्गदूतहरू पनि परमेश्वरको सभामा सहभागी हुन्छन् । बाइबलको मूल भाषामा, नयाँ तथा पुरानो करारमा स्वर्गदूत भनि अनुवाद गरिएको शब्दको खास अर्थ सन्देशवाहक छ । स्वर्गदूत खासमा एक जिम्मेवारीको विवरण हो । स्वर्गदूतहरूले मानिसलाई खबर दिने काम गर्थे । हामी यस पुस्तकमा पछि स्वर्गदूत र उनीहरूको कर्तव्यको विषयमा अझ सिक्नेछौं- त्यसैगरी परमेश्वरको सभाका सदस्यहरूको जिम्मेवारीको विषयमा पनि ।

यो किन महत्त्वपूर्ण छ

यो पुस्तकमा अहिले सम्म तपाईंले पढनुभएको विषय तपाईंको प्रतिक्रिया यस्तो हुनसक्छ, "आकर्षक विषय- मैले यो कुरा पहिले बाइबलमा कहिल्यै देखेको थिएँन । यी सबै जानकारीहरूको महत्त्व के हुनसक्छ, यदि केही अर्थ राख्छ भने, मेरो दैनिक जीवनमा र मेरो मण्डलीको पद्धतिमा के अर्थ राख्छ ?" यसको उत्तर चाहिँ, यहाँ प्रस्तुत गरिएका सबै सत्यताहरूले परमेश्वर को हुनुहुन्छ, हामीले कसरी उहाँसँग सम्बन्ध राख्नुपर्छ, र संसारमा हाम्रो उद्देश्य के हो सो बुझ्नलाई सहायता गर्छ । यसको प्रष्टताको निम्ति सहायता गर्न, हरेक अध्यायको अन्त्यमा म यस्तै व्यवहारिक शिक्षासँगै सो अध्यायको सत्यतालाई खोल्नेछु ।

यस अध्यायमा, बाइबलले कसरी परमेश्वरको अन्तरीक्षीय प्रशासन र परमेश्वरको अन्तरदृष्टिको विषयमा हामीलाई बताएको छ सो छलफल गरेका छौं र अन्ततः कसरी परमेश्वरले हामीसँग व्यवहार गर्नुहुन्छ सो विषयमा ।

पहिलो, परमेश्वरको स्वर्गीय पारिवारिक सभाचाहिँ उहाँले यस संसारको परिवारसँग कसरी सम्बन्ध राख्नुहुन्छ सो कुराको नमूना हो । यस विषयमा अझ हामी अर्को अध्यायमा छलफल गर्नेछौं । तर यहाँ एउटा उदाहरण, तपाईंलाई अचम्म लाग्छ होला, किन परमेश्वरलाई सभाको आवश्यकता होला, परमेश्वरलाई कुनै कुराको निम्ति सहायता चाहिँदैन, आत्मिक संसारको निम्ति पनि । उहाँ परमेश्वर हुनुहुन्छ ! तर बाइबल स्पष्ट छ, कि परमेश्वरले उहाँ भन्दा अरू निम्न प्राणीलाई पनि काम गर्नको निम्ति प्रयोग गर्नुहुन्छ ।

उहाँलाई स्वर्गीय सभाको आवश्यकता छैन, तर पनि उहाँले यो प्रयोग गर्न छनौट गर्नुभयो । उहाँलाई न त हामी नै चाहिँन्छ । यदि उहाँले चाहनुभयो भने, सुसमाचारको आवश्यकता भएका मानिसलाई उहाँले आफैँ कराएर मानिसहरूलाई उहाँ तर्फ फर्किन उत्साह दिनसक्नुहुन्छ र यसलाई असल भन्न सक्नुहुन्छ । मानिसहरूको शीरमा उहाँको आवाज राखेर उहाँले अरूहरूलाई प्रेम गर्न प्रेरित गर्नसक्नुहुन्छ । तर उहाँले यसो गर्नुहुन्छ । यसको विपरित, काम गर्नको निम्ति- उहाँले मानिसलाई- तपाईं र मलाई- चलाउनुहुन्छ ।

दोश्रो, परमेश्वरले जस्तो होस् भन्ने उहाँ चाहनुहुन्थ्यो सोही अनुसार सबै घटना र परिस्थितिलाई पूर्वनिर्धारण गर्न सक्नुहुन्थ्यो । राजा आहाबको कथामा पनि, उहाँको इच्छा कसरी पुरा गर्ने सो निर्णय गर्न उहाँका स्वर्गीय सहायकहरूलाई छोडिदिनुभयो । अर्को शब्दमा, उनीहरूको स्वतन्त्र इच्छा प्रयोग गर्न छोडिदिनुभयो । यसले यो पनि बताउँछ कि सबै थोक पूर्वनिर्धारित पनि हुँदैनन् । यो अदृश्य संसारको निम्ति मात्र सत्य होइन, यो हाम्रो संसारमा पनि सत्य हो ।

बाइबलमा, अदृश्य संसारको संरचना छ । परमेश्वर त्यसको सर्वोच्च अधिकारी हुनुहुन्छ । जो जति उहाँको निम्ति काम गर्छन् उनीहरू उहाँका परिवारका हुन् । उनीहरूले पनि अधिकार बाँड्छन् । उनीहरू पनि शासन संचलनमा सहभागी हुन्छन् ।

कति अचम्म, बाइबलले मानिस जातिको विषयमा पनि ठीक यही कुरा गर्छ । परमेश्वरले आदिमा अदनको बगैँचा देखि नै, मानिसलाई उहाँसँगै यो पृथ्वीमा अधिकार गर्न सृष्टि गर्नुभयो । परमेश्वरले आदम र हव्वालाई भन्नुभयो, “फल्दै फुल्दै र वृद्धि हुँदै जाओ र पृथ्वीलाई अधिकार गर” (उत्पत्ति १:२८) । आदम र हव्वा परमेश्वरका संसारिक परिवारका सन्तान थिए । परमेश्वर उनीहरूसँग रहन चाहनुहुन्थ्यो र सम्पूर्ण संसारलाई अदन झैं बनाउने योजनामा सहभागी भएको चाहनुहुन्थ्यो ।

यो प्रायः पाठकहरूको निम्ति लोकप्रिय बुझाई नै हो । के चाहिँ देखिँदैन भने, अदनको बगैँचामा भएको परमेश्वरको परिवारमा केवल आदम र हव्वा मात्र सदस्य थिएनन् । अदन चाहिँ परमेश्वर रहने ठाउँ थियो- र जहाँ परमेश्वर वास गर्नुहुन्छ, उहाँको परिवार पनि त्यहाँ रहन्छ । हामी विचार गर्छौँ स्वर्ग यस्तो ठाउँ हो जहाँ हामी परमेश्वर र स्वर्गदूतहरूसँग रहनेछौँ- उहाँको स्वर्गीय परिवारसँग । खासमा यस्तै होस् भनेर नै योजना बनाइएको थियो, र भविष्यमा यस्तै नै हुनेछ । बाइबलको अन्त्य स्वर्ग फेरी आएर नयाँ, विश्वव्यापी अदनमा अन्त्य हुनु कुनै संयोग होइन (प्रकाश २१:२२) ।

हाम्रो गन्तव्य बुझ्न, हामी परमेश्वरका दुई वटा परिवार भएको त्यही ठाउँमा फर्केर जानु आवश्यक छ । हामी अदनको बगैँचामा फर्केर जानुपर्छ ।

अध्याय तीन

पहिला र भविष्यका राजाहरू

हामीले परमेश्वरको स्वर्गीय सभा, उहाँका अदृश्य परिवार र कार्य सेनाको बारेमा संक्षिप्त परिचय हेरेका छौं । हामीले हेर्नु पर्ने यो भन्दा अझै बढी कुराहरू छन्, विशेष गरी कसरी येशू र शैतान जस्ता मुख्य पात्रहरू यो चित्रमा समावेश भएका छन् भन्ने कुरा । तर हामीले यो अदृश्य संसारमा के भइरहेको छ भन्ने कुराहरू तर्फ जानु भन्दा पहिले, हामीले हाम्रो आफ्नै बारेमा ताजा रूपमा बिचार गर्नु आवश्यक हुन्छ । परमेश्वरको सभाद्वारा अदृश्य आत्मिक संसारमा भएको उहाँको राज्य उहाँले यस संसारमा गर्नुहुने राज्यको एक नमूना हो -जसलाई ईश्वरशास्त्रहरूले परमेश्वरको राज्य भन्दछन् । ती सबै अदनको बैगैचामा उत्पत्ति देखी नै सुरु हुन्छन् ।

अदन- परमेश्वरको घर-कार्यालय

“अदनको बैगैचा” भन्ने शब्द सुन्दा सबैभन्दा पहिले तपाईंले के सोच्नुहुन्छ ? मैले कुरा गरेका धेरै मानिसहरूले आदम र हव्वाको बारेमा सोच्दछन् । त्यो त परमेश्वरले तिनीहरूलाई राख्नुभएको ठाउँ हो (उत्पत्ती २:१५-२५) ।

तर अदन परमेश्वरको पनि घर थियो । इजकिएलले अदनलाई “परमेश्वरको बैगैचा” भनि सम्बोधन गरेका छन् (इजकिएल २८:१३; ३१:८-९) । साच्चै नै हो, यसमा अचम्म लाग्दो केही छैन । अचम्म लाग्दो त के हुन्थ्यो भने, अदन “परमेश्वरको बैगैचा” भन्ने बित्तिकै इजकिएलले “परमेश्वरको पवित्र पर्वत” भनि भन्दछन् (२८:१४) प्राचिनकालका धेरै धर्महरूमा, शानदार बैगैचाहरू र पहुँच योग्य पर्वतहरूलाई देवहरूको घर भनि मान्ने गरिन्थ्यो । बाइबलले यी दुवै विवरणहरूलाई अदनको लागी प्रयोग गरेको छ । अदन परमेश्वरको घर थियो र त्यसैकारण, उहाँले त्यहाँ उहाँको काम संचालन गर्नुभयो । त्यो उहाँको मुख्यालय वा घर-कार्यालय थियो ।

जहाँ परमेश्वर हुनुहुन्छ, त्यहाँ उहाँको सभा पनि हुन्छ ।

परमेश्वरका स्वरूप धारण गर्नेहरू

बाइबलका महत्वपूर्ण पदहरू मध्ये एउटा पदले हामीलाई बताउँदछ कि अदनमा परमेश्वर र उहाँको सभा दुवै थिए । उत्पत्ती १:२६ मा परमेश्वरले भन्नुहुन्छ “मानिसलाई आफ्नै स्वरूपमा, हाम्रै प्रतिरूपमा बनाऔं”। (जोड दिएर भनिएको छ) । परमेश्वरले आफ्नो अभिप्राय समुहलाई घोषणा गर्नुहुन्छ । उहाँ को सँग बोलिराख्नुभएको छ ? उहाँका स्वर्गीयसेना- उहाँको सभा । उहाँ त्रिएकका अरू सदस्यहरूसँग बोलिरहनुभएको छैन, किनभने परमेश्वरलाई थाहा भएका कुराहरू त्रिएकका सबै सदस्यहरूलाई पनि थाहा हुन्छ । यहाँ सम्बोधन गरीएको समूहले परमेश्वरले के गर्ने निर्णय गर्नुभएको छ भन्ने कुरा थाहा पाउँदछन् ।

त्यो घोषणा गरिएको कुरा बुझ्न सजिलो छ । यो चाही मैले केही साथिहरूलाई "पिज्जा खाऔं ! यो गरौं" भनेको जस्तै बुझ्न सजिलो छ । तर त्यहाँ यस्तो कुरा पनि छ जसलाई हामी छुटाउन चाहदैनौं । परमेश्वरले निर्णय गर्नको लागि उक्त समूहलाई समावेश गराउनुहुन्छ । हामीले हेरेका अन्य ईश्वरीय सत्रहरूमा जस्तै, परमेश्वरको सभाका सदस्यहरू निर्णयगर्ने कार्यमा समावेश हुदैनन् । जब उत्पत्ति १:२७ मा मानवको सृष्टि हुदछ, परमेश्वरले मात्र मानवको सृष्टि गरेको पाइन्छ । मानवको सृष्टिमा परमेश्वरको मात्र हात रहेको छ । फेरी मेरो पिज्जाको उदाहरण तर्फ जाऔं, यदि मैले गाडी चलाउदै गर्दा त्यो कुरा भनेको हो र मैले नै साथिहरूलाई पिज्जा खाने ठाउँमा लगी, पैसा पनि मैले नै तिरे भने, त्यो सबै काम मद्वारा नै भएको हुन्छ । हो हामी यहाँ त्यसै भएको देख्दछौं ।

केवल परमेश्वरले मात्र मानवको सृष्टि गर्नुभयो भन्ने कुरा अर्थपूर्ण छ । उहाँको सभाका अन्य प्राणीहरूसँग त्यस्तो शक्ति छैन । तर त्यसले अर्को अफ्ट्यारोमा पादछ । उत्पत्ति १:२७ मा, मानिस परमेश्वरको स्वरूपमा बनाइएका छन् । "मानिसलाई आफ्नै स्वरूपमा, हाँप्रै प्रतिस्म्यमा बनाऔं" (जोड दिएर भनिएको छ) । त्यसो भए २६ पदमा भनिएको "हाँप्रै स्वरूपमा" भन्ने कुरा के हो त ?

वास्तवमै, केहीपनि होइन । उत्पत्ति १:२६-२७ मा भनिएको "आफ्नै स्वरूप र हाँप्रै प्रतिस्म्य" को बिचमा भएको भिन्नताले हामीलाई केही आकर्षक कुरा प्रकट गर्दछ । परमेश्वरको विवरण- "मानिसलाई आफ्नै स्वरूपमा बनाऔं"- भन्नुको अर्थ उहाँ र उहाँले यो कुरा भनिरहनुभएकाहरू बिच केही मिल्ने कुराहरू छन् । ती जे भएतापनि जब परमेश्वरले मानवको सृष्टि गर्नुहुन्छ, त्यसपछि ती कुरा मानवसँग पनि हुनेछन् । हामी केही रूपमा परमेश्वर जस्ता मात्रै होइन तर उहाँका सभामा भएका ईश्वरीय प्राणीहरू जस्ता पनि छौं ।

ति "केही कुराहरू" "हाँप्रै प्रतिस्म्य" भन्ने वाक्यांशले ले बताउछ । उत्पत्ति १:२६ को राम्रो अनुवाद चाहि परमेश्वरले मानिसलाई आफ्नो स्वरूपमा बनाउनुभयो भन्ने हुनेथियो । मानिस हुनुभनेको परमेश्वरको रूपधारण गर्नु हो । यदि भन्ने नै हो भने हामी परमेश्वरका प्रतिनिधिहरू हौं ।

परमेश्वरको स्वरूप हामीलाई दिइएको दिमागी क्षमता जस्तो कुरा होइन । हाँप्रो क्षमताहरू गुम्न सक्छ, तर हामी परमेश्वरको स्वरूप धारण गर्नेहरू भन्ने कुरा गुम्दैन । यदि त्यसो हो भने हामी मानिस नै रहदैनौं ! प्रत्येक मानिस, गर्भमा आएदेखी मृत्युसम्मै, मानव परमेश्वरको स्वरूपमा हुदछ । त्यसैले मानव जीवन पवित्र छ ।

हामीले परमेश्वरलाई कसरी प्रतिनिधित्व गर्दछौं ? हामीले अगिल्लो अध्यायमा कसरी परमेश्वरले आफ्नो अधिकार ईश्वरीय प्राणीहरू, अदृश्य शक्तिहरूसँग बाड्नुहुन्छ भन्ने कुरा हेरेका थियौं । उहाँले संसारमा भएका मानिसजाति सँग पनि त्यस्तै गर्नुहुन्छ । परमेश्वर दृश्य र अदृश्य सबै कुराहरू माथिका राजा हुनुहुन्छ । उहाँले राज गर्नुहुन्छ । उहाँले त्यो राज्य गर्ने अधिकार उहाँका आत्मिक र मानव संसारका परिवारहरूसँग बाड्नुहुन्छ । हामी उहाँले बनाउनुभएको योजनामा भाग लिन र उहाँले बनाउन चाहानुभएको जस्तो संसार बनाइ उहाँसँगै आनन्द मनाउनको लागि यस संसारमा छौं ।

तसर्थ हामीले त्यो कसरी गर्नुपर्ने भनि परमेश्वरले हामीलाई देखाउनुभएको छ । अन्तत परमेश्वरलाई प्रतिनिधि गर्ने उदाहरण येशू हुनुहुन्छ । उहाँ अदृश्य परमेश्वरको स्वरूप बनिनुभएको छ (कलस्सी १:१५) अनी परमेश्वरको महिमाको प्रतिबिम्ब (हिब्रू १:३) । त्यसैकारण हामीले येशूलाई अनुकरण गर्नुपर्दछ (रोमि ८:२९; २ कोरन्थि ३:१८) ।

दुई सभाहरू, एक गन्तव्य

यी सबै कुराहरूमा एक वहाव छ म आशा गर्दछु तपाईंले यी कुराहरू बुझ्दैहुनुहुन्छ । सामान्यतया: मानिस यस संसारमा परमेश्वरको सभाका प्रशासन हुन् । हामी परमेश्वरको उपस्थितिमा उहाँका स्वर्गीय परिवारसँग बस्नकोलागी बनाइएका हौं । हामी उहाँमा आनन्दित हुन र सधैँभरी उहाँको सेवा गर्न बनाइएका हौं । वास्तवमा, संसारमा पनि यस्तै हुनुपर्ने थियो । अदन स्वर्ग र पृथ्वीको केन्द्रविन्दु थियो । परमेश्वर र उहाँका सभाका सदस्यहरूले मानिसको जस्तै ठाँउ लिएका थिए ।

तर कहिले सम्मको लागी ?

परमेश्वरले आदम र हव्वालाई भन्नुभयो, "फल्दै फुल्दै, वृद्धि हुँदै, पृथ्वीमा भरिँदै र त्यसलाई आफ्नो वशमा पाउँदाओ.....सबै जीवित प्राणीहरूमाथि अधिकार गर" (उत्पत्ति १:२८) । परमेश्वरको स्वरूप धारण गर्नेहरूको जिम्मेवारी यही थियो । तिनीहरूले परमेश्वरको सेवा गर्नु र सृष्टि माथि रखवाला गर्नुपर्ने थियो । मानवजातिको काम संसारलाई वृद्धि गर्दै अदनलाई सम्पूर्ण ग्रहभरी - परमेश्वरको राज्य विस्तार गर्नको लागी फैलाउनु पर्ने थियो । दुई जना मानिसहरूको लागी त्यो काम धेरै ठुलो थियो, त्यसैले परमेश्वरले आदम र हव्वाले सन्तान उत्पादन गरेको चाहानुहुन्थ्यो ।

हामीलाई थाहा छ, आदम र उनको प्रेमीका त्यसमा विफल भए । मानिसले पाप गर्‍यो । यदि यसो नभएको भए पृथ्वी अदनको रूपमा रूपान्तरण हुनेथियो । हामी अनन्त जीवन पाएर, उत्तम ग्रहमा, परमेश्वर र उहाँको आत्मिक परिवारसँग हुनेथियौं ।

परमेश्वरले मानवजातिलाई प्रेम गर्नुभयो । तसर्थ उहाँले आदम र हव्वालाई क्षमा गर्नुभयो । तर त्यतिबेला देखी उसो, उनका सम्पूर्ण पुस्ताहरूले उनीहरूकै पाइला पछ्याउने मानिसहरू भए । हामी सबैले पाप गर्छौं र परमेश्वरको हस्तक्षेप बिना मृत्युमा भागीदार छौं (रोमी ६:२३) । हामी मरणशील र पापी छौं । हामीलाई मुक्तिको खाचो छ ।

परमेश्वरले हामीलाई आफ्नो ईश्वरीय परिवारमा रहेको चाहाना गर्नुहुने, उहाँको सभाको भाग भएको र उहाँको उपस्थितिमा रहेको चाहना गर्नुहुने कुराको बुझाईले हामीलाई बाइबले भनेका केही अद्भुत कुराहरू बुझ्न मद्दत गर्दछ ।

यसले किन बाइबलले विश्वासीहरूलाई "परमेश्वरका पुत्रहरू" अथवा "परमेश्वरका सन्तानहरू" भनि सम्बोधन गर्दछ भन्ने कुराको व्याख्या गर्छ (यूहन्ना १:१२;११:५२; गलाती ३:२६; १ यूहन्ना ३:१-३) । यसले किन विश्वासीहरू परमेश्वरको परिवारमा "धर्म पुत्रहरू" भएकाछन् भन्ने कुराको व्याख्या गर्दछ (गलाती ४:५-६; रोमी ८:१४-१६) । यसले हामीलाई किन उहाँको राज्यका "उत्तराधिकारीहरू" भनिएको छ भन्ने कुराको व्याख्या गर्दछ (गलाती ४:७; तितस ३:७;याकूब २:५) र "ईश्वरीय स्वभावमा सहभागी" (२ पत्रुस १:४ र १ यूहन्ना ३:२) । यसले येशू फर्किनुभएपछि उहाँले विश्वासीहरूलाई परमेश्वरको स्वर्गका (प्रकाश २:७) "जीवनको रूखको फलबाट खान दिनुहुन्छ" भनेको के हो भन्ने कुराको व्याख्या गर्दछ । यसले किन परमेश्वरले उहाँको राज्यमा उहाँको शासन, उहाँको आफ्नै सिंहासन पनि (प्रकाश ३:२१) हामी सँग बाड्ने प्रतिज्ञा गर्नुभएको हो भन्ने कुराको व्याख्या गर्दछ प्रकाश २:२७-२८) । हामी अदनको बगैँचाको जीवनबाट अगाडी बढ्नेछौं । स्वर्ग पृथ्वीमा फर्किआउनेछ ।

हामीले हाम्रो संसारको जीवन पछि गर्ने कुराहरू यिनै हुन् - नयाँ विश्वव्यापी अदनमा राज्य गर्ने । आदम र हव्वालाई वास्तवमै गर्न भनिएको काममा हामी पनि आनन्दित हुनेछौं । अनन्त जीवन भनेको २४

घण्टा ७ दिनै वीणा बजाउदै गाउदै बस्ने होइन । यो त निष्कलङ्क सृष्टिको पत्ता लगाउने र प्रस्तुत गर्ने अनि आनन्द लिने बारेमा हो, जसमा स्वयंम परमेश्वर, पुनरुत्थान हुनभएको येशू र हाम्रो जस्तै रूपधारण गरेका मानिसहरू र स्वर्गीय प्राणीहरू हामीसँगै हुनेछन् ।

यो किन महत्वपूर्ण छ

यो त्यति महत्वपूर्ण जस्तो नलाग्ला तर धेरै जसो जीवन परिवर्तन गर्ने विचारहरू यिनै कुराहरूबाट विस्तार भएका हुन् । ध्यानपूर्वक हाम्रो जीवनले परमेश्वर र उहाँका आउने योजनाहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ भनि जीवन जिउनुले- यद्यपि हामीले ती योजनाहरू अहिले नै देख्न सक्दैनौं- हामीले प्रत्येक दिन गर्ने व्यवहारमा भिन्नता ल्याउँदछ ।

परमेश्वरको वास्तविक योजना सारा संसारलाई अदनको बगैँचा जस्तै बनाउनु थियो । जस्तो अदनको बगैँचामा थियो त्यस्तै नै परमेश्वरले उहाँको असल राज्य सारा संसारभरी फैलाउने योजनामा मानिस पनि सहभागी भएको चाहानुहुन्थ्यो । उहाँले आदम र हव्वालाई सन्तान उत्पादन गर्न भन्नुभयो ता की उनीहरूले सृष्टि माथि प्रभुत्व गर्न र रेखदेख गर्न सकुन् (उत्पत्ति १:२६:२८) । पाप पछि ती कुराहरू बिर्सिइएको थिएन । वास्तवमा यी कुराहरू डरलाग्दो जलप्रलय पछि पुनः दोहोर्‍याइएको थियो (उत्पत्ति ८:१७:९:१) । यद्यपि अदन हराइसकेको थियो तर पनि परमेश्वरले त्यसको पुनर्स्थापना गर्न चाहानुभयो । अन्ततः उहाँको शासन, उहाँको राज्य, पूरा रूपमा जब येशूको दोश्रो आगमन भई नयाँ स्वर्गहरू र पृथ्वीको सृष्टि हुनेछ तब फेरी फर्किआउनेछ (प्रकाश २१ र २२ अदन जस्तै गरी वयान गरीएको छ) । यो बिचमा हामीले परमेश्वरको सत्यता र येशूको सुसमाचार सबैतिर फैलाउन सक्छौं । अनि हामीले भेट्ने सबै सँग, जताततै परमेश्वरको प्रतिनिधित्व गर्न सक्छौं । परमेश्वरले वास्तवमै अदनको पुनर्स्थापना गर्ने दिनलाई हेरेर हामी अहिले र यहाँ परमेश्वरका एजेन्टका रूपमा काम गर्न सक्छौं ।

विवेकपूर्वक हामी परमेश्वरका एजेन्टहरू, उहाँका स्वरूप धारण गर्नेहरू हौं भनि सोच्नुले हामीले गर्ने प्रत्येक निर्णयहरू महत्वपूर्ण हुन्छन् भन्ने कुरा देखाउँदछ । इसाईहरू जो अब उसो पापमा हराउदैनु भन्नुको अर्थ, हामीले पवित्र आत्माको सहायतामा परमेश्वरको योजना पूरा गर्न सक्दछौं भन्नु हो । हामी परमेश्वरसँग असल जीवन व्यक्तित्व गर्नकोलागी र मानिसहरूलाई सुसमाचारद्वारा कसरी उनीहरू पनि यस आनन्दमा सहभागी हुन सक्छन् भनि बाड्नको लागि यहाँ राखिएका हौं । हाम्रो जीवन धेरै मानिसहरूको वरिपरी व्यतित हुँदछ । उनीहरूसँग भएको भेटघाटका प्रभावहरू उनीहरूको आफ्नै जीवनद्वारा र उनीहरूले भेट्ने अरु मानिसहरूको जीवनद्वारा देख्न सकिन्छ । मानिसहरूको लागि हामी एक झलकहरू हौं, ती परमेश्वर सहित वा परमेश्वर रहितका हुनसक्छन् । हामी ती दुई बीचका कहिलै पनि हुनसक्दैनौं ।

मानिसहरू परमेश्वरको रूपधारण गर्नेहरू हुन् भन्ने कुराको ज्ञानले हामीलाई मानिसको जीवन एक पवित्र जीवन हो भन्ने कुरा देख्न मद्दत गर्नुपर्दछ । यी कुराहरू हामीले जीवन र मृत्युको बारेमा केहिछिन गर्ने नैतिक निर्णयहरू भन्दा पनि बाहिरका कुराहरू हुन् । हामीले के सिकेका छौं भन्ने कुराहरूले हामीले अरुहरूलाई कसरी हेर्दछौं र व्यवहार गर्दछौं भन्ने कुराहरूमा प्रभाव पारेको हुन्छ । परमेश्वरको संसारमा जातभातको कुराहरूको कुनै पनि स्थान छैन । परमेश्वरको प्रतिनिधित्व गर्नेहरूमा अन्याय कहिलैपनि हुँदैन । घरमा, काममा वा सरकारमा शक्ति दुरुपयोग परमेश्वरबाटका होइनन् । परमेश्वरले अदनमा यस्तो व्यवहार गर्नुभएन र हामीले पनि उहाँका रूपधारणगर्नेहरू सँग यस्तो व्यवहार गर्नुहुँदैन ।

अन्तमा, परमेश्वरको प्रतिनिधित्व गर्नु भनेको उहाँलाई आदर गर्ने प्रत्येक कुराहरू आत्मिक बोलावट हो । सबै उचित कामहरू हाम्रो संसारलाई अदन जस्तै बनाउने र संझी रूपधारकहरूलाई आशिषित बनाउने वा नबनाउने कुराहरूको एक भाग हुन् । हामी जहाँ भएता पनि हामीले परमेश्वरको प्रतिनिधित्व कसरी गरेका छौं भनि परमेश्वरले वास्ता राख्नुहुन्छ । के हामी अन्धकारको बिरुद्धमा, परमेश्वरले सबैले अनुभव गरुन् भनि राख्नुभएको जीवनको बारेमा बताउदछौं वा बताउदैनौं ? हामीले ठूलो मौकाको खोजी गर्नु पर्दैन, तर हामीले मौकाको प्रयोग गरेका छौं कि छैनौं ?

जति महान् सोच परमेश्वरको अदनकोलागी थियो, त्यो दर्शन त्यत्तिकै गतीमा अहिले छैन । परमेश्वर मात्र सिद्ध हुनुहुन्छ । असिद्ध प्राणीहरू, ईश्वरीय प्राणीहरू समेतको हातमा स्वतन्त्रताले भयानक परिणाम ल्याउनसक्छ ।

अध्याय चार :

स्वर्गीय विद्रोह

मैले अधिल्लो अध्यायको अन्त्य यो विचारबाट गरेको थिएँ, असिद्ध प्राणीको हातमा स्वतन्त्र इच्छा चाहे ती स्वर्गीय हुन् वा मानव दुवैको परिणाम खतरनाक हुनसक्छ । यो एक नराम्रो वाक्यांश हो । बाइबलको पहिला केही अध्यायमा उल्लेखित विनाशहरू सबैमा नै मानिस र अलौकिक प्राणीहरूको सहभागिता पाइन्छ । यसले विषयवस्तुलाई प्रमाणित गर्दछ ।

स्मरणरहोस्, परमेश्वरले उहाँको अधिकार दुवै प्राणी अर्थात् ईश्वरीय प्राणीहरूसँग अलौकिक संसारमा र मानिसजाति सँग पृथ्वीमा बाँड्ने निर्णय गर्नुभएको थियो । त्यही नै परमेश्वरको भनाईको तात्पर्य हो, "हामी मानिसलाई हाम्रो आफ्नै प्रतिरूपमा बनाऔं" (उत्पत्ति १:२६) । सत्यता यही हो कि परमेश्वरले मानिसलाई उहाँको प्रतिरूपमा बनाउनुभयो । आत्मिक प्राणी र मानिस दुवै परमेश्वरको प्रतिरूपमा नै छन् । हामी उहाँको अधिकारका हिस्सेदार हौं र उहाँको सह-शासकको रूपमा प्रतिनिधित्व गर्दछौं ।

एकतर्फ यो अद्भुत निर्णय थियो । स्वतन्त्र इच्छा पाउनु परमेश्वर जस्तै हुनुको एक भाग थियो । यदि कोही हाम्रो साथ नभएको भए, हामी ऊ जस्तो हुन पनि सक्दैनौं । स्वतन्त्र इच्छा नहुने हो भने, प्रेम र स्व-वलिदान जस्तो विचारहरू पनि मरेर जान्छ । यदि तपाईं केवल "प्रेम" गर्ने प्रणालीमा बनाइएको भए, त्यसमा तपाईंको व्यक्तिगत निर्णय हुने थिएन । यो सत्य होइन । खोपिएका शब्दहरू र काम वास्तविक होइनन् । यो कुराले मलाई पुरानो स्टार वार चलचित्रहरू, "द रिटर्न अफ द जेडी"मा लिएरजान्छ । ओबिदन केनोबीको आत्माले उसको पिता लूकलाई भन्छ, डार्थ वेडर, "के मानिसहरू भन्दा यन्त्रहरू धेरै छन् ।" यद्यपी, अन्त्यमा, हामी थाहा पाउँछौं कि त्यो सत्य होइन । वेडरले लूकलाई आफ्नो जीवनको मूल्यलाई जोखिममा राखेर सम्राटबाट बचाउँछ । ऊ केवल कार्यक्रम जडान गरिएको यन्त्र मात्र थिएन । उसको स्वतन्त्र इच्छा हृदयबाट आयो, उसको मानवता- उसको आफ्नै स्वतन्त्र इच्छा ।

तर परमेश्वरको निर्णयको अध्यारो पाटो पनि छ । बुद्धिमान् प्राणीलाई स्वतन्त्रता दिनुको मतलव उसले स्वतन्त्र इच्छालाई गलत निर्णयको निम्ति प्रयोग गर्न सक्न वा चाहेरै विद्रोही बन्न सक्छ । यो हुने प्रायः निश्चित छ, किनकि केवल परमेश्वर मात्र सिद्ध हुनुहुन्छ । उहाँले वास्तवमै भरोसा गर्न सक्ने केवल उहाँ आफैँ मात्र हुनुहुन्छ । यसैकारण अदनको बगैँचामा दुर्घटना घट्न सक्थ्यो, र घट्यो पनि ।

स्वर्गमा समस्या

अदनको अवस्थाको विषयमा विचार गर्नुहोस् । त्यहाँ आदम र हव्वा मात्र छैनन् । परमेश्वर र उहाँको सभा पनि छ । अदन चाहिँ बाँकी पृथ्वीलाई "अधिकार गर्ने" ईश्वरीय/मानवीय मुख्यालय हो (उत्पत्ति १:२६-२८)- अदनको जीवन बाँकी ग्रहमा फैलाउँदै । तर यो सभाको एकजना सदस्य परमेश्वरको यो योजनामा खुसी छैन ।

जस्तो हामीले उत्पत्ति १ मा देख्यौं, अदनको बगैँचा अन्य प्राणीको पनि घर थियो भन्ने कुराको थप संकेत उत्पत्ति ३ मा पनि पाइन्छ । यहाँ २२ पदमा जब, आदम र हव्वाले पाप गरे, परमेश्वरले भन्नुभयो, "अब मानिस पनि हामी जस्तै असल र खराबको ज्ञान पाउने भएको छ" । यो वाक्यांश पनि त्यही सांकेतिक चिन्ह हो जुन उत्पत्ति १:२६ मा पाइन्छ (हाम्रो स्वरूप) ।

हामीलाई थाहा छ कि उत्पत्ति ३ अध्यायको मुख्य पात्र सर्प, वास्तवमा सर्प आफैँ थिएन । ऊ एक वास्तविक जनावर थिएन । उसलाई चिडियाखानामा सिसा भित्र थुनेर राखेर न त प्रभावकारी हुनेथियो । ऊ खुसी हुने थिएन । ऊ ईश्वरीय प्राणी थियो । प्रकाश १२:९ ले उसलाई शैतान, दियावसलको रूपमा चिनाउँछ ।

केही इसाईहरू, प्रकाश १२:७-१२ लाई आधार मानेर अनुमान गर्छन्, सृष्टिको केही समय पश्चात् नै स्वर्गदूतहरूले विद्रोह गरे :

अनि स्वर्गमा लडाइँ भयो । मिखाएल र तिनका दूतहरूले त्यस अजिङ्गरसँग युद्ध गरे । अजिङ्गर र त्यसका दूतहरूले पनि युद्ध गरे तर यिनीहरू हारे, र यिनीहरूका निम्ति स्वर्गमा कुनै ठाउँ रहेन । त्यो ठूलो अजिङ्गर तल फालियो— त्यो प्राचीन सर्प, जो सारा संसारलाई बहकाउने दियाबलस वा शैतान हो । त्यो पृथ्वीमा फ्याँकियो र त्यसका दूतहरू त्यसका साथसाथै फ्याँकिए । (प्रकाश १२:७-९)

तर यहाँ उल्लेख गरिएको स्वर्गमा भएको लडाइँ मसिहको जन्मसँग जोडिएको छ । (प्रकाश १२:४-५, १०)

त्यसको पुच्छरले स्वर्गको एक तिहाइ ताराहरूलाई सोहोरेर पृथ्वीमा फालिदियो । बालक जन्मनासाथ त्यसलाई निलिहालूँ भनी त्यो अजिङ्गर बालक जन्माउन लागेकी स्त्रीको सामुन्ने खडा थियो । त्यस स्त्रीले सारा जातिलाई फलामको डन्डाले शासन गर्ने एउटा छोरो जन्माई । त्यसको बालक परमेश्वरकहाँ उठाइएर उहाँको सिंहासनमा लगियो ।

तब मैले स्वर्गमा यसो भनिरहेको एउटा ठूलो आवाज सुनें,
अब हाम्रा परमेश्वरको मुक्ति, शक्ति,
राज्य र उहाँका ख्रीष्टको अधिकार आएको छ ।
किनकि हाम्रा भाइहरूलाई दोष लगाउने,
जसले हाम्रा परमेश्वरको सामुन्ने तिनीहरूलाई
दिनरात दोष लगाउँछ, त्यो तल फ्याँकिएको छ ।

अदनको बगैँचामा बाहेक उहाँको प्रतिरूपका कोहीले पनि न मानिसले न त कुनै स्वर्गीय प्राणीले परमेश्वरको इच्छाको विरुद्ध खडा भएका वा विद्रोह गरेका बाइबलले संकेत गरेको छैन । उत्पत्ति ३ अध्यायमा अचानक नाटकीय रूपमा स्थिति बदलियो ।

सर्पको अपराध चाहिँ उसले स्वतन्त्र छनौटमा परमेश्वरको अधिकार इन्कार गर्‍यो । पारिवारीक मामिलामा आदम र हव्वाले सहभागिता जनाउनु र बोलूनु भनि परमेश्वरले निर्धारण गर्नुभएको थियो । तर शत्रुले उनीहरू त्यहाँ भएको चाहँदैन थियो । उसले आफैँलाई परमेश्वरको ठाउँमा राख्यो । उसले आफ्नो मनमा भन्यो, “म स्वर्गमा उचालिने छु, परमेश्वरको ताराहरू भन्दा माथि मेरो सिंहासन खडा गर्नेछु । पवित्र पर्वतको सबैभन्दा टाकुरामा म सवार हुनेछु ।” (यशैया १४:१३)

उसलाई अशिष्ट जागरण दिइयो । सर्पको छलले आदम र हव्वालाई पापमा डोर्‍याएको कारण, उसलाई परमेश्वरको घरबाट निकालियो (इजकिएल २८:१४-१६) र बाइबलीय भाषामा उसलाई पृथ्वीमा खसालियो— जमिनमा झारियो (यशैया १४:१२)— यस्तो ठाउँमा जहाँ मृत्युले राज्य गर्छ, जहाँ जीवन अनन्त छैन । जीवनको प्रभु हुनुको साटो, ऊ मृत्युको प्रभु भयो, यसको अर्थ महान् शत्रुले अब सबै मानिस माथी दावी गर्न सक्थ्यो, यसको अर्थ अदनको पतनमा संसारिक अमरत्व पनि गुम्यो । नयाँ अदनमा परमेश्वरसँग रहनको निम्ति मानिसलाई उद्धार गरेर अनन्त जीवनमा ल्याउनु आवश्यक पन्यो ।

पतन (निश्चय नै) चाहिँ श्रापको सृज्जला थियो । सर्पलाई दिइएको श्रापमा अलिकति अगमवाणी पनि समावेश थियो । परमेश्वरले भन्नुभयो स्त्रीको सन्तान र सर्पको बीचमा दुश्मनी हुनेछ, “परमेश्वरले सर्पलाई

भन्नुभयो, तैले यसो गरेको हुनाले, तेरो सन्तान र स्त्रीको सन्तानको बीचमा म दुश्मनी हालिदिनेछु । त्यसले तेरो शिर कुच्च्याउनेछ, र तैले त्यसको कुर्कुच्चो डस्नेछस्” (उत्पत्ति ३:१४-१५) । हव्वाको सन्तान को हुन् ? मानवजाति । सर्पको सन्तान को हुन् ? यो अति सामान्य छ । प्रेरित यूहन्नाले हामीलाई उदाहरण दिन्छन्- जस्तो यहूदीहरू जसले येशूलाई घृणा गरे । “तिमीहरू आफ्ना पिता दियाबसलसका हौं” (यूहन्ना ८:४४) । येशूले उहाँलाई धोका दिने यहूदालाई पनि दियाबलस भन्नुभयो (यूहन्ना ६:७०) । जो परमेश्वरको योजनाको विरुद्ध उभिन्छ उही नै सर्पको सन्तान हो, जस्तो ऊ आफैले पनि गरेको थियो ।

खराब बीउ

अझ समस्याहरू खडाहुन खासै समय नै लागेन । आदम र हव्वाको एकजना सन्तान नै हत्यारा भयो । कयिनले हबिललाई मान्यो र उसले “आफू दुष्टको” भएको देखायो (१ यूहन्ना ३:१२) । जसै बाइबलीय इतिहासमा जनसंख्याको वृद्धि हुँदै गयो, त्यसैगरी दुष्टताको पनि वृद्धि भयो (उत्पत्ति ६:५)।

अब अझ अर्को अलौकिक अपराध आउँछ । यद्यपी, शनिबार मण्डलीमा प्रचार गरिने वचनमा यस विषयमा खासै चर्चा गरिदैन तर यसले संसारमा दुष्टताको वृद्धि गराउन ठूलो भूमिका खेलेको छ । यस पटक त्यहाँ एक भन्दा बढी विद्रोह देख्न सकिन्छ । उत्पत्ति ५:५ मा संक्रमणको रूपमा फैलिरहेको दुष्टता उत्पत्ति ६:१-४ सँग जोडिएको छ जो परमेश्वरको छोराको बारेमा हो, उनीहरू आफ्नो संसारिक सन्तानको पालनपोषण गरिरहेका थिए, उनीहरूलाई नेफिलिम पनि भनिन्छ ।

बाइबलले उत्पत्तिमा के भएको थियो सो विषयमा धेरै भनेको छैन, तर घटनाको टुक्राहरूको विषयमा बाइबलको अन्य खण्डहरूमा हामी देख्न सक्छौं । बाइबल भन्दा बाहिर पनि यहूदी परम्परामा सो देखिएको थियो र यसलाई नयाँ करारका लेखकहरूले उनीहरूको लेखनमा उद्धृत पनि गरेका छन् ।

उदाहरणको लागि, पत्रूस र यहूदाले जलप्रलय अघि पतन भएका स्वर्गदूतहरूको विषयमा लेखेका छन् (२ पत्रूस २:४-६; हेर्नुहोस् यहूदा ५-६) । उनीहरूले उल्लेख गरेका कुराहरू बाइबल बाहिरबाट यहूदी विश्वास र परम्पराको श्रोतबाट पनि रहेका छन् । पत्रूस र यहूदाले भन्छन् यी पाप गर्ने परमेश्वरका छोराहरू पृथ्वी मुनि कैद गरिएका छन् । अर्को शब्दमा, अन्त्यको समयसम्मको निम्ति- उनीहरू नरकमा समय काट्दैछन् । उनीहरू पनि परमेश्वरको अन्तिम न्यायको निम्ति खडा हुनेछन्, यसलाई बाइबलले “परमप्रभुको दिन” पनि भन्दछ ।

बाइबल विद्वानहरूलाई पत्रूस र यहूदाको लेखाइको श्रोत बारे राम्रोसँग जानकारी छ । यी मध्येको एउटा श्रोत पहिलो एनोक को पुस्तक हो । पवित्र र प्रेरणाद्वारा लेखिएको रूपमा नलिइए पनि येशूको पालोमा भएका यहूदीहरूको निम्ति र त्यस समयका इसाईहरूको निम्ति प्रख्यात थियो । तर पत्रूस र यहूदाले त्यहाँ भएका यी विषयहरू आफ्नो लेखाईमा समावेश गर्न आवश्यक ठाने ।

यी श्रोतहरूले व्याख्या गरे अनुसार, यी परमेश्वरका छोराहरूले मानवजातिलाई ईश्वरीय ज्ञान दिएर “सहायता” गर्छन् र त्यसपछि गलतबाटोमा लैजान्छन्, वा उनीहरूले परमेश्वरको नक्कल गरेर उनीहरूको आफ्नै प्रतिरूप सृजना गर्छन् । त्यहाँ दुष्ट कहाँबाट आयो भन्ने विषयमा पनि विस्तृत विवरणहरू समावेश गरिएका छन् । दुष्टहरू जलप्रलय अघि र पछि मारिएर नेफिलिमबाट अलग भएका आत्माहरू हुन् । उनीहरू मानिसहरूलाई दुःख दिँदै पृथ्वीमा घुम्छन्, र पुनःअवतारको खोजिमा हुन्छन् । बाइबलका पुस्तकहरूमा उत्पत्तिबाट सुरु भएर, उत्पत्ति ६:१-४ का नेफिलिमहरू अनाकी र रेफिम पनि भनिएका छन् (गन्ती १३:३२-३३, व्यवस्था २:१०-११) । यी मध्ये केही रेफिम मरेका आत्माका संसारमा पनि देखिएका छन् (यशैया १४:९-११) जहाँ सर्पलाई फ्याँकिएको छ । पछि नयाँ करारका लेखकहरूले यो ठाउँलाई नरक पनि भनेका छन् ।

यसले हामीलाई, पहिलो शताब्दीका यहूदीहरूले उत्पत्ति ६:१-४ को जोखिमलाई बुझ्नेको देखाउँछ । यी परमेश्वरका छोराहरूले आफ्नै तरिकाले अदनलाई फेरी सुधार गरेर स्थापना गर्न चाहन्थे, जहाँ पहिले

ईश्वरीय र मानव प्राणी सह-अस्तित्वमा थिए । परमेश्वरलाई भन्दा उनीहरूलाई पृथ्वीमा के हुनुपर्छ सो आफैं अनुमान गर्न चाहे, जस्तो पहिलो शत्रुले पनि गरेको थियो । संसारलाई पुनःस्थापना गरेर परमेश्वरको शासन स्थापना गर्ने योजनालाई परिवर्तन गर्ने कोशिसले खराब परिस्थिती झन् बिगान्यो । सर्पको बीउको भयंकर खराब प्रतिध्वनी- स्वइच्छाले परमेश्वरको विरोध- केवल उत्पत्ति ६:१-४ को प्रसंगमा मात्र होइन, तर यसले आउनेवाला अति खराब कुराको भूमिकालाई देखाउँछ । मोशा र यहोशूको पालामा प्रतिज्ञाको भूमिमा प्रवेश गर्नु अघि जुन विरोध भएको थियो सो दानवहरूको रूपमा फैलिएकाहरूको कारणले भएको थियो (व्यवस्था २-३) । यी राक्षसहरूको विभिन्न नाम थियो । गन्ती १३:३२-३३ मा यिनीहरू अनाकीहरूको नाउँले चिनिएका छन् । उनीहरूलाई तोकेरै नेफिलिमहरूका जीवित सन्तान भनिएको छ- उत्पत्ति ६:१-४ मा उल्लेखित परमेश्वरका छोराहरूको सन्तान । पुरानो करारले बताउँछ कि, इस्राएलीहरूले यी असामान्य उचाई भएकाहरूसँग दाउदको समयमा पनि निरन्तर लडिरहेका थिए । दाउदले गोल्यातसँग लडे (१ शमूएल १७), उनका केही अरू मानिसहरूले गोल्यातको दाजुभाइलाई पनि मारे र खतराको अन्त्य गरे (२ शमूएल २१:१५-२२) ।

यो किन महत्त्वपूर्ण छ

ईश्वरशास्त्रीहरूको विचारमा सर्पलाई दिइएको अगमवाणी सहितको श्राप र ईश्वरीय अपराधको निरन्तरता आत्मिक युद्धको प्रारम्भिक चरण थियो- असल र दुष्टको लडन्त, परमेश्वर र उहाँका मानिसको विरुद्धको लामो युद्ध । यो दुई संसार : देखिने र अदृश्य बीच मैदानमा लड्ने लडाई हो ।

यी कथाहरू जति अचम्मका छन्, यिनले त्यति नै महत्त्वपूर्ण शिक्षा दिन्छन् : मानिसको गन्तव्यमा आउँदा परमेश्वरको ईश्वरीय प्रतिस्पर्धा थियो । पृथ्वी र मानिसको निम्ति परमेश्वरको योजनाको विरुद्धमा वाधा दुवै, आत्मिक संसार र मानिस जातिमा आज पनि जीवित छ । तर कसरी संसार र स्वर्ग पुनः एक बनाउने सो परमेश्वरको आफ्नै योजना छ । यहाँ हुने शत्रुको हस्तक्षेप सजाय बिना रहने छैन । मानिस जाति अत्तिनै मूल्यवान छ । परमेश्वरको आफ्नै मानव परिवारको निम्ति बनाउनु भएको योजना कसैले बदल्न सक्नेछैन न त उल्टिनेछ ।

यी खण्डहरूले सकारात्मक सन्देशहरू पनि सिकाउँछन् । जब परमेश्वर विरुद्धको लामो लडाईलाई परमेश्वर कै प्रतिरूप सृजना गर्ने निर्णय सँग जोड्न सकिन्छ, उहाँको स्वतन्त्रताको चरित्र कस सँग बाँड्नुहुन्छ ? परमेश्वर दुष्टताको कारण हुनुहुन्छ ।

परमेश्वरले उहाँको प्रतिरूपलाई अनाज्ञाकारिताको निम्ति प्रोत्साहन गर्नुभएको विषयमा बाइबलमा कहि पनि अलि कति पनि संकेत भेटिँदैन । परमेश्वरले भविष्य जान्नुहुन्छ भन्ने सत्यताले गन्तव्यको अर्थ दिँदैन । हामीलाई केही खण्डहरू जस्तौ १ शमूएल २३:१-१४ मा दाउदले पर्खालले घेरिएको सहरका कीलाहलाई पलिशतीहरूबाट बचाएको समयको विषयमा बताउँदछ । लडाई पछि शाऊललाई थाहा भयो कि दाउद त्यो सहरमा थिए । शाऊलले उसको राज्यसत्ता लिन्छन् भन्ने पागलपनको डरले दाउदलाई केही समय देखि मार्न कोशिस गरिरहेको थियो । दाउदलाई पर्खालले घेरिएको सो सहरमा भेटेर पत्रिन सकिन्छ कि भन्ने आशले शाऊलले सिपाही पठाए । जब दाउदले शाऊलको योजना थाहा पाए, उनले परमेश्वरलाई सोधे :

के कीलाहका नगरवासीहरूले मलाई उनको हातमा सुम्पिदिनेछन् ? मैले सुनेझैं, के शाऊल आउनेछन् ? परमप्रभु इस्राएलका परमेश्वर, बिन्ती छ, आफ्नो दासलाई बताइदिनुहोस् ।

परमप्रभुले जवाफ दिनुभयो, अवश्य, त्यो आउनेछ ।

फेरि दाऊदले सोधे, के कीलाहका नगरवासीहरूले मलाई र मेरा मानिसहरूलाई शाऊलको हातमा सुम्पिदिनेछन्?"

परमप्रभुले जवाफ दिनुभयो, अवश्य, तिनीहरूले त्यसै गर्नेछन् ।

हामी मध्ये कोहीले पनि जे गथ्यौं, दाउदले पनि त्यही गरे- तुरुन्तै सहरबाट निस्किए । अनि यसले बताउँछ कि परमेश्वरको भविष्यको विषयमा भएको पूर्व ज्ञानको मतलव उहाँले नै त्यो निर्धारण गर्नुभएको भन्ने चाहिँ होइन । १ शमूएल २३ मा परमेश्वरलाई ज्ञान भएको दुईवटा घटना छन् तर ती कहिल्यै घटेनन् । परमेश्वरलाई थाहा थियो कि ईश्वरीय विद्रोह हुनेछ र मानिसको पतनको मतलव यो होइन कि सो परमेश्वरले नै गर्नुभएको हो । पूर्वज्ञानमा पुर्वनिर्धारणको आवश्यकता हुदैन ।

हामीले पतका घटनाहरूलाई यसैको आधारमा हेर्नु आवश्यक छ । आदम र हव्वा परिक्षामा पर्छन् भन्ने परमेश्वरलाई थाहा थियो । उहाँ अचम्भित हुनुभएन । उहाँ वास्तविक र सम्भावित सबै कुरा जान्नु हुन्छ । परमेश्वरले उहाँको संसारमा दुष्टता र विद्रोहको प्रवेश देख्नुभयो, मानिस र ईश्वरीय दुवैको विद्रोहले मानिसलाई विद्रोहको निम्ति उक्साएको उहाँले देख्नुभयो, यसको अर्थ यो होइन कि उहाँ यसको कारण हुनुहुन्छ ।

आज हामिले हाम्रो जीवनमा अनुभव गर्ने दुष्टतालाई पनि यही रूपमा हेर्न सक्छौं र यसरी नै हेर्नु पनि पर्छ । परमेश्वरले पतन देख्नुभयो र यसलाई सुधार गर्ने योजनाको निम्ति उहाँ तयार पनि हुनुहुन्थ्यो । हामी पापमा जन्मिनेछौं र पाप गर्नेछौं (हामी इमान्दार भएर भन्ने हो भने धेरै नै) भन्ने उहाँ जान्नु हुन्थ्यो । तर यी पतनलाई उहाँले निर्धारण गर्नुभएको होइन । जब हामी पाप गर्छौं, हामीले हाम्रो पापलाई स्वीकार गर्नुपर्छ । हामी आफ्नो छनौटले पाप गर्छौं । परमेश्वरले चाहनु भएर हामी बहाना बनाउन सक्दैनौं, वा यो पहिले नै निर्धारित थियो यसकारण हाम्रो छनौट होइन भन्न सक्दैनौं ।

तर यसरी नै परमेश्वरले हामीलाई प्रेम गर्नुहुन्छ कि "हामी पापी हुँदा नै ख्रीष्ट हाम्रो पापको निम्ति मर्नुभयो" (रोमी ५:६-८) । हामीले के गर्नेछौं सो थाहा हुँदा पनि उहाँले हामीलाई प्रेम गर्नुभयो । उहाँले हामीलाई पाप गर्ने स्वतन्त्रतामा मात्र छोड्नुभएन, उहाँले हामीलाई सुसमाचारमा विश्वास गर्ने र येशूको निम्ति जिउने स्वतन्त्रता पनि दिनुभयो ।

मानिसलाई खराब कुराहरू आउनेछ, इसाईहरूको निम्ति पनि- हामीलाई अनुभवको आधारमा थाहा छ, र परमेश्वर पनि यो जान्नुहुन्छ । मानिस (र ईश्वरीय प्राणी)लाई दिइएको स्वतन्त्रताको कारणले आज संसारमा दुष्टता छ । हाम्रो परमेश्वर, परिवर्तित ईश्वर जसलाई उहाँको योजनाहरू ठीकसँग पूरा गर्न, डरलाग्दो घटनाहरू निर्धारित वा जसलाई भयानक अपराधहरू र पापहरूको आवश्यकता पर्दैन । परमेश्वरलाई दुष्ट समयको आवश्यकता पर्दैन । यसको बावजुद पनि उहाँको योजनाहरू अघि बढ्छन्- उहाँले जित्नुहुन्छ र अन्ततः न्याय गर्नुहुनेछ ।

हामीले सोध्न सक्छौं, परमेश्वरले दुष्टतालाई अहिल्यै किन समाप्त गर्नुहुन्न ? यसको एउटा कारण छ: दुष्टतालाई अन्त्य गर्न, उहाँका प्रतिरूपमा भएका मानिस र ईश्वरीय प्राणीलाई, जो उहाँ झैं सिद्ध छैनन् तिनिहरूलाई नष्ट गर्नुपर्छ । यसले नै दुष्टताको समस्याको समाधान गर्नसक्छ । तर यसको अर्थ परमेश्वरको पहिलो योजना, उहाँका प्रतिरूप सृजना गरेर उहाँसँगै शासन गर्ने प्राणीहरू बनाउने उहाँको योजना नै एउटा ठूलो भूल थियो भन्ने अर्थ लाग्छ । परमेश्वरले कहिल्यै गल्ती गर्नुहुन्न ।

हामीलाई यस्तो पनि लाग्छ, परमेश्वरले मानिसलाई स्वइच्छाको स्वतन्त्रता नदिनुभएको भए पनि हुन्थ्यो नि ! त्यसो भए हामी कहाँ हुन्थ्यौं त ? परमेश्वरले हामीलाई स्वतन्त्रताको छनौट सहित सृजना गरेर, हामीलाई मगज बिहीन वा यन्त्रमानव (रोबोट) पनि बनाउनु भएन । त्यो चाहिँ स्वतन्त्र इच्छा बिहीन अर्को विकल्प हुन्थ्यो । तर स्वतन्त्रता हामीले परमेश्वरबाट पाएको उहाँको चरित्र हो, यो नभए हामी उहाँको प्रतिरूप पनि बन्न सक्दैनौं । परमेश्वर यन्त्रमानव (रोबोट) हुनुहुन्न । उहाँले हामीलाई उहाँ झैं बनाउनुभयो । यो पनि उहाँको कुनै भूल थिएन । परमेश्वरले मानिसलाई यति माया गर्नुभयो कि उहाँले अर्को निर्णय लिनुभयो । संसारमा दुष्टता प्रवेश गरेपछि मानिसलाई उद्धार गर्न, अदनलाई नविकरण गर्न र सबै आँसु पुछ्न उहाँले त्यसको माध्यम पनि बनाउनुभयो (प्रकाश ७:१७; २१:४) ।

परमेश्वरको विरुद्धको लामो युद्धलाई हामीले हेरिरहेका छौं । लडाईंको निम्ति परमेश्वरको आफ्नै रणनीति छ । यसको निम्ति परमेवरले पहिलो कदम चाल्नु अघि नै अवस्था अझ खराब हुनेवाला छ ।

अध्याय पाँच

अंतरीक्षीय भूगोल

हामीले पहिलेको अध्यायमा हेरेको ईश्वरीय अपराधहरूमा केही कुराहरू समान थिए । ती दुबै अलौकिक विद्रोहको आशय मानिसहरूको निम्ति परमेश्वरको योजना अनि उहाँको शासनको पुर्नस्थापना थियो । यो अध्यायमा हामी अर्को बिद्रोहको बारेमा हेर्ने छौं, जुन मानिसबाट सुरु भएको थियो । यो विद्रोहले एक यस्तो दुर्दशा उत्पन्न गर्‍यो, अहिले सम्म पनि हामी यसको भागीदार छौं । अनि यो दुर्दशामा अलौकिक प्राणी पनि पर्दछन् । परमेश्वरको पुर्नस्थापना को रणनीति को असाधारण संघर्षले एउटा यस्तो खराब मोड लिएको छ जसको समाधान येशूको दोश्रो आगमनमा मात्रै छ ।

बाबेलको धरहरा

बाबेलको धरहराको कथा (उत्पत्ति ११:१-९) बाइबलको प्रचलित तर थोरै मात्र बुझिएको विवरण मध्यको एक हो । बालबालिकाहरूले यो बाल संगतिमा परमेश्वरले मानिसहरूको भाषा खलबलाइदिनुभएको भनि सिकने गर्दछन् ।

जलप्रलयपछि, परमेश्वरले आदम र हव्वालाई दिनुभएको आशिष पृथ्वीमा भरिदै जाओ भन्ने आज्ञालाई फेरी दोहोर्‍याउनु भयो । उहाँले मानवजातिद्वारा उहाँको शासनको प्रभावलाई सुरु गर्न प्रयास गर्नुभयो । फेरी एक पटक त्यसले काम गरेन । मानिसहरूले इन्कार गरे । उनीहरूको हृदयमा बिद्रोह थियो, उनीहरूसँग अझै उत्तम उपायहरू छ भन्ने तिनीहरूले सोचे । तिनीहरूले पृथ्वी भरी फैलिने आज्ञाको बिरोध गरेर आफ्नोलागी धरहरा बनाउने निर्णय गरे (उत्पत्ति ११:४) । यो तर्क अलि नमिल्दो लाग्छ । निश्चय नै, त्यो अद्भुत धरहराले उनीहरूलाई प्रख्यात बनाउने थियो (उत्पत्ति ११:४), तर त्यसले कसरी पृथ्वी भरि फैलिनको लागी रोक्न सक्थ्यो त ?

उत्तर त्यही धरहरामा छ । बाइबल विद्वानहरू र पूरातत्वविद्हरूलाई प्राचीन बेबिलोन र त्यसको वरिपरिका धरहराहरूको बारेमा थाहा छ, जसलाई जिगराट्स भनिन्छ । जिगराट्सको उद्देश्य मानिसहरूलाई देवहरू भेट्ने ठाउँहरू प्रदान गर्नु थियो । ती मन्दिरका भागहरू थिए । संसारलाई अदन जस्तै बनाउनुको साटो- परमेश्वरको ज्ञान र राज्यलाई सबैतिर फैलाउनुको साटो- मानिसहरूले परमेश्वरलाई एक स्थानमा राख्न चाहन्थे ।

त्यो परमेश्वरको योजना थिएन, अनि उहाँ त्यसमा खुसी हुनुभएन । यसैले उहाँको वयान- फेरी उहाँको सभाका सदस्यहरूलाई- "आओ, तल ओर्लेर गई तिनीहरूको भाषा खलबल पारिदिऔं, र तिनीहरूले एक- अर्काको बोली नबुझ्नु" (जोड दिइएको, उत्पत्ति ११:७) । परमेश्वरले त्यसै गर्नुभयो र मानवजाति छुट्टिए र छरिए । यो घटनाले कसरी अगाडी उत्पत्ति १० मा उल्लेख गरीएका जातिहरू अस्तित्वमा आए भन्ने कुराको वर्णन गर्दछ ।

धेरै इसाईहरू लाई यो कथा मात्र थाहा छ । अब उनीहरूलाई थाहा नभएको कथा ।

परमेश्वरहरू र तिनीहरूका जातिहरू

उत्पत्ति ११ मात्रै केवल एक अध्याय होइन जसले बाबेलको धरहरामा के भएको थियो भनि व्याख्या गर्दछ । व्यवस्था ३२:८-९ ले यसरी व्याख्या गर्दछ ।

जब उच्चमा हुनुहुनेले जातिहरूलाई उनीहरूको अधिकार दिनुभयो, जब उहाँले मानिस जातिलाई भाग भाग गर्नुभयो, उहाँले परमेश्वरका छोराहरूको संख्या अनुसार जातिहरूको सिमानाहरू निर्धारण गर्नुभयो । तर परमेश्वरको भाग चाही उहाँका मानिसहरू थिए । याकूब उहाँको चुनिएको भाग थियो ।

कुनै बाइबल अनुवादहरूमा "परमेश्वरका छोराहरू" भनिएको ठाउँमा "इस्राएलका छोराहरू" भनि पहिलो वाक्यमा भनिएको छ । तर बाबेलको धरहराको समयमा इस्राएल अस्तित्वमा नै थिएन । परमेश्वरले अब्राहमलाई बाबेलको समयपछि मात्र बोलाउनु भएको हो (उत्पत्ति १२) । "इस्राएलका छोराहरू" भन्ने शब्द सही हुदैन । मृत सागरमा भेटिएका चर्मपत्रहरूमा (बाइबलको सबै भन्दा पुरानो पाण्डुलिपी) "परमेश्वरका छोराहरू" भन्ने शब्द लेखिएको पाइन्छ ।

शब्दावलीहरू महत्वपूर्ण हुन्छन् । जब परमेश्वरले जातिहरूलाई भाग भाग गर्नुभयो, तिनीहरू परमेश्वरका छोराहरू अनुसार भाग भाग गरिएका थिए । परमेश्वरले जातिहरूलाई उहाँको ईश्वरीय सभाका सदस्यहरूको लागि छान्नुभयो । अरू जातिहरू किन अन्य देवताहरूको पुजा गर्न आए भन्ने बारे यो बाइबलको व्याख्या हो । बाबेलसम्म, परमेश्वर सबै मानवजाति सँग सम्बन्ध राख्न चाहानुहुन्थ्यो । तर बाबेलको बिद्रोहले त्यो कुरालाई परिवर्तन गर्‍यो । परमेश्वरले उहाँको ईश्वरीय सभाका सदस्यहरूलाई यी जातिहरू माथि शासन गर्न छोडीदिनुभयो ।

परमेश्वरले मानव जातिलाई न्याय गर्नुभयो । जलप्रलय पश्चात पनि अदनको बगैँचामा उहाँले सुरु गर्नुभएको राज्यको योजना पुन सुरु गर्ने थिएनन् । त्यसकारण परमेश्वरले नयाँ जाति सुरु गर्ने निर्णय गर्नुभयो, उहाँका "भाग" जस्तो व्यवस्था ३२:९ ले भन्दछ- इस्राएल । बाबेलको धरहराको घटना लगत्तै अर्को अध्याय उत्पत्ति १२ मा परमेश्वरले अब्राहमलाई बोलाएर यो सुरु गर्नुभयो ।

सम्पूर्ण पुरानो नियम परमेश्वरका जातिहरू अरू देवहरूसँग बाडिएका कुराहरूले बनेको छ । कसरी ? बाकि रहेको सम्पूर्ण पुरानो नियम इस्राएलको परमेश्वर र उहाँका मानिसहरू, इस्राएलीहरू, अरू जातिहरूका देवहरू र त्यहाँ बस्ने मानिसहरूको बारेमा रहेको छ ।

परमेश्वरको वास्तविक उद्देश्य त्यो थिएन । हो, उहाँले बाबेलमा जातिहरूलाई गर्नुभएको कुरा उहाँको न्याय थियो, तर परमेश्वरले कहिले पनि ती जातिहरू सधैँको लागि त्यागिएका चाहानुभएन । जब परमेश्वरले अब्राहाम सँग करार बाध्नुभयो, उहाँले प्रष्ट रूपमा अब्राहाम र उनका सन्तानहरूद्वारा "पृथ्वीका सबै जातिहरू आशिषित हुनेछन्" भनेर भन्नुभयो (उत्पत्ति १२:३) । परमेश्वरले कुनै एक समयमा जातिहरूलाई उहाँको परिवारमा फिर्ता ल्याउने योजना गर्नुभएको थियो ।

पावललाई यी कुराहरू थाहा थियो । एउटा मानिसद्वारा उहाँले सबै संसारका सबै जातिहरूलाई बनाउनुभयो । उनीहरू कहिले एथेन्समा भएका संसारीक दार्शनिकहरूको बिचमा बचन बोल्दै गर्दा उनले यो कुरा भनेका छन् :

उहाँले पहिलेदेखि नै उनीहरू कहिले उचालिनु र तल झर्नु पर्ने हो भनि निर्णय गर्नुभएको थियो, अनि उहाँले उनीहरूको सिमा पनि तय गर्नुभएको थियो । जातिहरूको लागि उहाँको योजना

उनीहरूले उहाँलाई खोजुन् र सायद उहाँको मार्ग पछ्याउन र उहाँलाई भेट्नु भन्ने थियो । हुन त उहाँ हामीबाट टाढा हुनुहुन्न (प्रेरित १७:२६-२७) ।

मोशाद्वारा, परमेश्वरले उहाँका आफ्नै मानिसहरूलाई "स्वर्गीय स्थानहरूको" पुजा नगर्नु भनि चेतावनी दिनुभएको थियो (व्यवस्था ४:१९-२०), ईश्वरीय दलका सदस्यहरूको लागि दिइएको तह हामी अर्को ठाउँमा भेट्न सक्छौं (१ राजाहरू २२:१९) । प्रेरित १७:२६-२७ ले हामीलाई प्रष्ट पार्दछ कि परमेश्वरको योजना जातिहरूले अझै पनि उहाँलाई खोजुन् भन्ने थियो ।

तर जातिहरू माथि भएका देवहरूले यो योजनामा दुई तरिकाले हस्तक्षेप गरे ।

हामीले अघि भजनसंग्रह ८२:१ मा हेरेका थियौं कि परमेश्वरले देवहरूको सभालाई संगठन गर्नुभएको थियो । भजनसंग्रह सबैले हामीलाई यो किन भएको हो भनि बताउदछ । जातिहरूका देवहरूले ती जातिहरूलाई परमेश्वरले चाहानु भएको जस्तो, उहाँको न्यायी सिद्धान्त अनुसार नभई अन्यायी रूपमा राज गरिरहेका थिए । परमेश्वरले जसै सभा सुरु भयो उहाँले उनीहरूको दोष देखाइदिनुभयो: "तिमीहरू कहिलेसम्म अन्यायहीहरूको पक्ष लिइबस्छौ, र दुष्टहरूको ओड थाप्छौ?" (भजनसंग्रह ८२:२) । अरू दुईओटा पदहरूमा उनीहरूलाई प्रहार गरिसक्नुभएपछि, परमेश्वरले उनीहरूको अन्यायको बारेमा अझै धेरै पदहरूमा कसरी जातिहरूका देवहरूले जातिहरूलाई अन्धकारको बाटोबाट सत्य परमेश्वरको बाटो तर्फ निकाल्न असफल भएका छन् भनि व्याख्या गर्नुहुन्छ । तर यी विरोधीहरूलाई केही थाहा छैन, उनीहरू लापरवाही छन् ! जब सारा पृथ्वीको जग हल्लिन्छ तब तिनीहरू अन्धकारमा अलमलिन्छन् (भजनसंग्रह ८२:५) ।

दुःखलाग्दो कुरा इस्राएलहरूले सत्य परमेश्वरलाई खोज्नुको साटो उनीहरूलाई नदिइएका देवहरूको आरधना गर्नमा लागि रहन्छन् (व्यवस्था २९:२६ ; र ३२:१७) । त्यसैले परमेश्वर तेज र कठोर हुनुभयो (भजनसंग्रह ८२:६-७): "मैले भने, तिमीहरू देव हौ, र तिमीहरू सबै सर्वोच्चका छोराहरू हौ । तापति तिमीहरू मानिसहरूझै मर्ने छौ र अरू शासकझै तिमीहरूको पतन हुनेछ ।"

देवहरूले उनीहरूको अमरता गुमाउनेछन् (भजनसंग्रह ८२:७) र मानिसहरू जस्तै मर्नेछन् । हामीलाई अरू खण्डहरूले बताउदछन् कि त्यो न्याय अन्तका दिनहरूसँग सम्बन्धित छन् (येशैया ३४:१-४) । भजनसंग्रह ८२ को अन्तमा, लेखकले त्यो दिनको आशा गर्दछन् जब परमेश्वरले अन्ततः उहाँको जातिहरूलाई उहाँको उत्तराधिकारीहरूको रूपमा पुनःघोषणा गर्नुहुनेछ । हामीले उनको आशा नयाँ नियममा पूरा भएको कुरा हामीले पछि हेर्नेछौं ।

व्यवस्था ३२ को दृष्टिकोण

व्यवस्था ३२ को दृष्टिकोणको कारणले, बाइबलमा उल्लेखित अन्तरीक्ष भूगोल हो । भूमी कि त पवित्र छ, भन्नुको अर्थ याहोवेलाई समर्पण गरीएको, वा त्यो अरू देवको अधिनमा छ । यो दृष्टिकोण बाइबलको अरू धेरै ठाउँहरूमा प्रतिविम्बित गरिएको छ ।

उदाहरणको लागि, पुरानो नियमको दानियलको पुस्तकले विदेशी राष्ट्रहरू "ईश्वरीय राजकुमारहरू" द्वारा राज्य गरीएको कुरालाई देखाउछ (दानिएल १०:२०-२१) । अर्को उदाहरण: जब राजा दाऊद राजा शाऊलबाट भागीरहेका थिए, उनी इस्राएल बाहिर प्यालेस्टाइनको भूमीमा भगाइएका थिए । १ शामुयल २६:१९ मा, दाऊद रून्छन्, "किनभने आज त्यसले अरू देवताहरूको सेवा गरोस् भनि तिनीहरूले परमप्रभुका अधिकारको भागबाट मलाई निकालिदिएका छन् ।" दाऊदले आफ्नो परमेश्वरको साटो अन्य देवहरू तर्फ

फर्किएका थिएनन् । उनले परमेश्वर सबै ठाउँमा उपस्थित हुनुहुन्छ भन्ने कुरालाई पनि इन्कार गरीरहेका थिएनन् । तर इस्राएल पवित्र भुमी थियो, तर त्यो ठाउँ सत्य परमेश्वरको थियो । दाउद अर्कै देवहरूको शक्तिमा फसेका थिए । मेरो पुरानो नियमको मनपर्ने कथाले यो बुदालाई स्पष्ट पार्दछ (२ राजाहरु ५) ।

नामान सिरिएन सेनाहरूका कप्तान थिए । उनी कुष्ठरोगी पनि थिए । जब उनले एलिसाले यर्दन नदीमा गई आफैलाई सात पटक सम्म धुने भनेको कुरालाई माने, उनको कुष्ठरोग अचम्म तरीकाले निको भयो । नामानले एलिसालाई भने, मलाई थाहा छ इस्राएललाई छोडेर सारा पृथ्वीमा कहिँ पनि परमेश्वर हुनुहुन्छ (५:५) । अगमवक्ताले पारिश्रमिक लिँदैनथे, नामानले नम्रतापूर्वक सोधे के म दुई खच्चर जति माटो म सँग लैजान सक्छु ? माटो ? माटो चैं किन माग्नु ? किनभने त्यो भूमी इस्राएलका परमेश्वरको थियो । त्यो पवित्र थियो ।

हामीले यस्तै घटना नयाँ नियममा पनि पाउनु कुनै दुर्घटनावस् भएको होइन । पावलले ईश्वरी प्राणीहरूको बारेमा शासकहरू, अधिकारीहरू, शक्तिहरू, सिंहासनहरू जस्ता धेरै शब्दावलीहरूको प्रयोग गरेका छन् (एफिसी १:२०-२१; ३:१०; ६:१२; कलस्सी १:१६; २:१५) । ती शब्दावलीहरूमा के के समानताहरू छन् ? तिनीहरू सबै भौगोलिक शासकहरू को लागी व्याख्या गर्नको लागी प्रयोग गरिने परिचित शब्दावलीहरू हुन् ।

पावल प्रेरितले कोरिन्थको मण्डलीलाई दुईवटा पत्रहरू केही समस्याहरूको बारेमा सम्बोधन गर्नको लागी लेखेका थिए, उनले एक जना व्यक्ति जो पश्चाताप नगरीएको व्यभिचारको पापमा जिइरहेको थियो उसलाई मण्डलीबाट निष्काशन गर्न भनि उक्त मण्डलीका अगुवाहरूलाई आवाहन गरेका छन् (१ कोरिन्थी ५:१-१३)। उक्तपूर्वक उनले "शैतानको हातमा छोडीदेओ" भनेर लेखेका छन् (१ कोरिन्थी ५:५) । यो भाषा कसरी अर्थपूर्ण हुन्छ ? पावलको यो भनाइले पुरानो नियमको भौगोलिक विश्वव्यापी उद्देश्यको पृष्ठभूमिको बुझाइको विरुद्धमा मात्रै अर्थ दिदछ ।

पुरानो नियमको ईश्वरशात्रमा, इस्राएल र उहाँले इस्राएलीहरू लाई दिने भन्नुभएको भूमी कनान "योहोवाको भाग" थियो । उहाँको उपस्थितीले त्यो भूमी शुद्ध पारीएको थियो, पवित्र बनाइएको थियो । सुरुमा, परमेश्वर याहोवेको उपस्थिती भेटहुने पालमा रहन्थ्यो । जब इस्राएलीहरूले आफ्नो शिविरमा बसोबास गर्नलागे, तब करारको सन्दूक बिचमा राखिएको थियो, इस्राएलिहरूको शिविरलाई पवित्र बनाउनको लागी । पछि, जब इस्राएलीहरू कनानमा बसोबास गर्नलागे, योहोवाको उपस्थिती मन्दिरमा हुन लाग्यो, करारको भूमीलाई शुद्ध गर्नको लागी, येहोवा र उहाँका मानिसहरू घरमा थिए । अहिले, योहोवाको उपस्थिती विश्वासीहरूमा हुँदछ, हामी परमेश्वरका मन्दिरहरू हौं (१ कोरिन्थी ६:१९;२ कोरिन्थी ६:१६;रोमी ८:९) । त्यसो भन्नुको अर्थ विश्वासीहरू खिष्टका शरीरहरू हुन्, परमेश्वरका नयाँ मानिसहरू, नयाँ इस्राएल ।

गलाती ३ मा पावलले यसलाई स्पष्ट रूपमा बताउदछन् :

अब्राहामका साँचो सन्तानहरू तिनीहरू नै हुन् जसले परमेश्वरमा विश्वास गर्दछन् । येशू खीष्टमा विश्वास गरेकोले तिमीहरू सबै परमेश्वरका सन्तानहरू हौं । र जस जसले खीष्टसँग बप्तिसमाद्वारा जोडीएका छन् तिनीहरूले नयाँ वस्त्र धारण गरेको जस्तै हो । "यसकारण तिमीहरूले यो जान, कि जस-जसले विश्वास गर्छन तिनीहरू नै अब्राहामका सन्तान हुन्, किनकि विश्वासद्वारा तिमीहरू सबै खीष्ट येशूमा परमेश्वरका सन्तान हौं । किनकि तिमीहरूमध्ये जतिको खीष्टमा बप्तिसमा भयो, तिमीहरू सबैले खीष्टलाई धारण गरेका छौ । अब न त यहूदी छ न ग्रीक, न कमारा छ न फुक्का, न त पुरुष न स्त्री छ, किनभने खीष्ट येशूमा तिमीहरू सबै एउटै हौ । यदि तिमीहरू

ख्रीष्टका हौ भनेता तिमीहरू अब्राहामका सन्तान हौ, र प्रतिज्ञाबमोजिम उत्तराधिकारीहरू हौ (गलाती ३:७, २६-२९) ।

जसै विश्वासीहरू र विश्वासीहरू भेला हुने ठाउँ पवित्र स्थान हो, पाप हटाइनुपर्दछ । जसरी इस्राएलीहरूको शिविरको वरिपरी भएको अरु देवहरूको अधिकारमा भएको भूमीलाई अपवित्र भूमी भनिएको थियो त्यसैगरी नयाँ नियमको समयमा र अहिले पनि संसार अपवित्र थियो । त्यसैले पावले पश्चताप नगरीएको पापमा रहेको व्यक्तिलाई शैतानको हातमा छोड्ने आज्ञा दिन्छन् । मण्डलीबाट हटाउनु भन्नाले उसलाई अपवित्र क्षेत्रमा छोडीदिनु हो । जहाँ पापले बास गर्दछ ।

यो किन महत्वपूर्ण छ ?

यो भौगोलिक अन्तरीक्षमा त्यो चाहीं जसरी इस्राएलीहरूको संघर्षको लागि परमेश्वरले जातिहरूलाई बेबिलोनमा गर्नुभएको न्यायको परिणाम थियो । यसले सुसमाचारको लागि पनि ठाउँ तयार पार्दछ । येशूले कुस्रमा गर्नुभएको कामको सुसमाचारले अब उसो यहूदीहरू मात्र होइन तर सबै जसले सुसमाचारमा विश्वास गर्दछन् सबै नै परमेश्वरका मानिसहरू हुन् (गलाती ३) । चेलाहरू जस्तो संसारमा जाऊ, अन्धकारको शक्तिलाई परमेश्वरको क्षेत्रमा रूपान्तरण गरीएको छ । परमेश्वरको राज्य विस्तार हुँदछ, जातिहरूलाई पुनःउहाँको वशमा पार्नको लागि ।

हाम्रो लागि शिक्षा यही हो कि यो दुनैया हाम्रो घर होइन । अन्धकारले संसारलाई परास्त पारेको छ । अविश्वासीहरू आत्मिक शक्तिहरूका बन्धकहरूहुन् । उनीहरू स्वतन्त्र हुनको लागि सुसमाचारको खाँचो छ । अनि नबिर्सिनुहोस्: सुसमाचार नै हाम्रो हतियार हो । हामीलाई सिद्धान्तहरू र शक्तिहरूलाई सिधै सामना गर्ने अधिकार दिइएको छैन । प्रेरितहरूद्वारा हामीलाई त्यस्तो प्रभाव पार्ने आत्मिक वरदान हस्तान्तरण गरिएको छैन । उनीहरू स्वतन्त्र हुनको लागि सुसमाचारको आवश्यकता पर्दछ । तर सुसमाचारको विश्वासयोग्य प्रचारले त्यसलाई परिवर्तन गर्न सक्छ । महान् आज्ञा आत्मिक लडन्तको योजना हो । हामी यस विषयमा आउने अध्यायहरूमा अझै हेर्ने छौं ।

अर्को पाठ: हामीले हरेक साँचो विश्वासीको समुदायलाई पवित्र भूमिको रूपमा हेर्नुपर्छ । परमेश्वरले बाहिरी आवरण, भवन र विश्वासीहरूको संख्याको विषयमा चासो लिनुहुन्न ।

महत्वपूर्ण कुरा, जहाँ दुई कि तीन जना भेला हुन्छन् त्यहाँ येशू उपस्थित हुनुहुन्छ (मत्ती १८:२०) । त्यो भूमि पवित्र हुन्छ । हरेक समुदाय चाहे सानो वा नचिनिएको होस् त्यो आत्मिक लडन्तको पहिलो रेखामा हुन्छ । हरेक मण्डलीको यही जिम्मेवारी हो । अन्धकारको शक्ति त्यसमाथि विजय हुने छैन । हामी येशूको सेवकाइको बारेमा हेर्दा फेरी अन्तरीक्ष भूगोलको बारेमा हेर्नेछौं । अहिलेको लागि लडाईको रेखा कोरीएको छ । परमेश्वरद्वारा संसारका हरेक जातिहरूको न्याय गरिएको छ र त्यगिएका छन् । यो पुनःसुरुवात गर्ने र उहाँका भागका मानिसहरूलाई भेला गरी न्याय गर्ने समय हो ।

अध्याय छ :

वचन, नाम र स्वर्गदूत

अघिल्लो अध्यायमा हामीले अंतरीक्षीय भूगोलको विषयमा सिकेका थियौं । बाबेलको धरहरामा मानिसको विद्रोहको जवाफमा परमेश्वरले जातिहरूलाई त्याग्नुभयो । तिनिहरूलाई परमेश्वरले उहाँको स्वर्गीय सभामा सदस्यहरू, परमेश्वरको छोराहरूको जिम्मामा लगाईदिनुभयो (व्यवस्था ३२:८-९) । त्यागिएका जातिहरूको साटोमा, उहाँले उहाँको आफ्नै जाति खडा गर्ने निधो गर्नुभयो । पृथ्वीमा उहाँको राज्यलाई नविकरण गर्नको निम्ति तिनिहरू नै उहाँको एजेन्ट (माध्यम) हुनेथिए । यसले अझ डरलाग्दो संघर्षलाई निम्त्याउने थियो । अन्य देवहरू, तिनिहरूका मानिस र प्रभुत्व, र परमेश्वर र उहाँका मानिस इस्राएलको बिचमा अझ डरलाग्दो दुश्मनी भयो ।

परमेश्वरले नयाँ मानिसको सुरुवात अब्राम नामको व्यक्तिबाट सुरु गर्नुभयो, उसको नाउँ पछि परिवर्तन भएर अब्राहाम भयो । बाबेलको न्याय लगत्तै परमेश्वरले उसलाई बोलाउनुभयो ।

अब्राहामको वचनसँग भेट

प्रायः इसाईहरू उत्पत्ति १२ मा भएको परमेश्वर, अब्राहामसँगको भेटको विषयमा जानकार छन् । परमेश्वरले अब्राहामलाई उसको घर छोडेर उसले कहिल्यै नदेखेको ठाउँमा जान बोलाउनुभयो । परमेश्वरले उसलाई डोऱ्याउने प्रतिज्ञा गर्नुभयो । उहाँले अब्राहामलाई भन्नुभयो उहाँ उसको परमेश्वर हुनुहुनेछ, र उहाँले एउटा विशेष करारको प्रतिज्ञा पनि गर्नुभयो । उहाँले अब्राहाम र सारा दुवैजना उमेर ढल्किसकेका भएता पनि उनीहरूलाई एउटा छोरो दिने प्रतिज्ञा गर्नुभयो । त्यो छोरोबाट ठूलो जाति खडा हुनेछन्- त्यो जातिबाट नै परमेश्वरको नयाँ संसारीक परिवारको निर्माण हुनेछ । उनीहरूबाट जातिहरूले आशिष् पाउनेछन् ।

हामी प्रायः विचार गर्छौं, अब्राहामको परमेश्वरसँगको यो भेट स्वर्गबाटको एउटा आवाज वा अब्राहामको कानमा आएको आवाज थियो । वा सम्भवतः परमेश्वर अब्राहामको सपनामा देखा पर्नुभयो । बाइबल स्पष्ट छ कि, परमेश्वरले यो प्रकारले अगमवक्ताहरू र अन्य मानिसहरूसँग बोल्नुभयो । तर अब्राहामको निम्ति यस्तो भएको थिएन । परमेश्वरले त्यसभन्दा पनि अझ नाटकीय काम गर्नुभयो । उहाँ एक जना मानिसको रूपमा आउनुभयो । अब्राहामले उहाँसँग आमने-सामने कुरा गरे ।

हामी यसको संकेत उत्पत्ति १२:६-७ मा पाउँछौं । बाइबलले भन्छ, परमेश्वर अब्राहामकहाँ देखा पर्नु भयो । यसको तीन अध्याय पछि, फेरी परमेश्वर देखा पर्नुभयो (उत्पत्ति १५:१-६) । यो पटक अब्राहामकहाँ "परमेश्वरको वचन" दर्शनमा आउनुभयो । यो केवल सुनिएको आवाज मात्र थिएन, "वचन"ले अब्राहामलाई बाहिर ल्याएर आकाशका तारा देखाएर उसको सन्तानहरू यस्तै गन्न नसकिने धेरै हुनेछन् भन्नुभयो (उत्पत्ति १५:५) ।

अर्को एक पटक परमेश्वर फेरी अब्राहामकहाँ एकजना मानिसको रूपमा देखा पर्नुभयो (उत्पत्ति १८) । उहाँले प्रतिज्ञा गर्नुभएको छोरो, इसहाक कहँ पनि त्यसै गर्नुभयो (उत्पत्ति २६:१-५), अनि इसहाकको छोरो याकूबसँग पनि त्यसरी नै देखा पर्नुभयो (उत्पत्ति २८:१०-२२; ३१:११-१२; ३२:२४-३०) ।

"वचन" वा परमेश्वरको आवाज मानिसको रूपमा व्यक्त गर्ने तरिका अनपेक्षित स्थानमा देखिएको छ । मलाई मनपर्ने एउटा घटना १ शमूएल ३ मा भेटिन्छ । बालक शमूएल सुत्ने कोशिस गरिरहँदा उनले बोलाएको आवाज निरन्तर सुनिरहे । अन्ततः एली पुजाहारी, जोसँग शमूएल बस्दथे, उनलाई थाहा भयो कि यो परमेश्वरको आवाज थियो । पद १० मा परमेश्वर फेरी बोल्नुभयो, "परमप्रभु फेरी त्यहाँ आएर उभिनुभयो

र पहिले झै बोलाउनुभयो, शमूएल ! शमूएल !” यहाँ परमेश्वरलाई मानवरूपमा देख्छौं, किनकि उहाँ आएर उभिनुभयो भनिएको छ र अध्यायको अन्त्यमा पनि भनिएको छ, “परमप्रभुको वचन” शमूएलकहाँ नियमित आउनुहुन्थ्यो (१ शमूएल ३:१९) ।

“परमेश्वरको वचन” मनिसको शारीरिक रूपमा आएको अर्को एकजना अगमवक्ता यर्मिया पनि हुन् । यर्मिया १ अध्यायमा, जहाँ उनलाई अगमवक्ताको निम्ति बोलावट दिइएको छ, यर्मियाले भन्छन् “वचन” उनीकहाँ आउनुभयो । यर्मियाले “वचनलाई” परमेश्वरको रूपमा चिनाउछन् । परमप्रभुले उनलाई उहाँको हातले छुनुभयो (यर्मिया १:१-९) ।

परमेश्वर मानिसको रूपमा

नासरतका येशूको रूपमा आउनु भन्दा धेरै पहिले पुरानो करारमा परमेश्वर मानिसको रूपमा देखा पर्नु एउटा तरिका जस्तो थियो । जब यस विषयमा तपाईंले सोच्नुहुन्छ, यसको अर्थ बुझ्नुहुन्छ । परमेश्वर हामी झै हुँदै हुनुहुन्छ । बाइबलले स्पष्ट संकेत दिन्छ कि परमेश्वरको वास्तविक रूप, उहाँको साँचो महिमा कोही मानिसले पनि देखेर जीवित रहन सक्दैन । बाइबलमा उल्लेखित पात्रहरूले परमेश्वरलाई साक्षत देखे भने उनीहरू मर्ने अपेक्षा गरिन्थ्यो (उत्पत्ति ३२:३०; व्यवस्था ५:२४; न्यायकर्ता ६:२२-२४) । यस्तो भएन, किनकि परमेश्वरले आफुलाई मानिसले हेर्न सक्ने रूपमा रूपान्तरण गरेर आफुलाई प्रकट गर्नुभयो- आगो, वादल, र अझ धेरै मानिसले बुझ्न सक्ने मानिसको रूपमा ।

बाइबलका धेरै स्थानहरूमा परमेश्वरको मानिसहरूसँगको भेटलाई “परमप्रभुका दूत”सँगको भेटको रूपमा उल्लेख गरिएका छन् । यो स्वर्गदूत एक सुपरिचित पात्र हुन् । उदाहरणको लागि, ऊनी मोशासँग जलिरहेको पोथ्रामा देखा परे (प्रस्थान ३:१-३) । पोथ्रामा भएको परमेश्वरले इस्राएलीहरूलाई मिश्रदेशबाट निकाल्नको निम्ति मोशालाई अगुवाई गर्न प्रयोग गर्ने प्रतिज्ञा गर्नुभयो । परमेश्वर बेथेलमा याकूबसँग सपनामा देखा पर्नुभयो (उत्पत्ति २८:१०-२२), जहाँ उहाँले आफुलाई यहोवाको रूपमा चिनाउनुभयो । पछि फेरी अर्को सपनामा परमेश्वरका दूत याकूबसँग देखा परे, र पहिले बेथेलमा देखा परेको परमेश्वर उही हुनुहुन्छ जसले उनलाई भेटेका थिए भनि देखाए (उत्पत्ति ३१:११-१२) ।

धेरै जना बाइबल शिक्षकहरूले यी स्वर्गदूतलाई परमेश्वर नै हुनुहुन्थ्यो भनि चिनाउन संकोच मान्छन् । यो साँचो हो भन्ने कयौं संकेतहरू छन् । सायद सबैभन्दा महत्त्वपूर्ण घटना परमेश्वरले मोशालाई व्यवस्था दिए लगत्तै भएको थियो । इस्राएलीहरूले प्रतिज्ञाको देशतर्फ यात्रा गर्ने तयारी गरिरहँदा परमेश्वरले मोशालाई भन्नुभयो :

हेर, बाटामा तिमीहरूलाई रक्षा गर्नलाई र मैले तयार पारेको ठाउँमा तिमीहरूलाई पुऱ्याउनलाई म एउटा दूत तिमीहरूका अगिअगि पठाउनेछु । ध्यान दिएर तिनको कुरा सुन । तिनको विरुद्धमा नउठ, किनभने तिनले तिमीहरूको अपराध क्षमा गर्नेछैनन्, किनकि तिनैमा मेरो नाउँ छ ।

यदि तिमीहरूले तिनको कुरा सुन्यौं, र मैले भनेको सबै गन्यौं भने, म तिमीहरूका शत्रुहरूको शत्रु र तिमीहरूका विरोधीहरूको विरोधी हुनेछु । (प्रस्थान २३:२०-२२)

यी कोही सामान्य स्वर्गदूत थिएनन् । यी स्वर्गदूतले पाप क्षमा दिन सक्ने (वा नदिन सक्थे) । यो स्वर्गदूतको नाम परमेश्वरकै नाम छ । यो अभिव्यक्ति सुन्दा असजिलो प्रकारको छ, तर अर्थपूर्ण छ । “नाम” चाँहि पुरानो करारमा परमेश्वर स्वयं- उहाँको उपस्थिति र सारलाई जनाउने तरिका हो । उदाहरणको लागि, यशैया ३०:२७-२८ मा परमेश्वरको नाउँलाई व्यक्तिको रूपमा जोड्छन् :

हेर, दन्केको क्रोध र उठिरहेको बाक्लो धूवाँमा टाढाबाट परमप्रभु आउँदैहुनुहुन्छ । उहाँका ओठ क्रोधले पूर्ण र उहाँको जिब्रो भस्म गर्ने आगोजस्तै छन् ।

उहाँको सास घिन्नोसम्मै जुबाउने उर्लदो नदीझै छ ।
उहाँले जाति-जातिहरूलाई नाश गर्ने नाङ्गलोले निफन्नुहुन्छ र
उहाँले मानिसहरूलाई कुबाटो तिर लैजाने लगाम तिनीहरूका मुखमा लगाइदिनुहुन्छ ।

आज पनि कष्टर यहूदीहरू परमेश्वरलाई हा-शेम (उही नाम) सम्बोधन गर्छन् ।

यो स्वर्गदूतलाई चिन्ने अर्को तरिका परमेश्वरको मानव रूपलाई प्रस्थान २३:२०-२२ सँग अन्य खण्डहरूलाई तुलना गर्न सकिन्छ । मोशालाई जलिरहेको पोथामा भेट्ने स्वर्गदूत भित्र परमेश्वरको नाम थियो, उहाँले नै निश्चय नै इस्राएलीहरूलाई मिश्रबाट निकालेर प्रतिज्ञाको देशमा ल्याउनुभयो (न्यायकर्ता २:१-३) । तर यो परमप्रभुले गर्नुभएको हो (यहोशू २४:१७-१८), र परमेश्वरको स्वयंम उपस्थितिमा (व्यवस्था ४:३७-३८) । परमप्रभु, उहाँको नाम र परमप्रभुका दूत यी एउटै व्यक्तिलाई जनाउनको निम्ति प्रयोग गरिएका भिन्न तरिका हुन् : जो परमेश्वर स्वयंम हुनुहुन्छ । तर स्वर्गदूत चाहिँ मानिसको रूपमा ।

बाइबलको एउटा खण्डले यो कुरालाई प्रायः सम्भव जस्तो देखाएतापनि यो अति अस्पष्ट पनि छ । केही थोरै मानिसले मात्र यो ख्याल गरेका होलान् । यो मृत्युको मुखको दृश्य हो । याकूबको मृत्यु हुनु अघि उनी योसेफका छोराहरूलाई आशिष दिन चाहन्थे । आशिर्वादमा, उनले उनको जीवनका घटनाहरू सम्झिन्छन्- उनको परमेश्वरसँगको भेटका दृश्यहरू । उनले उनको आशिर्वादलाई यसरी सुरु गर्छन् (उत्पत्ति ४८:१५-१६) :

जुन परमेश्वरको सामुन्ने मेरा पिता अब्राहाम र इसाहाक हिँड्थे,
जुन परमेश्वरले मेरो जीवनभरि आजसम्म मलाई डो-न्याउनुभएको छ,
ती स्वर्गदूत, जसले मलाई सबै खराबीबाट जोगाउनुभएको छ...

त्यसपछि, अश्चर्यजनक रूपमा पद १६ मा उनले प्रार्थना गर्छन्, उहाँले नै यी बालकहरूलाई आशीर्वाद दिऊन् । उनले दुई फरक व्यक्तित्वहरू परमेश्वर र स्वर्गदूतसँग जस्तो गरी "तिनीहरूले यी बालकहरूलाई आशिर्वाद दिऊन्" भन्दैनन् । प्रार्थनामा यी दुईलाई एक बनाएर जोडेका छन् : उहाँले नै यी बालकहरूलाई आशिर्वाद दिऊन् ।

यसभन्दा दिमाग हल्लाउने खालको अर्को घटना छ, न्यायकर्ता ६ अध्यायमा गिदोनको बोलावट भएको । त्यहाँ एउटा दृश्यमा परमप्रभु र परमप्रभुका दूत देखिएका छन् (न्यायकर्ता ६:२२-२३) । पुरानो करारमा नै परमेश्वर एकभन्दा बढी व्यक्तित्वमा हुनुहुन्छ । यी मध्येका एक व्यक्ति संसारमा मानिसको रूपमा आउनुभयो ।

येशू : वचन, नाम, र दूत

अहिले सम्म हामीले सेमेटेका परमेश्वरको विषयका विवरण परिचित नै हुनुपर्छ- यी चाहिँ नयाँ करारमा येशूको विषयमा उल्लेख गरिएका कुराहरूको पुरानो करारको संस्करणहरू हुन् ।

अब्राहामले वचनलाई भेटे, परमेश्वर जो मानिसको रूपमा हुनुहुन्थ्यो । सुसमाचार यूहन्ना १:१ मा प्रेरित यूहन्नाले लेख्छन् : "आदिमा वचन हुनुहुन्थ्यो, वचन परमेश्वरसँग हुनुहुन्थ्यो अनि वचन परमेश्वर हुनुहुन्थ्यो ।" पद १४ मा यूहन्नाले भन्छन् वचन "देहधारी हुनुभयो र हाम्रा माझमा वास गर्नुभयो ।" जब पहिलो शाताब्दीको एक यहूदीले यूहन्नाको सुसमाचार पढ्छ उसको मन परमेश्वर स्वयंममा पुग्छ, जो वचनको रूपमा आउनुभयो । वास्तवमा, येशूले यो पनि भन्नुभयो कि अब्राहामले "उहाँको दिन देखेका" थिए र उहाँ अब्राहामको समयमा पनि हुनुहुन्थ्यो (यूहन्ना ८:५६-५८) ।

मोशाले परमेश्वरका दूतलाई जलिरहेको पोथामा र त्यस पछि पनि भेटे, परमेश्वर जो मानिसको रूपमा हुनुहुन्थ्यो । यो दूतले इस्राएलीहरूलाई मिश्र देखि निकालेर प्रतिज्ञाको भूमिमा ल्याउनुभयो । तर

यहूदाले उनको छोटो पत्रमा लेख्छन् : " तिमीहरूले यी सब कुरा एक पल्ट जानेकै थियो, तापनि अहिले म तिमीहरूलाई याद दिलाउन चाहान्छु, कि मिश्रदेशबाट बचाएर ल्याइएका मानिसहरूमध्ये विश्वास नगर्नेहरूलाई परमप्रभुले पछिबाट नष्ट पार्नुभयो ।" यो दूत मानिसको रूपमा परमेश्वर हुनुहुन्थ्यो । यो दूत त्रिएकताको दोस्रो व्यक्तित्व हुनुहुन्थ्यो- जो पछि कन्या मरियमबाट जन्मनुभयो ।

परमेश्वरको उपस्थिति, नाम, जसले यो दूतलाई अन्य स्वर्गदूतहरू भन्दा भिन्न बनायो । नयाँ नियममा, धेरै पल्ट येशूले पिता परमेश्वरलाई नामको रूपमा उल्लेख गर्नुभयो । गेत्समनीको बगैँचामा पक्राउ परेर क्रूसको मृत्युमा जानु अघि येशूले प्रार्थना गर्दा भन्नुभयो :

"अब हे पिता, संसारको सृष्टि हुन अघि तपाईंको सम्मुख मेरो जुन महिमा थियो, त्यसैले आफ्नो उपस्थितिमा मलाई महिमित पार्नुहोस् । संसारबाट जुन मानिसहरू तपाईंले मलाई दिनुभयो, तिनीहरूलाई तपाईंको नाउँ मैले प्रकट गरिदिएको छु । तिनीहरू तपाईंका थिए, अनि तपाईंले तिनीहरू मलाई दिनुभयो, र तिनीहरूले तपाईंको वचन पालन गरेका छन् । मैले तपाईंको नाउँ यिनीहरूमा प्रकट गरेँ, अनि तपाईंको नाउँ यिनीहरूमा प्रकट गराइरहनेछु, ताकि जुन प्रेमले मलाई तपाईंले प्रेम गर्नुभयो, त्यो तिनीहरूमा रहोस्, र म तिनीहरूमा रहूँ" (यूहन्ना १७:५-६, २६) ।

त्यो अन्तिम वाक्यांश को अर्थ के हो ? मानिसहरूले परमेश्वरको नाम के हो सो जानून् भनेर यो भनिरहनुभएको थिएन । यी यहूदी मानिसहरू थिए । परमेश्वरको नाम के हो सो तिनीहरूलाई थाहा थियो- उहाँको नाम यहोवा हो । उनीहरूसँग पुराना करार थियो । उनीहरूले परमेश्वरको नाउँ हजारौं पदहरूमा खोजेर हेर्न सक्थे । जसै येशूले यो भन्नुभयो उहाँले परमेश्वरको नाउँ मानिसहरूमा प्रकट गर्नुभयो, उहाँको तात्पर्य उहाँले परमेश्वर स्वयंमलाई प्रकट गर्दै हुनुहुन्छ । उनीहरूकै आँखाको अगाडी उहाँ परमेश्वर हुनुहुन्छ । उहाँ जो नाम हुनुहुन्थ्यो, शरीरमा आउनुभयो ।

यो किन महत्त्वपूर्ण छ

अहिलेसम्मको हाम्रो अध्ययनमा हामी बाइबलीय धरातलको सतह स्पष्ट बुझ्ने स्थानमा आइसक्यौं । तपाईंलाई थाहा भएका सबै बाइबलीय घटनाहरू अदृश्य संसारमा आत्मिक द्वन्द्वको कारणले भएका छन् । यो विजेताले सबै प्राप्त गर्ने देवहरूको मतभेदको विषयमा हो ।

बाइबलीय दृष्टिकोणमा अदृश्य संसारको विषयमा, परमेश्वरको गम्भिर शत्रुहरू छन्, यिनीहरू परमेश्वरले सृष्टि गर्नुभएका देवहरू हुन् जो पहिले एकपटक वफादार थिए तर उनीहरू आफ्नै बाटो लागे । पावलले यी विद्रोही देवहरूलाई अन्धकारका संसारिक शासकहरू, दुष्ट्याइँका आत्मिक सेनाहरू भनेका छन् (एफिसी ६:११; कलस्सी १:१६) । यी अझै पनि यहीं छन् । उनीहरू कहीं गएको विषयमा नयाँ करारले केही भनेको छैन । उनीहरू यहाँ परमेश्वरको राज्यमा बाधा हाल्नको निम्ति छन्- र परमेश्वरलाई उहाँको प्रेमिलो मानव परिवारसँग सुसमाचारद्वारा अनन्तको निम्ति पुनःमिलन गर्ने कुराबाट मानिसलाई छल गर्न चाहन्छन् ।

यी मध्येको एउटा अन्धकारको शक्ति चाहिँ मृत्युको प्रभु हो । उसको छलले आदम र हव्वालाई अमरत्व देखि पतन गराएर मृत्युमा ल्याएको कारण मानिसहरू माथि उसको अधिकार छ । यो नै उसको लक्ष्य थियो- यहोवाका मानिसहरूको विनाश गराउनु । इस्राएलीहरू कनानमा प्रवेश गर्नु अघि नै परमेश्वरको छोराको रूपमा उसको त्यहाँ प्रवेश भईसकेको थियो : यसको निम्ति कि त ऊ मर्न वा इस्राएलीहरूलाई मार्न तयार थियो । जसै इस्राएलीहरू त्यो भूमिमा प्रवेश गरे, अन्धकारको शक्तिको लक्ष्य उही नै रह्यो र उसको रणनीति भने परिवर्तन भयो : इस्राएलीहरूलाई यहोवाबाट अलग राख्नको निम्ति मुर्तिपूजा गर्न र देवी देवताहरूको आरधना गर्न लोभ्यायो, त्यही नै भयो । परमेश्वरले उहाँका मानिसहरूलाई निर्वासनमा पठाउनुभयो ।

अन्धकारको शक्तिहरूलाई यो पनि थाहा थियो : योहोवाले उहाँको योजनालाई छोडिदिनुहुने छैन । सबैभन्दा पहिलो विद्रोहीलाई दिइएको श्रापमा यो कुरा उल्लेख थियो, एक दिन हव्वाको सन्तान आउने छ र मानिसको अदनको बगैँचाको पतनलाई पुनःसच्याउने छ । उनीहरूलाई थाहा थियो कुनै एक समयमा आएर प्रतिज्ञा गरिएको मसिह देखापर्नु हुनेछ- यद्यपी, जस्तो पावलले हामीलाई भन्छन्, परमेश्वरले योजना गर्नुभएको विषयमा ट्याक्कै थाहा थिएन (१ कोरिन्थी २:६-८; एफिसी ३:१०; ६:१२) । यसैकारण यो एक रहस्य थियो, जानजानी सर्वोच्चले सबैबाट लुकाउनुभएको ।

अध्याय सात : संलग्नताको नियम

अहिले सम्मको हाम्रो कथा : परमेश्वरले बाबेलमा जाति र तिनिहरूका मानिसहरूलाई निकालिदिनुभयो । साना अधिकार भएका देवहरूलाई तिनीहरू माथि प्रभुत्वको निम्ति चुनियो । परमेश्वरले अब्राहामसँग नयाँ योजनाको सुरुवात गर्नुहुँदा इस्राएलीहरूको प्रभावद्वारा जातिहरूलाई सहीबाटोमा ल्याउने योजना बनाइएको थियो (उत्पत्ति १२:३) । तर ती जातिहरूका देवहरूलाई जातिहरू माथिको उनीहरूको अधिकार र पाउने आरधनालाई समर्पण गरिनुपर्ने थियो (भजनसंग्रह ८२:६-८) । यसको अर्थ दृश्य र अदृश्य दुवै संसारमा निरन्तर द्वन्द्व हुनु हो । जसै इस्राएलको अस्तित्व सुरुवात भयो, त्यो समयदेखि नै इस्राएल देवहरूको निम्ति आँखाको कसिगरको रूपमा रह्यो ।

यहोवा को हुनुहुन्छ ?

बाइबलीय कथामा इस्राएललाई संकष्टपूर्ण अवस्थामा आउन खासै समय लागेन । योसेफको कथाले (उत्पत्ति ३७-५०) इस्राएलीहरू किन मिश्रमा गए भन्ने विषयमा बताउँछ । दाजुभाईहरूले योसेफको निम्ति चिताएको खराबीलाई परमेश्वरले इस्राएलको घरानालाई अनिकालबाट उद्धारमा परिवर्तन गरिदिनुभयो (उत्पत्ति ४६:३-४; ५०:२०) । परमेश्वरले तत्कालै इस्राएललाई मिश्रबाट फर्काउनुभएन, यो पनि उहाँको योजना नै अनुसार थियो । परमेश्वरलाई थाहा थियो कि योसेफलाई आदर गर्ने फारो मर्नेछ, र उसको साटोमा शत्रुले यो ठाउँ लिनेछ (प्रस्थान १) उहाँलाई थाहा थियो मिश्रीले इस्राएलीहरूलाई जबरजस्ति श्रममा लाउनेछन्, दास बनाउनेछन् (उत्पत्ति १५:१३-१६) । उहाँलाई यो पनि थाहा थियो की ठीक समयमा उहाँले इस्राएललाई त्यहाँबाट छुटकारा पनि दिनुहुनेछ (उत्पत्ति ४६:४) ।

तर किन पर्खनु ? दुःखको पछाडी जहिले पनि परमेश्वरको असल कारण हुन्छ । केवल हामी सधैं त्यो देख्न सक्दैनौं । तर यो विषयमा भने धर्मशास्त्र स्पष्ट छ ।

मोशा मिश्रबाट भागे पछि, उनी उजाडस्थानमा बस्न लागे । मोशालाई परमेश्वरले मिश्रमा फर्काउनको निम्ति जलिरहेको पोथ्राबाट बोलउनुभयो (प्रस्थान ३:१-१४) । उहाँको आज्ञा साधारण थियो : फारोलाई भन्, "मेरा मानिसहरूलाई जान दे" (प्रस्थान ५:१) । फारोको सोचाई अर्कै थियो । ऊ मिश्रमा शरीरिक रूपमा ईश्वरको महिमा र शक्तिको प्रतिक थियो । एक हिब्रू गोठालोको परमेश्वरले उसलाई के गर्नुपर्छ भनेको ऊ चाहादैन थियो । उसलाई यो पनि थाहा थिएन कि मोशाको परमेश्वर वास्तविक हुनुहुन्छ वा हुनुहुन्न । उसले ठट्टा गरेर जवाफ दियो, "परमप्रभु को हो, र म तिनको कुरा मानेर इस्राएलीहरूलाई जान दिऊँ ?" (प्रस्थान ५:२) ।

उसले उत्तर पाउनै लागेको थियो- जसले उसलाई चोट पुग्यो । परमेश्वरले उसलाई राख्नुभएको थियो । परमेश्वरले मोशालाई भन्नुभएको थियो, "म त्यसको हृदय कठोर गरिदिनेछु, र त्यसले मानिसहरूलाई जान दिनेछैन" (प्रस्थान ४:२१) । परमेश्वरले एक लडाईं लड्नुथियो । इस्राएलीहरूलाई सयौं वर्षसम्म सताएको कारण मिश्र र त्यसको देवताहरूले सजाय पाउनुपर्ने थियो । फारोको हृदय कठोर गरिनु त्यस कथाको अंश थियो । बाइबलले भन्दछ मिश्रमा पठाइएका विपत्तिहरू त्यसका देवहरू प्रति लक्षित थिए- विशेषगरी अन्तिम विपत्ति, जेठा सन्तानको मृत्यु (प्रस्थान १२:१२; गन्ती ३३:४) फारोको परिवार माथि सिधा प्रहार थियो : "अनि इस्राएलीहरूले परमप्रभुले मोशा र हारूनलाई आज्ञा गर्नुभएझैं गरे । मध्यरातमा सिंहासनमा बस्ने फारोको जेठो छोरादेखि लिएर झ्यालखानमा हुने कैदीको जेठो छोरासम्म, सबै

गाईबस्तुहरूका पहिले बियाएकासमेत, मिश्रमा सबैलाई पहिले जन्मेकाहरू परमप्रभुले मार्नुभयो ।” (प्रस्थान १२:२९)

फारोले परमेश्वरको ठट्टा गरेको थियो, र अब परिस्थिती ठीक उल्टो भएको थियो । जस्तो पावलले पछि यसरी बताउँछन्, “धोकामा नपर, परमेश्वरको ठट्टा हुँदैन, किनभने मानिसले जे रोप्दछ त्यसैको कटनी पनि गर्नेछ” (गलाती ६:७) । इस्राएलीहरूलाई जान अनुमति दिए पश्चात् मिश्रलाई उचित सजाय पनि मिल्यो । धेरै टाढा रहेको कनानसम्म पनि मिश्र र यसको देवताहरूलाई इस्राएलका परमेश्वरले दिनुभएको सजायको बारेमा थाहा भयो (यहोशू २:८-१०; तुलना गर्नुहोस् प्रस्थान १५:१६-१८; यहोशू ९:९) । मोशामा मिध्यानी ससुराले मोशा फर्किसकेपछि यसरी भन्छन्, “अब मलाई थाहा भयो कि परमप्रभु सारा देवताहरूभन्दा महान हुनुहुँदोरहेछ” (प्रस्थान १८:११) ।

अतः यसमा कुनै आश्चर्यमा पर्नुपर्ने कारण छैन, लाल समुद्र पार गरेपछि त्यसको अर्को किनारमा उभिएर, मिश्रमा सेना र रथहरू डुबेका हेर्दै मोशाले यसरी प्रतिप्रश्न गरे : इस्राएलका परमप्रभु जस्तो अरु को देव छ र ? (प्रस्थान १५:११) ।

मिश्रबाट निस्केर, लाल समुद्र पार गर्ने बित्तिकै इस्राएलीहरूलाई थाहा भयो कि, उनीहरू कता गईरहेका छन् । उनीहरू पछिल्लो संसारिक घर र मुख्यालय, सिनै पर्वतमा उनीहरूको परमेश्वरसँग भेटगर्न गईरहेका थिए ।

वास्तवमा, इस्राएलीहरूलाई परमेश्वरको विषयमा त्यति धेरै थाहा थिएन । प्रस्थानको समयमा बाइबल उपलब्ध छँदै थिएन । परमेश्वरको विषयमा उनीहरूसँग भएको ज्ञान केवल उनीहरूको बाबूआमाबाट सुनेका कथा एक पुस्ता पछि अर्को पुस्तामा हस्तान्तरण गरिएकोबाट थियो । अहिले बाइबलबाट घटना र कथाहरू पढेर परमेश्वर को हुनुहुन्छ सो हामी जान्न सक्छौं । इस्राएलीहरूले धेरै सिक्न बाँकी थियो । सिनै पर्वत चाहिँ कक्षा कोठा झैं थियो ।

इस्राएल- परमेश्वरको परिवार र संसारिक प्रतिनिधि

मिश्रबाट प्रस्थान गर्नु अघि, जब मोशा फारोको अघि उभिएर भने परमेश्वरको एउटा सन्देश छ : “इस्राएल मेरो छोरो हो, मेरो पहिलो सन्तान... मेरो छोरोलाई मेरो सेवा गर्न जान दे” (प्रस्थान ४:२२-२३) । यो विषयमा- परमेश्वरको छोरोको अर्थ, सबै अब्राहामका सन्तानहरूलाई जनाउँछ- यो महत्वपूर्ण छ । यसले हामीलाई परमेश्वरको सृष्टि अब्राहाम र हव्वामा पुन्याउँछ ।

परमेश्वरले मानवीय परिवार चाहनुहुन्छ । उहाँ आफुले बनाउनुभएको मानिसहरूसँग, पृथ्वीमा उहाँको सृष्टिमा रहन चाहानुहुन्थ्यो । उहाँ अदृश्य परिवार र मानिस दुबैसँग रहेको र उहाँको सेवा गरेको चाहानुहुन्थ्यो । मानिसहरू वृद्धि भएको र सबै पृथ्वी अदन बनोस् भन्ने उहाँको चाहना थियो । तर जब बाबेलमा उहाँले मानिसहरूलाई त्यागनु भयो- अब्राहामलाई नबोलाउन्जेलसम्म उहाँको कोही सन्तान थिएनन् । इस्राएल परमेश्वरको नयाँ परिवार थियो । यो पहिलेको योजना फर्किने बेला थियो । जस्तो आदम र हव्वा पृथ्वीमा परमेश्वरको परिवार र उहाँको प्रतिरूप थिए, त्यो स्थान इस्राएलले पुरा गर्नुपर्ने थियो ।

सिनै पर्वतमा जानु, घर फर्क झैं थियो । परमेश्वरको स्वर्गीय सभा उहाँको योजना फेरी लागू भएको हेरिरहेको थियो । तिनिहरू परमेश्वर र मानिसको बीचमा भएको नयाँ करार- व्यवस्थाको साक्षी थिए ।

परमेश्वरको व्यवस्था- परमेश्वरको सभाद्वारा जारी गरिएको

मैले, जब परमेश्वरले दश आज्ञा दिनुभयो, त्यसबेला सिनै पर्वतमा स्वर्गीय सभा पनि उपस्थित थियो भन्दा के तपाईंलाई अचम्म लाग्यो ? यदि तपाईंले कहिल्यै प्रस्थान र सिनै पर्वतको यात्राबारे चलचित्र

हेर्नुभएको छ भने, तपाईंले स्वर्गदूतहरू देख्नुभएन । तर ति त्याहाँ थिए भनेर बाइबलले भन्दछ । यो पनि भन्छ कि, उनीहरूले परमेश्वरको व्यवस्था स्वर्गदूतहरूले सुम्पेका थिए (प्रेरित ७:५२-५३) ।

यसो पनि लेखिएको छ कि, "परमेश्वरको औंलाद्वारा व्यवस्था लेखियो" (व्यवस्था ९:९-१०) । यो भाषा सुपरिचित जस्तो लाग्छ- परमेश्वर मानिसको रूपमा । उत्पत्तिमा परमेश्वरको दूत झैं, परमेश्वर सिनैमा पनि मानिसको रूपमा देखिनुभयो । उहाँ र उहाँको स्वर्गीय दलले मोशा र इस्राएललाई व्यवस्था दिनुभयो ।

व्यवस्था दिने काम सिधिए पछि, मोशा, हारून, हारूनका छोराहरू र सत्तरीजना इस्राएलका धर्मगुरुहरू माझ परमेश्वर मानिसको रूपमा फेरी देखा पर्नुभयो । यो पटक भोजनको निम्ति भेट भएको थियो (प्रस्थान २४:९-११) । जसरी येशूले पनि चेलाहरूसँग उहाँको रगतको नयाँ करार अन्तिम रात्री भोजमा छाप लगाए झैं, ठीक त्यसरी नै परमेश्वरले पनि त्यसबेलाको नयाँ करारको व्यवस्था इस्राएलीहरूसँग सिनै पर्वतमा दिनुभयो ।

इस्राएल पवित्र रहोस् भनेर परमेश्वरले व्यवस्था दिनुभयो (लेवी १९:२) । इस्राएल अन्य सबै मानिसहरूबाट अलग गरिएको परमेश्वरको परिवार जस्तै एक छुट्टै जाति होस् भन्ने उहाँको चाहना थियो जस्तो परमेश्वर पनि संसारीक थोकहरू र संसारका अन्य सबै देवहरू भन्दा भिन्न हुनुहुन्छ, उहाँका मानिसहरू पनि संसारका मानिसहरू भन्दा भिन्न हुनु आवश्यक थियो ।

पवित्रताको अर्थ के हो ? यसपछिको आशय थियो ? पवित्र हुनुको मतलव अचम्मको देखिनु होइन । पवित्र हुनुको मतलव परमेश्वरसँग पहिचान हुनु, परमेश्वरमा समर्पित हुनु, र परमेश्वरसँग सम्बन्ध ठीक भएको अवस्थामा प्राप्त गर्न सकिने सबै असल थोकहरूको आनन्द पाउनु हो । परमेश्वर चाहानुहुन्थ्यो कि, इस्राएलले अन्य जातिहरूलाई उहाँमा आकर्षित गर्न सकोस् (व्यवस्था ४:६-८; २८:९-१०) यसैकारण बाइबलले इस्राएललाई "पुजाहारीहरूको राज्य" (प्रस्थान १९:६) र "जातिहरूको निम्ति ज्योती" यशैया ४२:६; र ५१:४; ६०:३ पनि हेर्नुहोस्) भन्दछ । सम्पूर्ण इस्राएलीहरू सबै जातिहरूको निम्ति आशिष बन्ने अब्राहामको स्थानको हकदार थिए ।

बफादारीतामा विश्वास गर्नु

परमेश्वरसँग सम्बन्ध ठीक हुनु उद्धारको विषयमा कुरा गर्ने अर्को तरिका हो । बाल शिक्षाको कक्षामा पढाए भन्दा भिन्न, इस्राएलीहरूले व्यवस्था पालन गरेका कारण वा नियममा आज्ञाकारी भएर उद्धार पाएका होइनन् । चाहे पुरानो करार होस् वा नयाँ करार, उद्धार कहिल्यै कमाएर पाइने चीज होइन, वा न त हामी यसको योग्यका हुन्छौं । यो विश्वासको उत्तर स्वरूप परमेश्वरको अनुग्रहबाट मात्र पाइन्छ ।

ख्रीष्ट येशूको मृत्यु र पुनरुत्थान पछिका हामी विश्वासद्वारा नयाँ जन्म पाएकाहरू झैं इस्राएलीहरू पनि विश्वासद्वारा उद्धार पाएकाहरू हुन् । परमेश्वरले उनीहरूलाई उहाँका मानिस बनाउनुभएको भरोसाको साथै यो विश्वास गर्नुपर्नेथियो कि, उनीहरूको परमेश्वर सबै देवहरूका पनि परमेश्वर हुनुहुन्छ । इस्राएलीहरूले व्यवस्थाद्वारा उद्धार पाएका होइनन्- यो उनीहरूले विश्वास गरेको परमेश्वर प्रति देखाउने बफादारीता थियो । एक इस्राएलीको निम्ति उद्धार पाउनेबाटो चाहिँ, देवहरूका परमेश्वर र उहाँको प्रतिज्ञामा विश्वास गर्नु र अन्य देवीदेवताहरूलाई पुजा गर्न इन्कार गर्नु थियो । यो चाहिँ परमेश्वरबाट प्राप्त गर्नको निम्ति अंक कमाएर होइन तर हृदयबाटोको विश्वास र बफादारीताबाट थियो ।

राजा दाउदले डरलाग्दो कामहरू ब्यभिचार र हत्याको योजना गरे (२ शमूएल ११) । व्यवस्था भंग गरेकोले, व्यवस्था अनुसार उसको अपराधको साटो ऊ मारिनु पर्ने थियो । यद्यपी, सर्वोच्च परमेश्वर जो यहोवा प्रति उसको विश्वास कहिल्यै डगमगाएन । उसले आफ्नो वफादारीता कहिल्यै अर्को देव तिर परिवर्तन गरेनन् । अनि परमेश्वर ऊ प्रति दयालु हुनुहुन्थ्यो ।

नयाँ करारमा पनि यही नै सत्य हो । सुसमाचारमा विश्वास गर्नुको मतलव, इस्राएलको परमेश्वर संसारमा मानिस भएर आउनुभयो, स्वइच्छाले हाम्रो पापको वलिदान स्वरूप क्रूसमा मर्नुभयो र तेश्रो दिनमा फेरी पुनरुत्थान हुनुभयो । हामीले यो कुरालाई विश्वास द्वारा स्वीकार गर्नुपर्छ र अन्य सबै देवहरूलाई त्यागेर येशू प्रति वफादार हुनुपर्छ । अन्य देवहरूले उद्धारको विषयमा जे भने पनि बाइबलले भन्दछ कि येशूमा बाहेक अन्य कुनै नाउँमा उद्धार छैन (प्रेरित ४:१२) र विश्वास स्थिर रहनुपर्छ (रोमी ११:१७-२४; हिब्रू ३:१९; १०:२२; ३८-३९) । व्यक्तिगत असफलता येशूलाई अन्य देवहरूसँग व्यापार गर्नु झैं होइन- र परमेश्वरले यसको भिन्नता बताउन सक्नुहुन्छ ।

यो किन महत्त्वपूर्ण छ

प्रस्थान र सिनै पर्वतमा जे भए तिनमा कयौं आकर्षक प्रतिकात्मकता पाइन्छन् । मोशा र अन्य मानिसहरू भेला भएर परमेश्वरसँग भोजन गरेको दृश्यले हाम्रो ध्यान त्यही खिच्छ । त्यहाँ मोशासँग सत्तरी जना अन्य धर्मगुरुहरू पनि थिए । यदि तपाईंले उत्पत्ति १० अध्यायमा जातिहरूको गणना गर्नुभयो भने जो बाबेलको धरहरा पछि निकालिएका थिए, तपाईंले ठीक सत्तरी पाउनुहुन्छ । यी जातिहरूलाई परमेश्वरले न्याय गर्नुहुदा (व्यवस्था ४:१९-२) परमेश्वरका छोराहरू- कम अधिकार भएका देवहरूको जिम्मा दिइएको थियो । किन सत्तरी धर्मगुरुहरू, परमेश्वरका सत्तरी छोराहरू र सत्तरी अधिकारबाट बंचित जातिहरू ?

समानताहरू विचार योग्य छन् । जब येशूले संसारमा सेवाकाइ सुरु गर्नुभयो, उहाँले सत्तरी जना चेलाहरूलाई पठाउनुभयो (लूका १०:१) । यो महान् आज्ञाको पूर्वअभ्यास थियो । यो संख्याको अर्थ येशूका चेलाहरूले जातिहरूलाई फेरी परमेश्वरको राज्यमा फर्काएर ल्याउनु थियो । अन्त्यको दिनमा उत्पत्ति २१-२२ को नयाँ विश्वव्यापी अदनमा यो राज्यको अन्तिम रूप पुरा हुनेछ । सत्तरी संख्या दोहोर्न्याईले परमेश्वरको संसारको नयाँ परिवार, इस्राएल- अब्राहामका सन्तानले- गुमेको परिवारलाई पुनःप्राप्त गर्नेछ ।

तर यो त्यही रोकिंदैन । प्रेरित पावलले गलाती ३ अध्यायमा विश्वासीहरूले अब्राहामलाई दिइएको प्रतिज्ञा अधिकार गर्नेछन् भनि लेख्छन् । येशूमा विश्वास गर्ने हरेक विश्वासद्वारा अब्राहामको सन्तान हो (गलाती २:२६-२९) । यसको अर्थ तपाईं र मलाई जातिहरूलाई देवहरूबाट परमेश्वरमा फर्काउने जिम्मेवारी सुम्पिएको छ । मानिसहरूलाई अन्य देवहरूको प्रभुत्वबाट छुटाएर आत्मिक प्रभुत्वमा विश्वासद्वारा येशूमा ल्याउने जिम्मेवारी हाम्रो हो । अहिले संसारमा परमेश्वरको सभाका मानिसहरू हामी नै हौं । जब हामी महिमित शरीरमा रूपान्तरण हुनेछौं, हामी उहाँको नयाँ अदनमा स्वर्गीय परिवारमा सहभागी हुनेछौं ।

बाइबलले यो विचारको संचार धेरै ठाउँमा गरेको छ । प्रकाशको पुस्तकले व्याख्या गरे अनुसार विश्वासीहरूले अन्त्यको दिनमा येशूसँगै जातिहरू माथि शासन गर्नेछन् (प्रकाश ३:२१) । यसको अर्थ बाबेलको धरहरा पछि यी जातिहरूलाई अधिकार गरिरहेका परमेश्वरका छोराहरूलाई हामीले विस्थापित गर्नेछौं । यसैकारण यूहन्नाले भन्दछन्, विश्वास गर्नेहरूले परमेश्वरको सन्तान हुने अधिकार पाएका छन् (यूहन्ना १:१२; १ यूहन्ना ३:१-३ सँग तुलना गर्नुहोस्) । हामी अन्तिम दिनमा ईश्वरीय स्थान लिनेछौं तर परमेश्वरका छोराहरूको भने शत्रु बन्नेछौं ।

यसैकारण पनि, विश्वासीहरूले आपसी झगडाको मुद्दाको फैसलाको निम्ति संसारको अदालतमा गएका विषयमा लेख्दा पावल भन्छन्, "के तिमीहरूलाई थाहा छैन कि हामीले स्वर्गदूतहरूको पनि न्याय गर्नेछौं ?" (१ कोरिन्थी ६:३) । जब हामी नयाँ पृथ्वीमा ईश्वरीय स्वभामा (महिमित) हुनेछौं, हामी स्वर्गदूतहरू भन्दा माथिल्लो स्थानमा हुनेछौं । हामी एक दिन येशू जस्तै हुनेछौं (१ यूहन्ना ३:१-३; १ कोरिन्थी १५:३५-४९) र अहिले शत्रु देवहरूले राज्य गरेका जातिहरू माथि शासन गर्नेछौं (प्रकाश २:२६) । अन्त्यमा, अब्राहामका सन्तान अर्थात् विश्वासीहरूले अदनको पतनबाट फँलिएको मृत्युको श्राप र अधिकारबाट बन्चित श्रापलाई पनि बदलिदिनेछन् ।

हामी यसरी जिउन चाहन्छौं कि, हामीलाई यो गन्तव्यको विश्वास छ । पुरानो करारमा बनाइएको सबै योजनाले हामीलाई डो-याउँछ । अदनलाई फर्केर सोच्नुहोस् । परमेश्वरले दुई परिवार- एक ईश्वरीय र अर्को मानिस जाति- अदनमा संगै रहेको र शासन गरेको चाहानुहुन्थ्यो । यो योजना विद्रोहले बर्बाद बनायो, तर इस्राएललाई मिश्रबाट निकालेर फेरी ताजा बनायो । अब्राहामको सन्तानबाट मसिह आउनुहुने थियो, जसले अदनको पतनलाई फेरी पहिलेको अवस्थामा फर्काउनुहुनेछ (उत्पत्ति ३:१५) । इस्राएल नभएको भए, हामीले गन्तव्य पाउने थिएनौं ।

यसैकारणले देवहरु र उनीहरूका अनुयायीहरूले इस्राएललाई मेटाउने कोशिस गर्छन् ।

अध्याय आठ :

पवित्र स्थान

इस्त्राएलीहरूले एक वर्ष भन्दा बढी समय सिनै पर्वतमा विताए । किन यति लामो ? उनीहरूले पहिल्यै परमेश्वरसँग करारमा प्रवेश गरिसकेर दश आज्ञा पनि प्राप्त गरेका थिए । तर उनीहरूले अझ धेरै सिक्न बाँकी नै थियो । उनीहरूका पूर्खाहरू अब्राहाम, इसाहाक, र याकूबका परमेश्वरमा विश्वास गर्ने र वफादार हुने प्रतिज्ञा गर्नु एउटा कुरा थियो । परमेश्वरले के चाहानुहुन्छ र उहाँ कस्तो हुनुहुन्छ सो जान्नु अर्को कुरा थियो ।

पवित्रताको अवधारणा

पुरानो करारका धेरै नौला व्यवस्था र अभ्यासहरू परमेश्वर अन्य सबै थोक भन्दा भिन्न हुनुहुन्छ भन्ने सिकाउनुको आवश्यकताको जगमा आधारित थिए । उहाँको स्वभाव र चरित्रमा, उहाँ अद्वितीय हुनुहुन्छ; उहाँ मानिस र अन्य सबै थोक भन्दा नितान्त भिन्न हुनुहुन्छ । इस्त्राएललाई, यो सत्यता बारम्बार याद दिलाउनु आवश्यक थियो । अन्यथा, परमेश्वरलाई पनि साधारण रूपमा लिइने थियो ।

परमेश्वर अन्य भन्दा अद्वितीय हुनुहुन्छ भन्ने विचारको लागि प्रयोग भएको अर्को शब्द पवित्रता हो । यसको अर्थ "अलग गरिनु" वा "भिन्न हुनु ।" यो अवधारणाको अर्थ नैतिक आचर नै आवश्यक भन्ने होइन- यो विचारको बारेमा हामी परमेश्वरको पृथक नैतिक मापदण्डलाई देखाउनको लागि एक निश्चित ढंगले व्यवहार गर्नुपर्छ- यद्यपि त्यो सम्मिलित गरिएको हुन्छ (लेवी १९:२) ।

इस्त्राएलीहरूलाई पवित्रताको बौद्धिक व्याख्या दिएर परमेश्वर संतुष्ट हुनुहुन्छ थियो । उहाँको आफ्नो भिन्न चरित्र प्राचीन इस्त्राएलको जीवनमा व्याप्त होस् भन्ने उहाँ चाहानुहुन्थ्यो । बाइबलले भन्दछ कि यो धार्मिक विधिहरू (प्रतीकात्मक कार्यहरू) र पवित्र स्थानमा प्रवेश गर्ने नियमहरू द्वारा प्राप्त गरिन्थ्यो ।

कसरी परमेश्वर "भिन्न" हुनुहुन्छ ?

यस प्रश्नको छाटो जवाफ हो, "सबै किसिमले," तर यो अति सारमा भयो । तर बाइबलले धेरै गहिराईमा गएर बताएको छ, र इस्त्राएलीहरूलाई समुदायमा जिउनको निमित्त दिइएका विधि-विधानहरूले यसलाई देखाउँछ ।

उदाहरणको लागि, बाइबलले बताउँदछ, परमेश्वर केवल इस्त्राएलको जीवनको मुहान हुनुहुन्थ्यो- उहाँ आफैँजीवन हुनुहुन्थ्यो । परमेश्वर यो संसारको हुनुहुन्न, यस्तो एउटा ठाउँ जहाँ मृत्यु, रोग, र असिद्धता छ । उहाँको संसार अलौकिक छ । हाम्रो संसार सिमित स्थल हो । उहाँ जुन संसारमा आउनुहुन्छ, उहाँको उपस्थितिले त्यसलाई पवित्र बनाउँदछ । हामीले ओगटेको भूभाग साधारण छ । परमेश्वर साधारणको विपरित, अत्यन्तै असाधारण हुनुहुन्छ ।

प्राचीन इस्त्राएलमा, यो विचार यस सत्यतामा प्रकट थियो कि मानिसले परमेश्वरको बराबर स्थान पाउन शुद्ध हुनुपर्थ्यो । पुरानो करारमा धेरै विधिहरू पवित्रताको निमित्त दिइएको थियो ।

धेरै क्रियाकलापहरू र सर्तहरूद्वारा इस्त्राएल पवित्र स्थानबाट अयोग्य ठहरिन ("अशुद्ध" बन्न) सक्थ्यो । यौन सम्बन्ध, रगत बगेर, निश्चित शारीरिक अपाङ्गता, र मरेको शरीर (मानिस वा जनावर) छोड्ने एक इस्त्राएलीलाई अशुद्ध ठहराउँथ्यो । इस्त्राएलीहरूलाई केही निश्चित चराहरू जसले मरेका सिनु खान्छन् (जस्तै उदाहरणको लागि गिद्ध, बाज; लेवी ११:१३-१९) ती खानलाई मनाही गरिएको थियो वा घस्रने जनावरहरू खान मनाही गरिएको थियो (जस्तै माउसुली, मुसा, न्याउरीमुसा; लेवी ११:१४-४०) ।

यी परिस्थितीहरूमा, अशुद्धताको कुरा नैतिकतासँग जोडिएको छैन तर जीवनको अन्त्यसँग जोडिएको र परमेश्वरको सिद्धतासँग अमिल्दोपनासँग सम्बन्धित छन् । यो तर्क साधारण भएता पनि, आजको आधुनिक सोचाइमा यो नौलो जस्तो लाग्छ । रगत खेर जानु र यौनिक तरल पदार्थलाई जीवनको सृजना र निरन्तरताको निम्ति लिइन्थ्यो । परमेश्वर जीवन खेरजानुसँग जोडिनु हुदैन, उहाँ त जीवन दिनुहुने हुनुहुन्छ । यस्तो तरलपदार्थ बगेपछि "शुद्धहुनु" परमेश्वरको स्वभावको सम्झनाको निम्ति थियो । मरेको शरीर छोएर अशुद्ध भएपछि यस्तै प्रकारको "शुद्धीकरण"को आवश्यकता पर्दथ्यो । यदि कोहीमा शारीरिक अपाङ्गता भए वा घाइते भए त्यस्तो परिस्थितिमा इस्त्राएलको पवित्र स्थानबाट ऊ निकालिन्थ्यो, किनकी परमेश्वरको सिद्धतामा त्यस्तो असिद्धता सुहाउँदैन ।

यी सबै व्यवस्थाहरूको उद्देश्य अलौकिक दृष्टिकोणलाई सुपरिचित गर्नको निम्ति थियो ।

अशुद्धताको समस्याको समाधान

पवित्र स्थानमा जानको लागि "अशुद्ध" वा अयोग्य हुनु प्राचीन इस्त्राएलीहरूको निम्ति एक गम्भिर विषय थियो । उनीहरू अशुद्ध भए भने बलिदान र भेटीहरूलाई अपयुक्त स्थानसम्म ल्याउन सक्दैनथिए । त्यसको समाधान परम्परागत शुद्धीकरणको विधी थियो, कुनै अवस्थामा आफ्नै बलिदान गर्नुपर्ने वा निश्चित अवधि सम्म पर्खनु पर्थ्यो ।

रगत बलिदानको एउटा तर्क, पवित्र स्थानमा जानको लागि योग्य वा शुद्ध हुनको निम्ति कुनै व्यक्ति वा वस्तुमा रगत छर्कनु हामीलाई अचम्म लाग्छ । यद्यपी, रगत बलिदानको एक ईश्वरशास्त्रीय उद्देश्य छ- यसले प्रतिस्थापनाको अवधारणालाई चिनाउँदछ । रगत जीवनको श्रोत हुने भएकाले (लेवी १७:११), जनावरको जीवन लिइनुले यो शिक्षा दिँदछ की, परमेश्वरमा उहाँको अभिप्राय बाहेक अन्य तरिकाले जान खोज्नुको अर्थ उसको मृत्यु हो । जनावरको बलिदान एक दुषित, अशुद्ध अवस्थाको इस्त्राएलीको निम्ति कृपापूर्ण सुधारको निम्ति साटो (प्रतिस्थापन) थियो ।

यो शिक्षाको सार थियो कि, साटो (प्रतिस्थापन) बलिदानद्वारा परमेश्वरले एक इस्त्राएलीको जीवन रक्षा गर्नुहुन्थ्यो । मानिसको जीवन जनावरको जीवनभन्दा पवित्र थियो, किनकि परमेश्वरले मानिसलाई उहाँको स्वरूपमा सृष्टि गर्नुभयो (उत्पत्ति १:२६; १:६) । इस्त्राएलीहरूले एक अलौकिक हस्तक्षेपद्वारा जीवन पाएका थिए, जसले अब्राहाम र सारालाई सन्तान जन्माउने योग्यको बनाएको थियो (उत्पत्ति १२:१-३) । तथापी, परमेश्वरको उपस्थितिमा मानिसको जीवन जोखिममा थियो । जीवन र मृत्यु परमेश्वरको अधिनमा छ भनि बलिदानले याद गराउँथ्यो- परमेश्वरले उनीहरूमा दया देखाउन चाहानुहुन्थ्यो ।

स्वर्ग (र नरक) पृथ्वीमा

परमेश्वरको भिन्नतामा ध्यान दिनुले केही विचारहरूको संचार गर्दछ- केवल परमेश्वरको बारेमा मात्र होइन, तर अलौकिकताको सिमाहरूको बारेमा पनि । इस्त्राएलको अलौकिक दृष्टिकोणको निम्ति "कार्यक्षेत्र

भिन्नताको विचार मूलभूत थियो । यदि त्यहाँ परमेश्वरको उपस्थिति भए, त्यो पवित्र हुन्थ्यो, त्यो बाहेकको भूमी भने पवित्र मानिँदैनथ्यो । त्यो साधारण वा, कुनै परिस्थितिमा त दुष्ट वा शत्रु झैं हुन्थ्यो ।

अदनको सम्झनाले परमेश्वरको उपस्थितिको याद दिलाउँथ्यो । भेटहुने पाल र मन्दिर, मानिसहरूलाई अदनको सम्झना गराउने किसिमले निर्माण गरिएका थिए, जहाँ स्वर्ग र पृथ्वीको मिलन हुन्थ्यो । सुनको सामदान रूखको स्वरूपमा सजाइएको थियो (प्रस्थान २५:३१-४०), जुन अदनको बगैँचामा भएको जीवनको रूखको प्रतिक थियो । यो सामदान महापवित्र स्थान, जहाँ करारको सन्दुक राखिएको थियो, जहाँ परमेश्वरको सिंहासन थियो, त्यसकोबाटोलाई छेक्न पर्दाको अघि सुरक्षाको निम्ति राखिएको हुन्थ्यो (प्रस्थान २५:१०-२२) ।

महापवित्र स्थानमा भएका करुबहरूले पनि अदको बगैँचासँग स्पष्ट सम्बन्ध राख्यो । अदनका करुबहरूले पनि परमेश्वरको बासस्थानको सुरक्षा गर्दथे (उत्पत्ति ३:२४) । महापवित्र स्थानमा भएका करुबहरूले पनि करारको सन्दुकलाई सुरक्षा दिँदथे (प्रस्थान २५:१८-२०) । पछि, जब शलोमनले मन्दिर बनाए, पालको संरचना मन्दिर भित्र सारियो र दुईवटा विशाल करुबहरू सन्दुकमाथि, परमेश्वरको पाउदान सन्दुक हुनेगरी, परमेश्वरको सिंहासनको रूपमा स्थापना गरियो (१ इतिहास २८:२) ।

मन्दिरलाई अदनमा भएको बगैँचालाई सजाइएको थियो, प्रशस्त रूखविरुवा र जनावरहरूको तस्वीरले भरिएको (१ राजा ६-७) । फूलहरू, खजूरका रूख, सिंहहरू, र अनारहरू आदि वस्तुकलामा खोपिएका थिए । यो चाहिँ परमेश्वर पहिलो पटक पृथ्वीमा उहाँको मावनीय परिवारसँग बास गर्नुभएको स्थानको दृश्यको सम्झना थियो ।

इस्राएलीहरूलाई अंतरिक्ष भूगोलको अध्यारो पाटोको पनि याद दिलाइनु पर्नेथियो । यदि इस्राएली शिविर, र पछि इस्राएल राज्य, परमेश्वरको घर र उहाँका मानिसहरू पवित्र भूमि थियो भने, इस्राएल बाहिरको भाग अपवित्र भूमि थियो । सिनै पर्वतको समय भन्दा धेरै अघि, परमेश्वरले अरु जातिहरूलाई त्यागेर कम शक्ति भएका देवहरूलाई छोडिदिनुभएको थियो (व्यवस्था ४:१९-२०; ३२:८-९) । एकदिन उहाँले जातिहरूलाई पुनःदावी गर्नुहुने थियो, तर बाइबलको समयमा तिनीहरू अन्धकारका संसार थिए ।

इस्राएलीहरूको एक रीतिले यो विषयमा सम्झनलायक शिक्षा दिएको छ । प्रायश्चितको दिन (योम किप्पूर), जुन हरेक वर्ष आउँथ्यो, र लेवी १६ अध्यायमा बताइएको छ, यसले मानिसहरूलाई पवित्र र अपवित्र भूमिको विषयमा आकर्षक वस्तुगत शिक्षालाई सम्झना दिलाउँछ ।

दुईवटा बोकाहरू लिइन्थ्यो । एउटालाई बलिदान गरेर अर्को वर्ष भरीको निम्ति मानिसहरूको पापको क्षमाको निम्ति त्यसको रगत पवित्र स्थानमा छर्किइन्थ्यो । त्यो बलिदान गरिएको बोका "परमेश्वरको निम्ति" हुन्थ्यो । अर्को बोकालाई मारिँदैन थियो- पुजाहारीले मानिसहरूको पाप सङ्केतिक रूपमा हात राखेर त्यसको टाउकोमा सारेपछि त्यसलाई उजाडस्थानमा छाडा छोडिदिइन्थ्यो । त्यो बोका "अजजीलको निम्ति" हुन्थ्यो ।

"अजाजील" को र के हो ? अति अनुवादले अजजीलको साटो 'छाडा छोडिने बोको' शब्द चलाएकाछन् । मृत सागरमा भेटिएका चर्मपत्रको संस्करणमा यस प्रश्नको निम्ति उपयुक्त नाम- दुष्टको नाम छ । इस्राएलीहरूको उजाडस्थानको यात्रामा उनीहरूले दुष्टलाई बलिदान चढाइरहेका थिए (लेवी १७:७), दुष्ट आत्माहरूले उनीहरूको पालमा जोखिम ल्याउँछन् कि भनेर उनीहरू डराउँथे । उजाडस्थान बास्तवमा, इस्राएलीहरूको पाल बाहिर थियो, त्यसकारण उजाडस्थान दुष्टहरूको इलाका थियो । यो अभ्यासको अन्त्य हुनुपर्नेथियो, र यसलाई अजजीलको बोकाले पुरा गर्नेथियो । अजजीलको बोला दुष्ट देवताको निम्ति भेटी थिएन- त्यो बोकालाई कहिल्यै बलिदान गरिँदैनथियो । तर यसलाई उजाडस्थानमा पठाउनु चाहिँ पवित्र भूमि (इस्राएली शिविर) पवित्र पारिएको सङ्केत थियो ।

यो किन महत्त्वपूर्ण छ

नयाँ करारमा कति कुरा परिवर्तन भए, तर उस्तै पनि छन् । परमेश्वर अझ पनि अरु भन्दा भिन्न हुनुहुन्छ । उहाँको पवित्रताले उहाँको स्थानमा हामी प्रवेश गर्न अझ पनि हाम्रो शुद्धताको माग गर्छ । हाम्रो निम्ति, येशूले क्रूसमा पूरा गर्नुभएको काममा विश्वास गरेर यो सम्भव छ ।

येशूले हाम्रो तर्फबाट गर्नुभएको सबै थोकमा अलौकिक अर्थ रहेको थियो । उहाँ उजाडस्थानमा जानुभयो- जहाँ हामी दुष्ट शक्तिसँग भेट्ने अपेक्षा गर्नसक्छौं- त्यहाँ शैतानको परिक्षामाथि विजयी हुनुभयो । दुष्ट माथि विजयी पाए लगत्तै उहाँको सेवकाई सुरु भयो, उहाँसँग 'मृत्यु माथि पनि' अधिकार छ (हिब्रू १३:१२) । हाम्रो पाप उहाँले बोक्नुभएकोले उहाँ अशुद्ध हुनुभएको थियो, र यरूशलेमचाहिँ पवित्र भूमि थियो ।

येशूको मृत्यु र पुनरुत्थानले हामीलाई पवित्र पारेको छ- परमेश्वरको उपस्थितिको निम्ति योग्यको बनाउँछ । हाम्रो पापहरू 'हटाइएका छन्' (रोमी ११:२७; हेर्नुहोस् १ यूहन्ना ३:५) । हामी अपवित्र पापीहरू भएता पनि ख्रीष्टमा हामी पवित्र पारिएका छौं । हामी असिद्ध भएता पनि, येशूको कारण हाम्रो असिद्धता मेटाइएको छ । यो यति साधारण भएता पनि, अति नै अर्थपूर्ण छ ।

हामी सोच्नेगर्छौं कि, धेरै तरिकाले इस्राएलीहरू हामी भन्दा बिशेष आत्मिक अधिकार प्राप्त थिए । हुनत, उनीहरूको माझमा परमेश्वरकै उपस्थिति थियो । उनीहरू यस्तो संसारमा थिए जहाँ अलौकिक, अंतरिक्ष भूगोल वास्तविक थियो । हामी सोच्छौं, यदि उहाँ हाम्रो साथ हुनुभएको भए, हामीलाई निरन्तर सम्झाउनुभएको भए, हामी उहाँको अझ नजिक हुने थियौं, हामी अझ आत्मिक हुनसक्नेथियौं ।

नयाँ करारले भन्छ, हो उहाँ हाम्रो साथमा हुनुहुन्छ ।

पवित्र स्थानको चिन्हको निम्ति हामीलाई पाल वा मन्दिरको आवश्यकता पर्दैन । हाम्रो शरीर नै पवित्र स्थान हुन् । पावलले हाम्रो नाशवान शरीरलाई एउटा 'पाल' भन्छन् (२ कोरिन्थी ५:४) किनकी त्यो समय पाल र मन्दिरको महापवित्र स्थानमा बास गर्नुहुने ईश्वरीय उपस्थिति हामीमा अहिले बास गर्नुहुन्छ (रोमी ८:९-११) । हाम्रो आत्माको संसारीक घर, हाम्रो शरीर निश्चय नै मर्नेछ, र 'हातद्वारा नबनिएको घर'बाट मात्र विस्थापित हुनेछ (२ कोरिन्थी ५:१-३), एउटा स्वर्गीय वासस्थान- नयाँ अदन, स्वर्ग पृथ्वीमा फर्किने छ (प्रकाश २२:१-३) ।

जसै, परमेश्वर आत्मामा विश्वासीहरू भित्र बास गर्नुहुन्छ- विश्वासीहरूको हरेक भेला- एक पवित्र भूमि हुन्छ । यसैकारण पावलले दुःखसाथ कोरिन्थीहरूलाई लेख्दा, एकजना पापमा जिउने अपश्चतापी इसाईलाई 'शैतानको हातमा सुम्पिदिन' दिर्नेशन दिँदछन् (१ कारिन्थी ५:५) । मण्डली पवित्र स्थान थियो । विश्वासीहरूको भेला बाहिरको स्थान शैतानको प्रभुत्वमा थियो । पाप र यसको स्व-विनाशको स्थान त्यो हो ।

यो हामी आफैँलाई अलौकिक आँखाले हेर्नुपर्ने समय हो । तपाईँ परमेश्वरको बालक हुनुहुन्छ, पवित्र स्थानको योग्य, तपाईँले गर्नुभएका वा नगर्नुभएका कामहरूले होइन, तर येशू तपाईँमा हुनुभएको कारणले, परमेश्वरद्वारा स्वीकार गरिएको हुनुहुन्छ (रोमी ८:१५; गलाती ४:५) । तपाईँलाई अन्धकारको क्षेत्रदेखि निकालेर 'उहाँको प्रिय पुत्रको राज्यमा' प्रवेश गराईएको छ (कलस्सी १:१३) ।

हामी ख्रीष्टमा को हौं भन्ने कुरा, कुनै एक क्षणमा पनि र कहिल्यै विर्सनहुन्न- अनि संसारको निम्ति यसले के अर्थराख्छ ।

अध्याय नौ :

पवित्र युद्ध

बाइबल एक विवादास्पद पुस्तक हो । जो मानिसले यसलाई परमेश्वरको वचनको रूपमा हेर्ने उनीहरू प्रायः यसले भनेका विषयमा विवाद गर्छन् । तर बाइबलको कति अंशहरूले इसाईहरूलाई पनि असुविधाजनक महशुस गराउँछ । प्रतिज्ञाको भूमिलाई जित्नको लागि इस्राएलीहरूको युद्ध पनि यसको एउटा उदाहरण हो ।

किन ? विशेषरी त्यहाँ भएका हत्याका घटनाहरूको कारण । यो विभेदकारी र धेरै क्रूरतापूर्ण देखिन्छ । कति सहरहरूका सम्पूर्ण जनसंख्या- पुरुष, महिला, बालबालिका, र पाल्नुपशुहरू समेतलाई किन मार्नु पर्‍यो ? ति मानिसहरूले किन आत्मासमर्पण गर्ने अवसर नै पाएनन् ? तिनीहरूलाई मार्नुभन्दा बरु निकालेर निर्वासनमा पाठाउनु चाहिँ असल हुनेथिएन ?

यी आपत्तिहरूको पनि एउटा उत्तर छ- तर मैले पत्तालगाए अनुसार यो उत्तरले पनि इसाईहरूलाई यी प्रश्नहरूले झ अफट्यारो महशुस गराउँछ । एक इस्राएलीको अलौकिक दृष्टिकोणबाट नहेरेसम्म तपाईंले यी विजयी घटनाका अभिप्राय र मूल विशेषता बुझ्न सक्नुहुन्न ।

इस्राएलको अलौकिक तर्क

प्रतिज्ञाको भूमिको लडाईं दुईवटा तथ्यहरूसँग जोडिएका थिए, दुवै इस्राएलको बुझाईको गहिराईसँग जोडिएका थिए, केवल मानिस जातिको वासस्थानको निम्ति मात्र होइन तर अदृश्य आत्मिक लडाईंको निम्ति पनि । यी दुबैलाई हामीले हेरिसकेका छौं तर फेरी दोहोर्‍याएर हेरौं ।

एक तथ्य, बाबेलको धरहराको घटनासँग जोडिएको थियो, मानिस जातिले उहाँको विरुद्धमा विद्रोह गरेपछि परमेश्वरले ती मानिसहरूसँग सोझै सम्बन्ध नराख्ने अटोट गर्नुभयो । त्यसको वदला उहाँले, उहाँको स्वर्गीय सभाका सदस्यहरू जो परमेश्वरका छोराहरू थिए तिनीहरूलाई राज्य गर्ने जिम्मामा छोडिदिनुभयो (व्यवस्था ४:१९-२०; ३२:८-९) । त्यसपछि परमेश्वरले अब्राहाम र उनकी पत्नी साराईलाई बोलाउनुभयो र तिनीहरूलाई छोरो (इसहाक) दिनुभयो, जसबाट इस्राएल जातिको सुरुवात हुनेथियो ।

हामीले भजनसंग्रह ८२ मा हेर्‍यौं यी साना देवहरू भ्रष्ट भए । यिनीहरूले अन्याय हुन दिए । अति उच्च परमेश्वरको साटो मानिसहरूले यिनीहरूको आरधना गर्न आए । यसकारण यिनीहरू परमेश्वर, र उहाँका मानिस इस्राएलका शत्रु भए । यी मध्ये केही जाति कनानको भूभाग, जुन ठाउँ परमेश्वरले उहाँको जाति इस्राएललाई प्रस्थानको छुटकारा पछि दिने प्रतिज्ञा गर्नुभएको थियो त्यहाँ नै भएका कारण, मोशा र इस्राएलीहरूले यो विश्वास गरे कि ती मानिसहरू उनीहरूका नैतिक शत्रु हुन् र उनीहरूका देवहरूले इस्राएललाई नाश गर्न हरसम्भव प्रयास गर्नेछन् ।

दोस्रो तथ्य इस्राएलीहरूको निम्ति अझ कहिलिगदो थियो । जब इस्राएलीहरू प्रतिज्ञाको भूमि, कनानको सिमानामा आईपुगे त्यहाँ जे भयो त्यसले यसलाई अझ स्पष्टसँग व्याख्या गर्दछ ।

मोशाले १२ जना जासूसलाई कनान र त्यहाँका बासिन्दाका विषयमा भेद लिन पठाए । ती जासूसहरू त्यो भूभाग अति नै चाखलाग्दो भएको प्रमाणहरू लिएर फर्किए- परमेश्वरले भन्नुभए झैं- त्यहाँ "दूध र मह" बग्दो रहेछ (गन्ती १३:२७) । त्यसपछि उनीहरूले यसरी जवाफ दिए मानौं गोलीको वर्षा नै

हुन लाग्यो, "भेद लिन गएको देशबाट नराम्रो खबर सुनाएर तिनीहरूले इस्राएलीहरूलाई भने, हामीले भेद लिएर आएको देशले त आफ्नै बासिन्दाहरूलाई निलिहाल्दोरहेछ, र हामीले त्यहाँ देखेका मानिसहरू दैत्यजस्ता रहेछन् । त्यहाँ हामीले नेफिलीमहरू देख्यौं, जसबाट अनाकका सन्तान आएका छन् । उनीहरूका सामु त हामी आफैलाई फटेङ्ग्राजस्तै लाग्यो । तिनीहरूका नजरमा हामीहरू त्यस्तै देखिन्थ्यौं ।"

नेफिलीमका विषयमा हामीले यस अघि नै चर्चा गरिसकेका छौं । उनीहरू उत्पत्ति ६:१-४ मा भनिएका परमेश्वरको छोरा र मानिसका छोरीहरूबाट जन्मिएकाहरू थिए । अनाकी राक्षसहरू भेदलिन जाने इस्राएलीहरूले देखेका थिए ती नेफिलीमहरूका सन्तानहरू थिए, यिनीहरूले कनानको भूमि ढाकेका थिए, यी जातिहरू र उनीहरूका सहरलाई कब्जा गरेर इस्राएलीहरूले लिनुपर्ने थियो (गन्ती १३:२८-२९) । यो भूमि र यसका देवहरूमाथि विजय गर्ने काम सुरुमा गाह्रो काम देखिएको थियो, यो असम्भव प्रायः देखिन्थ्यो । यो भूमि जितेर फिर्ता लिनको निम्ति उनीहरूले योद्धाहरू र असामान्य उचाई भएकाहरूको समाना गर्नुथियो ।

यी मध्ये केवल दुई जना जासूसहरू, कालेव र यहोशूले मात्र, अनाकीहरूलाई जित्न परमेश्वरले इस्राएलीहरूलाई सहायता गर्नुहुन्छ भनि विश्वास गरे । बाँकी जासूसहरू चाहिँ ति मानिसहरूले हराउँछन् भनि निश्चित थिए । फारो र उसको सेनालाई ध्वस्त पार्ने, उनीहरूलाई सताएर इस्राएलीहरूलाई विजयी दिनुहुने परमेश्वरमा भरोसा राख्नुको साटो, उनीहरूले यसो भने, "ती मानिसहरूका विरुद्धमा जान हामी सक्नेछैनौं, किनकि ती हामीभन्दा बलिया छन्" (गन्ती १३:३१) ।

परमेश्वरले जवाफ दिनुभयो, "यी मानिसहरूले मलाई कतिसम्म तिरस्कार गरिरहनेछन् ? यिनीहरूका बीचमा मैले गरेका चिन्हहरू देखेर पनि यिनीहरूले कतिसम्म ममाथि अविश्वास गर्नेछन् ?" (गन्ती १४:११) । साँच्चै नै परमेश्वर साह्रै रिसाउनुभयो र इस्राएललाई त्यागिदिने विचार गर्नुभयो- उहाँले पहिले पनि बाबेलको धरहरामा यसरी नै मानिसहरूलाई त्याग्नुभएको थियो । यो पटक मोशासँग भन्नुभयो, "यिनीहरूलाई म रूढीले नाश गर्नेछु, तर तँबाटै यिनीहरूभन्दा ठूलो र शक्तिशाली जाति बनाउनेछु" (गन्ती १४:१२) ।

मोशाले परमेश्वरलाई नम्रहुन बिन्ति गरे (गन्ती १४:१३-१९) । परमेश्वर शान्त हुनुभयो तर मानिसको अविश्वासलाई त्यसै छोडनुभएन । एउटा पाठ सिकाउनु नै पर्थ्यो । यो कठोर हुनेवाला थियो । उहाँले मोशालाई भन्नुभयो :

तब परमप्रभुले भन्नुभयो, तँले भनेबमोजिम मैले यिनीहरूलाई क्षमा गरिदिएको छु । तापनि, जस्तो म जीवित छु र जसरी मेरो महिमाले पृथ्वी भरिएको छ, मिश्र र उजाड स्थानमा मेरा महिमा र आश्चर्यकर्महरू देखेर पनि अनाज्ञाकारी भई दश पल्ट मेरो जाँच गर्ने यी सारा मानिसहरूले तिनीहरूका पुर्खाहरूलाई शपथ खाएर भनेको प्रतिज्ञाको देश देख्नेछैनन् । मलाई तिरस्कार गर्नेले त्यो कहिल्यै देख्नेछैन । तर मेरो दास कालेबमा अर्कै आत्मा छ, र त्यसले पूरै रीतिले मेरो अनुसरण गरेको छ । यसैकारण त्यो पसेर आएको देशमा म त्यसलाई लैजानेछु र त्यसका सन्तानले त्यो अधिकार गर्नेछन् । अमालेकी र कनानीहरू बैसीहरूमा बसेका हुनाले भोलि नै तिमीहरू फर्क र लाल समुद्रकोबाटो भएर उजाड स्थानतिर जाओ ।

परमप्रभुले मोशा र हारूनलाई भन्नुभयो, मेरो विरुद्धमा यस दुष्ट समुदायले कतिसम्म गनगनाउने ? तिनीहरूले मेरो विरुद्धमा गनगनाएका मैले सुनेको छु । तिनीहरूलाई भनिदेओ, 'जस्तो म जीवित छु, परमप्रभु घोषणा गर्नुहुन्छ, मैले सुन्ने गरी तिमीहरूले जे-जे भनेका थियो, म त्यही नै गर्नेछु । तिमीहरूका लाश यही उजाड स्थानमा छोडीनेछन्, अनि यपुन्नेका छोरा कालेब र नूनका छोरा यहोशूबाहेक गणना भएको र मेरो विरुद्धमा गनगनाउने बीस वर्षदेखि उँभोको कोही पनि वासको निम्ति दिन्छु भनी शपथ खाएर प्रतिज्ञा गरेको देशमा जान पाउनेछैन । लूट स्वस्त्र पक्रिनेछन् भनी तिमीहरूले भनेका तिमीहरूका छोराछोरीहरूलाई चाहिँ म त्यहाँ पुऱ्याउनेछु, र तिमीहरूले अवहेलना गरेको ठाउँ तिनीहरूले प्राप्त गर्नेछन् ।' (गन्ती १४:२०-३१) ।

बाइबलीय समयमा, "पटक-पटक"को निम्ति समयमा "दस पटक" भन्ने चलन थियो (उत्पत्ति ३१:७; अयूब १९:३) । यो समयसम्म मानिसहरूको गनगनमा पनि परमेश्वर सहनशील हुनुभएको थियो । मिश्रको दासत्वबाट पाएको छुटकारामा आनन्दित हुनुको साटो उनीहरू के खाने भन्ने कुरामा बढी चिन्तित थिए (गन्ती ११:१-१४; ३१-३५) र परमेश्वरले चुन्नुभएको अगुवा मोशाको विरोध गर्थे (गन्ती १२:१-१६) । तर यो पटक परमेश्वरको धैर्यताको बाँध तोडियो, उनीहरूको अविश्वासको मूल्य भयानक थियो । इस्राएलको अविश्वास गर्ने वयस्कहरू सबैको मृत्यु नहुन्जेलसम्म उनीहरू ४० वर्ष उजाड स्थानमा घुम्दै बस्नुपर्नेथियो ।

दोश्रो मौका

इस्राएलले प्रतिज्ञाको भूमि पाउने दोश्रो मौका थियो । व्यवस्थाको पुस्तक अध्याय २ र ३ मा इस्राएलीहरूको ४० वर्षसम्म प्रतिज्ञाको भूमि पुर्व पट्टी, यर्दन नदी पारी (जसलाई ट्रान्सजोर्डन भनिन्छ), अरूको भूमिमा घुम्दै बिताउनुपरेको घटनाको वृत्तान्तको विवरण दिइएको छ । यो भूभाग अब्राहामको भतिज लोत र याकूबका दाजु एशावका सन्तानहरू एदोमी, मोआबी, अम्मोनीहरूलाई परमेश्वरले दिनुभएको इलाका थियो । यी भूभागमा बस्ने धेरै जसो मानिसहरू इस्राएलीहरूका आफन्तहरू थिए... । तर त्यहाँ अन्य मानिसहरू पनि थिए ।

परमेश्वरले एक विशेष योजना सहित मोशालाई यो यात्राको निर्देशन दिनुभएको थियो । यो टाढाका आफन्तपर्नेहरूसँगको भेटको विषय थिएन । इस्राएलीहरू तत्कालै बाशान भनेर चिनिने इलाकामा लागे । त्यो ठाउँको प्रतिष्ठा डरलाग्दो थियो । बाइबल बाहिरको प्राचीन इतिहासमा पनि बाशानलाई "सर्पको ठाउँ" भनिएको छ । इस्राएलीहरूको यात्रामा उल्लेख गरिएका यसका दुई प्रमुख सहरहरू अस्तारोत र एद्रई (व्यवस्था १:४; यहोशू १३:१२), मृत आत्माको कार्यक्षेत्रमा पस्ने ढोकाको रूपमा चिनिन्थ्यो । इस्राएलको अलौकिक परिदृश्यको सन्दर्भमा, परमेश्वरले इस्राएलीहरूलाई नरकको ढोकाबाट डोन्याउनुभयो ।

र त्यति मात्र थिएन ।

परमेश्वरले इस्राएलीहरूलाई यहाँ दुई राजाहरू सीहोन र ओगसँग सामना गराउनुभयो । यी दुई राजाहरू एमोरीहरू थिए (व्यवस्था ३:२-३; ३१:४), र शासकहरूलाई बाइबलले रपाई भन्दछ । जस्तो व्यवस्था २:११ ले पनि अनाकीहरूलाई पनि "रपाई भनेको छ" । बर्षौं पहिले इस्राएलीहरूका जासूसहरूले ल्याएका खबरले भयभित भएर अविश्वास गरी चालिस वर्ष भौतारिनु पर्ने श्राप पाएको, जस्तै डरलाग्दा दैत्यहरूको क्षेत्रबाट मोशा मार्फत् परमेश्वरले इस्राएलीहरूलाई डोन्याउनुभयो (गन्ती १३:३२-३३) ।

परमेश्वरले तिनीहरूलाई किन त्यहाँ ल्याउनुभयो ? यो सामना चाहिँ, चालिस वर्षको अन्त्यमा इस्राएलीहरूले जुन कुराको सामना गर्नु थियो त्यसको पूर्वअनुभवको निम्ति थियो । परमेश्वरले दिनुभएको प्रतिज्ञाका भूमि कब्जा गर्न इस्राएलीहरू यर्दन नदी पारी जानेवाला थिए । के उनीहरूले यो पटक विश्वास गरेर लड्छन् ? यदि त्यसो भए, अहिलेको विजयको अनुभवले भविष्यको निम्ति तिनीहरूलाई आत्मविश्वास र भरोसा दिने थियो ।

इस्राएलीहरूले वर्षौं पहिले पिठ्युँ फर्काएका थिए । तर यसपटक कथाको अन्त्य अर्कै रूपमा भयो । जस्तो मोशाले भने, "तब परमप्रभु हाम्रा परमेश्वरले उनलाई हाम्रा हातमा सुम्पिदिनुभयो, र उनलाई, उनका छोराहरूलाई र उनका सबै मानिसहरूलाई हामीले मान्यौं... अनि परमप्रभु हाम्रा परमेश्वरले बाशानका राजा ओग र उनका सबै फौजलाई हाम्रा हातमा सुम्पिदिनुभयो । हामीले एउटै पनि नछोडी सबैलाई **मर्‍याँ** ।" धेरै वर्ष पछि, एक अर्को अगमवक्ता आमोसले बाइबलको पुस्तकबाट यो सामनाको प्रतिफललाई यसरी सम्झिन्छन्, "मैले तिनीहरूका सामुबाट एमोरीलाई सर्वनाश गरिदिँ, जसको अल्गाइ देवदारुको र बलचाहिँ

फलौटका रूखको जस्तै थियो । मैले त्यसका माथितिरका फल र त्यसका तलतिरका जरा नष्ट पारिदिँ (आमोस २:९) ।

उनीहरूको निम्ति दोश्रो मौका यसरी चुनौती सहित सुरुवात गर्नु कठिन थियो । उनीहरूको डरलाई उनीहरूले नै सामना गर्नु, परमेश्वरको माग थियो- त्यो भय जसको मूल्य उनीहरूले चालिस वर्षसम्म लक्ष्यहीन यात्रामा बिताए । उनीहरूसँग उनीहरूको त्यो परमेश्वर आफैँ हुनुहुन्थ्यो जसले उनीहरूको भलाईको निम्ति लाल समुद्रलाई दुई भाग गर्नुभएको थियो । यो समय उनीहरूले याद गरे ।

‘विनाशको निम्ति समर्पित’

शीहोन र ओगको विरुद्ध इस्राएलीहरूले विजय पाए । र यहाँ इस्राएलीहरूले प्रतिज्ञाको देस कब्जा गर्नको निम्ति किन त्यसलाई विनाश गर्नु आवश्यक थियो भन्ने कुरा जान्न सक्छौ । सहरहरूका सम्पूर्ण मानिसहरू दैत्यहरू जस्ता रपाईकाहरू “विनाशको निम्ति समर्पित थिए” (व्यवस्था ३:६) । यसको लक्ष्य बदला थिएन । यसको लक्ष्यचाहिँ नेफीलीमको रक्तपातको अन्त्यलाई पक्का गर्नु थियो । इस्राएलीहरूको निम्ति, दैत्य समूहको रक्तपात शैतानिक थियो, यो पतन भएका प्राणीको विद्रोहको प्रतिफल थियो । उनीहरू शैतानिक विरासतसँग सहअस्तित्वमा रहन सक्नेथिएनन् ।

समय बित्यो, इस्राएलीहरू यर्दनपारी तरेर कनानमा जानु पहिले मोशाको मृत्युभयो । अब नेतृत्व यहोशूमा सन्थो । उनले प्रतिज्ञाको देसलाई जित्नको निम्ति इस्राएलीहरूको धेरै सैनिक अभियानहरूको नेतृत्वगरे । यी अभियानहरू दुईवटा सत्यताद्वारा प्रेरित थिए, जुन मैले अघि यस अध्यायमा चर्चा गरेको छु : डरलाग्दा शत्रु जातिहरूलाई हटाउने र, त्यस क्रममा दैत्य समूहका रक्तपातको उन्मूलन गर्ने ।

यस सन्दर्भ अनुसार हेर्दा, प्रतिज्ञाको भूमि कब्जा गर्ने लडाईँ एक पवित्र युद्ध थियो- बाइबलले आत्मिक संस्थानहरू, अन्धकारका शक्तिका विरुद्धको लडाईँ र देवहरूको प्रभुत्वको अधिनमा रहेका शत्रुलाई वास्तविक बताउँछ ।

विजयको तर्कलाई यहोशू ११:२१-२२ ले ठीकसँग संक्षेपीकरण गरेको छ :

“त्यस बखत यहोशूले पहाडी देशमा आएर हेब्रोन, दबीर, अनाब, र यहूदा र इस्राएलका सारा पहाडी देशमा रहने अनाकीहरूलाई बिलकुलै नाश गरिदिए- यहोशूले उनीहरूका सहरहरूसमेत उनीहरूलाई पूर्ण रूपले नाश पारिदिए । इस्राएलीहरूको देशमा अनाकीहरूको एक जना पनि बाँकी रहेन, केवल गाजा, गात र अशदोदमा केही बाँकी रहे ।”

किन यो महत्त्वपूर्ण छ

योहोशूको लडाईँको अभियानहरू प्रायः सफल भए, पूर्णरूपमा सबै सिधिएन । केही दैत्य जातिहरू उम्किए- यो त्यति धेरै महत्त्वपूर्ण देखिदैनथियो, यसले आउने घटनाहरूलाई छायाँमा पार्थ्यो । केही चोट गात देखियो । गात पलिशतीहरूको सहर बन्यो (योहोशू १३:३) र राजा दाउदको समयमा यो गोल्यातको गृहनगर थियो (१ शमूएल १७:४) । या न त गोल्यातमात्र गातमा भएको विश्वास शत्रु थियो (१ इतिहास २०:५-८) । “विनाशको निम्ति सुम्पिइएकाहरू” सबै त्यो विजयको समयमा वास्तवमा नष्टभएनन्, र विजयको निम्ति दिइएको उच्च आदेश पूर्ण प्राप्ती गरेर सबैलाई विजयी नगरेको परिणाम इस्राएलीहरूले भोग्नुपर्थ्यो ।

योहोशूको मृत्यु अघि विजयी पूर्णरूपमा समाप्त नभएको कुरा न्यायकर्ताहरूको पुस्तकले बताएको छ । यो वास्तवमा महसुस गरिएको थिएन । इस्राएलीहरूलाई लाग्यो कि उनीहरूले यो पूरा गरे, तर त्यहाँका

सबै अन्यजातिलाई नधपाएर उनीहरूले परमेश्वरको आज्ञा उल्लंघन गरे । आंशिक आज्ञापलन पनि अनाज्ञाकारीता नै हो ।

परमेश्वरको लक्ष्यलाई रोकेको परिणाम इस्राएलीहरूले सयौं वर्षसम्म भुक्तान गर्नुपऱ्यो । न्यायकर्ताहरूको पुस्तकले डरलाग्दो चक्र दोहोरिएको देखाउँछ : इस्राएल पटक-पटक शत्रु जातिको कब्जामा पऱ्यो, परमेश्वरमा वफादारहुन सिकाइयो । राजा दाउद र उसके छोरो शोलोमनको समयमा धेरै कुरा परिवर्तन भयो, तर जसै शोलोमनको मृत्यु भयो, इस्राएल गृहयुद्ध र मूर्तिपूजामा फँस्यो ।

विजयको महिमा वीरकथाको असफलताको पूर्वआभास थियो । विजयको मुखबाट पराजयलाई तानिएको थियो । परमेश्वरको राज्य शासन- अदनको पुर्नस्थापनाको लागि उहाँको योजना समाप्त भयो । बाबेलमा दुष्ट देवहरूको प्रभुत्वको अधिनमा अविश्वासी जातिहरूसँग उदय भएको अलौकिक परिदृश्य रहिरह्यो । इस्राएल पराजित भयो र छरपष्ट भयो, र प्रतिज्ञाको भूमि अन्य देवहरू र तिनीहरूका मानिसहरूको अधिनमा गयो । नयाँ करारमा पनि यही दृष्टिकोणको निरन्तरता पाईन्छ । अन्धकारका शक्तिहरूलाई पवलले सिद्धान्तहरू, अधिकारहरू, सिंहासनहरू, र शक्तिहरू जस्ता शब्दहरूको प्रयोग गरेका छन् । यी प्रत्येक शब्दावलीहरू पौराणिककालमा भौगोलिक शासनको निम्ति प्रयोग हुन्थ्यो ।

इस्राएलीहरूको असफलताको कारण अनाज्ञाकारिता थियो र परमेश्वरका मानिसहरूको तर्फबाट विश्वासहिन्ता मानिसहरू कमजोर छन् । हामीलाई अचम्म लाग्न सक्छ किन परमेश्वरले हाम्रो लागि चिन्तित हुनुहुन्छ ? तर यदि हामिले फर्केर अदनलाई हेऱ्यौं भने, हामीलाई थाहा हुन्छ । परमेश्वरले आफैँलाई मानिसको निम्ति समर्पित गर्नुभएको थियो । हामी उहाँका स्वरूपधारण गर्नेहरू हौं, र उहाँको संसारका परिवारका हौं । संसारमा शासन गर्ने उहाँको पहिलेको योजनामा हामी मानिस पनि सहभागी थियौं । पृथ्वीमा परमेश्वरको शासनको सभाबाट मानिसलाई अलग गर्नुले, परमेश्वरले यो पूरा गर्न सक्नुभएन भन्ने सन्देश प्रवाह गर्थ्यो, वा यो परमेश्वरको सुवात् गराईमा भएको खराब सुरुवात् भन्ने बुझिन्थ्यो । परमेश्वर आफ्नै लक्ष्यलाई लागू गर्न असक्षम हुनुहुन्न । अघिल्लो अध्यायमा उल्लेख गरिएझैँ उहाँले कहिल्यै गल्ती गर्नुहुन्न ।

अब पुरानो पाप र असफलताको समस्यामा पुग्ने समय थियो । अदनको राज्य शासनलाई पुर्नस्थापना गर्नको निम्ति मानिस जातिलाई भरोसा गर्न सकिँदैन थियो । जे गरिनुपर्थ्यो सो केवल परमेश्वरले मात्र गर्नसक्नुहुन्थ्यो । परमेश्वरको आफ्नै करारको दायित्वहरू केवल परमेश्वरले मात्र पूरा गर्न सक्नुहुन्थ्यो । तर मानिसलाई अब अलग राखिने छैन । अर्को अर्थमा, परमेश्वर मानिस भएर आउनुआवश्यक थियो । परमेश्वर स्वयंमले व्यवस्था र करार पूरा गर्नुपर्ने थियो र सबै मानिसको असफलताको सजाय आफैँले उठाउनुपर्ने थियो । यो असोचनीय समाधानलाई सफल बनाउने हो भने यसलाई बुद्धिमान् अलौकिक प्राणी लगायत, सबैबाट उहाँको उद्देश्यको निम्ति गोप्य राख्नुपर्ने थियो । यो सजिलो हुनेवाला थिएन ।

अध्याय दस : स्पष्ट दृष्टिबाट लुकेको

पतनको समय देखि नै, मूल योजना: पृथ्वीमा ईश्वरीय र मानिस दुबै परिवारसँगै रहने विषयलाई पुर्नजीवित बनाउन परमेश्वरले कोशिस गरिरहनुभएको थियो । परमेश्वरले आदम र हव्वालाई वृद्धि हुँदै जाओ भन्नुभयो, यसको अर्थ हो कि परमेश्वरको असल शासन बाँकी ग्रहमा फैलियोस् । सारा पृथ्वी नै स्वर्ग र पृथ्वीको मिलन बिन्दु होस् भन्ने चाहानुहुन्थ्यो, जहाँ मानिसजातिले ईश्वरीयताको आनन्द पाउनसकोस्, र ईश्वरीयताले पृथ्वी र मानिस जातिको आनन्द पाउन् । हामीलाई थाहा वास्तवमा के भयो ।

असफलताको एउटा इतिहास

मानिसले पाप गरे र परमेश्वरले उहाँको उपस्थितिबाट निकालिदिनुभयो । अदनलाई बन्द गरियो । ईश्वरीय शत्रु, जो सर्प हो, त्यो परमेश्वरको उपस्थितिबाट पृथ्वीमा लखेटियो, जहाँ मृत्युले राज्य गर्छ, र जहाँ जीवन अनन्त छैन । ऊ मृत्युको प्रभु भयो, र त्यसैकारण उसले मर्ने हरेक मानिसलाई दावी गर्छ । मानिसले पाप गरेका छन्, र पापको ज्याला मृत्यु हो (रोमी ६:२३) ।

जलप्रलय पछि, परमेश्वरले उहाँको अदनको लक्ष्यलाई नोआ र उसको परिवारसँग दोहोर्न्याउनु भयो : फल्दै-फूल्दै वृद्धि हुँदै जाओ । यो नविकरण थियो । परमेश्वरको वचनको आज्ञाकारी भएर उहाँको ज्ञानलाई सबैतिर छरेर शासन स्थापना गर्नुको साटो उनीहरूले एउटा धरहारा बनाएर परमेश्वरलाई पाउने कोशिस गरे ।

फेरी असफलता । परमेश्वर यसमा सहमत हुनुहुने थिएन । परमेश्वरले जातिहरूको भाषा खलबल पारिदिनुभयो र जातिहरूलाई उहाँको स्वर्गीय सभाका देवहरूको शासनमा दिनुभयो । त्यसपछि उहाँले- अब्राहाम र साराबाट एउटा नयाँ परिवारको सुरुवात गर्ने निर्णय गर्नुभयो । जसै उहाँको राज्य पुर्नस्थापना हुन्थ्यो उहाँ- अब्राहामका सन्तानद्वारा- अन्यजातिहरूमा पनि जान चाहानुहुन्थ्यो (उत्पत्ति १२:३) ।

यो पनि फेरी असफल भयो । त्यसपछि फेरी अर्को प्रयास, इस्राएललाई मिश्रबाट सिनै पर्वतमा ल्याउनुभयो, र त्यहाँबाट अन्तमा प्रतिज्ञाको देशमा । इस्राएल असफल भयो । परमेश्वरले त्यसपछि दाउदलाई तयार गर्नुभयो, र त्यसपछि सोलोमनलाई । तर सोलोमनको मृत्युपछि इस्राएलीहरूले अन्य देवताको आरधना गरे र एकअर्काको विरुद्ध खडा भए । परमेश्वरले उनीहरूलाई प्रतिज्ञाको देशबाट निष्काशन गरेर निर्वासनमा पठाउनुपयो ।

परमेश्वर बिहिन मानिस जातिको कथा सधैं असफल छ । यसको कारण हो, पतनले मानवता गुमेको थियो । सबै मानिसहरू असिद्ध छन् र परमेश्वरबाट अलग छन् । कोही मानव अगुवालाई पनि परमेश्वरको राज्यको सुरुवात गर्न र यसलाई कायम राख्न भरोसा गर्न सकिँदैनथियो । उनीहरू केवल परमेश्वर प्रति मात्र वफादार हुन सक्दैनन् । उनीहरू आफ्नै बाटोमा हिँड्छन् । मानिसहरूले पाप गर्छन्, असफल हुन्छन् र परमेश्वरको महान् शत्रु, मृत्युको प्रभुसँग सहभागी हुन्छन् । यद्यपि परमेश्वरको नयाँ अदनमा सेवक-राजा भएर आशिष बाँड्ने उहाँको दर्शन मानिस बिना पुराहुन सक्नेथिएन । र मानिसमा परमेश्वरको योजनालाई अन्तिमसम्म स्थिर राख्ने योग्यताको निम्ति मानिसलाई नयाँ नबनाई पुरा हुनेथिएन । यसको निम्ति पतको श्राप हटाउनु पर्ने थियो ।

र यसको निम्ति परमेश्वरको योजना थियो ।

समाधान- र एउटा समस्या

परमेश्वरलाई एकजना मानिसको आवश्यकता थियो- जो मानिस भन्दा बढी हुन जरूरी थियो- कोही यस्तो जसले परिक्षाको सामना गर्न सक्ने, जो सधैं आज्ञाकारी हुने, जो राजाको पदको निम्ति योग्यको होस्, जसले मरेर मृत्युको श्रापलाई जित्न सकोस्, र उसको आफ्नै शक्तिले फेरी पुनरुत्थान पनि होस् । यो केवल एक व्यक्तिबाट मात्र सम्भव थियो : परमेश्वर आफैँ मानिस भएर आउनुपर्थ्यो । परमेश्वरले सबै मानिसको निम्ति, मानिसको रूपमा, आएर अदनलाई पुनर्स्थापना गरेर उहाँको योजना पूरा गर्नुहुने थियो । पुनरुत्थानको शक्तिद्वारा जब मानिसहरूको पाप क्षमा भएर येशू जस्तै ईश्वरीय रूपमा (१ यूहन्ना ३:१-३) हुन्छन्, तब मात्र वास्तविक अदन हुनसक्थ्यो ।

तर एउटा समस्या थियो । यदि त्यो योजना- परमेश्वरको दर्शनलाई पक्का गरेर पुनर्स्थापनाको निम्ति, उहाँ मर्न र पुनरुत्थानहुनको निम्ति आउनुभएको परमेश्वर हुनुहुन्थ्यो भन्ने खुल्ला रूपमा थाहा भएको भए- अन्धकारको शक्तिले यो सम्भव हुन दिने थिएनन् ।

पावलले कोरिन्थीको मण्डलीलाई यो लेखेका छन् :

तर हामी परमेश्वरको गुप्त र लुकेको बुद्धिको प्रचार गर्दछौं, जो युगयुगअघि हाम्रो महिमाको निम्ति परमेश्वरले नियुक्त गरिदिनुभयो । यस युगका कुनै पनि शासकहरूले त्यो कुरा बुझेनन् । तिनीहरूले बुझेका भएदेखि महिमाका प्रभुलाई क्रूसमा टाँग्ने नै थिएनन् । (१ कोरिन्थी २:७-८)

पावलले कसको विषयमा कुरा गरिरहेका छन् ? शासकहरू भन्ने शब्दले मानवीय अधिकारीहरूलाई जनाउँछ- जस्तो पन्तियस पिलातस र यहूदी अगुवाहरू- तर पावलको दृष्टिमा ईश्वरीय, शैतानिक शक्तिहरू पनि छन् (एफिसी २:२) । परमेश्वरको शत्रु, मानिस र परमेश्वरलाई अन्धकारमा राख्न चाहान्थ्यो । सबै कुरा परमेश्वर-मानिसको मृत्यु र पुनरुत्थानमा आधारित थियो ।

तर तपाईंले यसलाई एक रहस्यको रूपमा कसरी राख्न सक्नुहुन्छ ?

रहस्यमयी मसीह

अदनको पुनर्स्थापना निर्भर रहेको परमेश्वर-मानिस, निश्चय नै, नासरतको येशू- मसिह हुनुहुन्थ्यो । तर मैले मसिहको यो योजना गोप्य हुनुपर्थ्यो भन्दा के तपाईंलाई आश्चर्य लाग्यो ? के हामी पुरानो करार पढेर सम्पूर्ण योजना देख्न सक्दैनौं ? हो, सक्दैनौं ।

विश्वास गर्नुहुन्छ कि हुन्न, पुरानो करारमा कहीं पनि एउटा पद छैन जहाँ मानिसको मसिह खासमा परमेश्वर हुनुहुनेछ, र जो मानिसहरूको पापको निम्ति मर्नेछ भनेर लेखिएको होस् । यशैया ५३:११ मा "दुःख भोग्ने दास"को चित्रमा पनि छैन । यो अध्यायमा, र यशैयामा कहीं पनि मसिह भन्ने शब्द पाईँदैन, "दास"ले इस्राएल जातिलाई जनाउँछ, एकजना उद्धारकलाई होइन (यशैया ४१:८; ४४:१-२, २१; ४५:४; ४८:२०; ४९:३) । र मसिह शब्द, जसको अर्थ "अभिषिक्त" हुन्छ, लगभग केवल दाउद वा उसको सन्तान, जो ऊ पछि राजाको रूपमा शासन गरे उनीहरूलाई जनाइएको छ ।

वास्तवमा, मैले भनिरहेको प्रमाण- त्यो ईश्वरीय मसिह- जो पछि मरेर पुनरुत्थान हुनुहुनेथियो, उहाँको विषयको विवरण पुरानो करारमा भेट्न गाह्रो छ- यो विषय नयाँ करारमा स्पष्ट छ ।

येशूले चेलाहरूलाई, उहाँ यरूशलेममा मर्न गइरहनुभएको छ भन्नुहुँदा, उनीहरूको प्रतिक्रिया के थियो सो कुरालाई ध्यान दिनुहोस् । त्यो जानकारी उनीहरूको लागि निराशाजनक र हैरानीपूर्ण थियो (मत्ती

१७:२२-२३; मर्कूस ९:३०-३२) । उनीहरूले, "ल ठीक छ, हामीले यो धर्मशास्त्रमा पढेका थियौं" भनेर जवाफ दिएनन् । पत्रूसले त अझ येशूलाई हकारे (मत्ती १६:२१-२३) ।

परमेश्वरको यो नयाँ योजनाको विषयमा चेलाहरूलाई केही आभाष नै थिएन । उनीहरूले येशूलाई दाउदको पुत्र, र सिंहासनको उत्तराधिकारी, पुरानो करारमा भएका अगमवक्ता जसले केही आश्चर्यकर्म गर्नुहुन्छ भन्ने रूपमा बुझे ।

पुनरुत्थान पछि पनि, दुःख भोग्ने दास, मसिहलाई बुझ्न चेलाहरूको मनलाई अलौकिक रूपले खोलेदिनु परेको थियो । येशू मृत्युबाट पुनरुत्थान भएपछि उहाँ तिनीहरूकहाँ देखा परेर भन्नुभयो :

"उहाँले तिनीहरूलाई भन्नुभयो, तिमीहरूसँग हुँदा मैले बोलेका वचनहरू यी नै हुन्, अर्थात् मोशाको व्यवस्था, अगमवक्ता र भजनका पुस्तकमा मेरो विषयमा लेखिएका सबै कुरा पूरा हुनेपछि । तब धर्मशास्त्र बुझ्नलाई उहाँले तिनीहरूको समझ खोलेदिनुभयो ।" (लूका २४:४४-४५)

परमेश्वरको "नयाँ योजना"- उहाँ मर्नु र मृतकबाट पुनरुत्थान भएर पतनको श्रापलाई फर्काउनु, यस विषयमा पुरानो करारमा स्पष्ट प्रमाण भेटिदैन । यद्यपी, यसको सुराकहरू (सङ्केत) भने पुरानो करार भरी दर्जनौं ठाउँमा छरिएका छन् । केवल एकठाउँमा स्पष्ट प्रकाश पारिएको छैन । मसिहको विषयमा केवल तिनीहरूलाई मात्र स्पष्टसँग थाहा थियो, जसले उहाँलाई खोज्नु र उहाँको आशा गर्नुपर्ने थियो ।

बुद्धिजिवी अलौकिक प्राणीलाई, निश्चयनै, भविष्यबाणी गरिएको दाउदको पुत्र आइसकेको थाहा थियो (मत्ती ८:२८-२९; लूका ४:३१-३५) । उनीहरूले पुरानो करारबाट यो थाहा गर्नसक्थे । यद्यपी, दुष्टआत्माले येशू नै पृथ्वीमा मर्न र पुनरुत्थान भएर मृत्युको श्रापलाई बदल्न आउनुभएको थाहा गर्ने केही त्यस्तो आधार थाहा थिएन ।

जस्तो पावलले भन्दछन्, यदि येशूलाई मार्न चाहानेहरूले र शैतानले यो जानेका भए, उनीहरूले यहूदा र अन्य मानिसहरूलाई, येशूलाई धोखादिन चलाउने थिएनन् । शैतान र उसको पछि लाग्नेहरूलाई धेरै कुराहुन्, तर उनीहरू मूर्ख छैनन् । उनीहरूले परमेश्वरको योजना अनुसार येशूको मृत्युको निम्ति मूर्ख भएर साथ दिए । उनीहरूले एक यस्तो घटनाको सृजनाको शुरुवात गरे, जसले उनीहरू कै विनाश निम्त्याउने थियो । यो ईश्वरीय दिशानिर्देश (वा पथभ्रष्ट) थियो ।

छविको अंश

दुरदृष्टिबाट, मसीहको छविका अंशहरूलाई चेलाहरूले भन्दा हामी अझ स्पष्टसँग देख्नसक्छौं । दाउदको पुत्र, ईश्वरीय छोरो श्रापलाई उल्टाउन मरेर पुनरुत्थान हुनेछ भन्नेबारे स्पष्ट पद नभेटिएता पनि यिनका सङ्केतहरू पुरानो करारभरी नै दौडेको भेटिन्छ । योजना अनुसार कसरी काम भयो भन्नेबारे यस अघि नै हेरिसकेकाले तपाईंले ती सङ्केतहरू पत्तालगाएर पछ्याउन सक्नुहुन्छ ।

उदाहरणको लागि, "परमेश्वरको पुत्र को हो ?" भनि सोध्नुहोस् । पुरानो करारमा उत्तर चाहिँ "येशू" होइन । आदम परमेश्वरको पुत्र हो- ऊ पहिलो मानिस थियो । इस्राएललाई परमेश्वरको छोरो भनिएको छ (प्रस्थान ४:२३; होशे ११:१) । इस्राएली राजाहरू परमेश्वरको छोरा भनिएका छन् (भजनसंग्रह २:७) । नयाँ करारमा येशूलाई "दोश्रो आदम" र "परमेश्वरको पुत्र" भनिएको छ (रोमी १:४; १ कोरिन्थी १५:४५; २ कोरिन्थी १:१९; हिब्रू ४:४) ।

हामी सोध्न सक्छौं, "परमेश्वरको दास को हो ?" आदमले परमेश्वरको सेवा गरे (उत्पत्ति २:१५) । इस्राएललाई परमेश्वरको दास भनिएको छ (यशैया ४१:८; ४४:१-२, २१; ४५:४; ४८:२०; ४९:३) । दाउद र

उनको वंशका अन्य राजाहरूलाई परमेश्वरका दास भनिएको छ (२ शमूएल ३:१८; भजनसंग्रह ८९:३; २ इतिहास ३२:१६) । येशू पनि दास हुनुहुन्थ्यो (प्रेरित ३:१३; ४:३०; फिलिप्पी २:१-८) ।

के यी परमेश्वरका छोराहरू र परमेश्वरका दासहरूले दुःख भोगे ? के उनीहरूको पृथ्वीको अस्तित्व हुनै बिन्दुमा अन्त्य भयो ? के अस्तित्व नविकरण गरियो ? के उनीहरूको भविष्य नयाँ आदमा छ ? यी सबैको उत्तर हो, हुन्छ । आदम, इस्राएल, र दाउदवंशका राजाहरू सबै परमेश्वरको उपस्थितिबाट निर्वासित भए- उनी बस्ने पृथ्वीको स्थानबाट (अदन र प्रतिज्ञाको देशबाट) । तथापी, नयाँ अदनमा परमेश्वर र पुनरुत्थान हुनुभएको येशूसँग जिनको निम्ति उनीहरूले उद्धार पाएका थिए र पाउनेछन् ।

यो किन महत्त्वपूर्ण छ

बौद्धिक खराबी- शैतान, दुष्टआत्मा, जातिहरूमाथि राज्य गर्ने कम शक्तिका देवहरू- उनीहरूलाई सबै विषयमा जानकारी छैन । उनीहरूसँग परमेश्वरको झैं ज्ञान छैन न त उनीहरूले यो बुझ्नै सकछन् । उनीहरू अलौकिक प्राणी भएका कारण उनीहरूले सबैथोक जान्दछन् भनि हामी अनुमान लगाउँछौं । एक मात्र सर्वज्ञानी प्राणी हुनुहुन्छ- परमेश्वर । र उहाँ हाम्रो पक्षमा हुनुहुन्छ ।

पतनको कारणले, हामी मानिस माथि शैतानको अधिकार क्षेत्र छ । मेरो भनाईको तात्पर्य के हो ? आदमको पापको कारणले, "सबैमा मृत्यु फैलिएको छ" (रोमी ५:१२) । सर्पलाई श्राप दिइयो, मृतकहरूको क्षेत्र- तल्लो संसार, वा जसलाई हामी नरक पनि भन्छौं, शासन गर्न निष्कासन गरेर छोडियो । पतनको कारणले, सबै मानिसको गन्तव्य मृत्यु हो र मृतकको जगतमा जान्छन्- जहाँ दुष्टले शासन गर्छ ।

जब येशू पहिलो पटक आएर परमेश्वरको उद्धारको योजना पूरा गर्न क्रूसमा मर्नुभयो र मृत्युबाट पुनरुत्थान हुनुभयो यो सबै परिवर्तन भयो । अदनको पुर्नस्थापनाको पहिलो कदम मानिसलाई मृत्युबाट उम्कन मृत्युको श्रापलाई हटाउने माध्यम उपलब्ध गराउनु थियो । ज-जसले विश्वास गर्छन्, परमेश्वरको परिवार र राज्यको सदस्य बन्छन्, उनीहरू मृत्युको श्राप र मृतकका प्रभुको बन्धनमा रहँदैनन् । यसैकारण येशूले राज्य पुर्नस्थापनाको सेवकाई सुरु गर्नुहुँदा यसो भन्नुभयो (लूका १०:१-९), "मैले शैतानलाई स्वर्गबाट बिजुलीझैं खसिरहेको देखे" (लूका १०:१८) । येशूलाई थाहा थियो, उहाँको मृत्यु र पुनरुत्थानले पापीहरूको ऋण तिरिनेछ, अब उसो हाम्रो आत्मामाथि शैतानको दावी बाँकी रहनेछैन । यो राज्यको सुरुवात, मृत्युको राजाको अन्त्य थियो ।

हामी को हौं- र हाम्रो पहिचान कहाँबाट आउँछ भन्नेकुरा हामीले याद राख्नुपर्छ । विश्वासीहरू, सामूहिक रूपमा मण्डली, येशूको शरीर भनिन्छ । र येशूको शरीर पुनरुत्थान भएको थियो । उहाँ पुनरुत्थान हुनुभएकोले हामी पनि पुनरुत्थान हुनेछौं (१ कोरिन्थी १५:२०-२३) । मृतकहरूमा उहाँ जेठो हुनुहुन्छ (पुनरुत्थान हुनुभएको) । हामी "स्वर्गमा पहिलो जन्मिएकाको सभामा सहभागी" हुनेछौं हिब्रू १२:२२-२४) । जस्तो यूहन्नाले भन्दछन्, "तर जतिले उहाँलाई ग्रहण गरे र उहाँको नाउँमाथि विश्वास गरे, उहाँले तिनीहरूलाई परमेश्वरका सन्तान हुने अधिकार दिनुभयो" (यूहन्ना १:१२) । परमेश्वरका सन्तानहरूमाथि शैतानको कुनै दावी हुँदैन किनकि उनीहरू मृत्युबाट पुनरुत्थान हुनेछन् । जीवितहरूलाई मृतकको संसारमा खोज्ने कुनै कारण छैन ।

परमेश्वरले जोकेहीलाई आफ्नो हात प्रकट गर्नुहुन्न- चाहे ती मानिसहरू हुन् वा ईश्वरीय, चाहे निष्ठावान् वा विरोधीलाई । मसिहले कसरी परमेश्वरको योजना पूरा गर्नुहुनेछ सो विषयका विवरणहरू लुकाइएका थिए । यद्यपी, परमेश्वरले स्पष्ट रूपमा जान्न दिनुभयो, जब परमेश्वर मानव शरीरमा आउनुभयो, मसिह प्रकट हुनुभयो, तब अदनको राज्य पुर्नस्थापना अन्तिम-खेलको थियो । आगामी दुई

अध्यायमा हामी हेर्नेछौं, केवल मानिसको हृदयमा तत्काल विश्वास गर्नको निम्ति र अन्धकारको शक्तिलाई उसको आफ्नै विनाशको निम्ति निर्णयार्थ पेश गर्न यो पर्याप्त जानकारी थियो ।

अध्याय एघार :

अलौकिक उद्देश्य

यस अधिको अध्यायमा, हामीले पुरानो करारमा मसिहलाई कसरी स्पष्ट दृष्टिबाट लुकाएर प्रस्तुत गर्छ भन्ने हेर्नुपर्छ । येशू, मसिहले, मानिसलाई उद्धार गर्न र अदनलाई पुनर्स्थापित गर्ने परमेश्वरको मुख्य योजनाको निम्ति क्रूसमा मुर्न र मृतकबाट पुनरुत्थान हुनपर्ने थियो ।

परमेश्वरले मानिस बनेर दाउदको वंशको मानवीय राजा भएर, पाप नगरी र आत्मिक रूपमा अलग नभई मात्र, उहाँका मानिस माथिको शासनलाई निश्चित गर्न सक्नुहुन्थ्यो । केवल त्यो राजा उसका मानिसको सट्टामा मरेर, फेरी पुनरुत्थान भएमात्र परमेश्वरले एकै पटक मानिसको पापको ठीक न्याय गर्न र उद्धार ल्याउन सक्नुहुन्थ्यो । केवल मसिहको मृत्यु र पुनरुत्थानले मात्र पतनभएका मानिसले फेरी परमेश्वरको परिवारको सभामा ठाउँ पाउँथे, र खास योजना गरिए अनुसार यसले नै अदन राज्यको नविकरण गर्नेथियो ।

तर यसको निम्ति आवश्यक सबैकुरा बारे सोच्नुहोस् : येशूले, कुनैपनि रीतिले यो पुरा गर्नुपर्थ्यो कि, अन्धकारका अलौकिक शक्तिलाई बहकाएर- उनीहरूले के गर्दछन् सो थाहानपाई नै उहाँलाई मारुन् । जस्तो पावलले कोरिन्थीकाहरूलाई भने (१ कोरिन्थी २:६-८), यदि उनीहरूलाई के हुनेछ भन्ने परिणाम थाहा भएको भए, उनीहरूले प्रभुलाई कहिल्यै भ्रूण्ड्याउने थिएनन् ।

यो पृष्ठभूमिलाई पछिल्लिरबाट हेर्नुपर्छ भन्ने, येशूको जीवन र सेवकाइले अझ अर्थ दिन्छ । उदाहरणको लागि, नयाँ करारका पाठकहरूको निम्ति येशूको सेवकाइको क्रूस तर्फको यात्रा कुनै न कुनै रूपमा बुझ्न कठिन थियो । समग्रमा भन्नुपर्दा, सुसमाचारका पुस्तकहरूले सधैं उस्तै श्रृङ्खला प्रस्तुत गर्दैन- उदाहरणको लागि, येशूको जन्मको विषयमा केवल केवल दुईवटा सुसमाचारीय पुस्तकले लेख्छन् (मत्ती र लूका), र केवल एउटाले मात्र ज्ञानी मानिसहरूको विषयमा (मत्ती २) । फरक-फरक सुसमाचारका पुस्तकमा घटनामा क्रमहरू पनि अलिक फरक छन् । तर सुसमाचारका पुस्तकमा भएका यी येशूका कामहरूको विवरणहरू जसले क्रूसको यात्राको नजिक पुऱ्याए- बिमारीलाई चंङ्गाई गर्नु, परमेश्वरको राज्यको विषयमा प्रचार, पापीलाई क्षमा गर्नु, कपटीहरूलाई हप्काउनु- ज्ञानी मानिसहरूको यात्रा जस्तो कुरा थिएन जसले कहिलेकाही आश्चर्यकर्म गरे । सुसमाचारको कथाहरूमा आँखाले देखिने भन्दा पनि धेरै कुराहरू भइरहेका थिए । येशूले जे गरिरहनुभएको थियो, त्यसको एक महत्वपूर्ण सन्दर्भ छ ।

खराबीलाई परास्त गर्नु

येशूको सेवकाइको सुरुवातको उल्लेखनीय घटना उहाँको बप्तिसमा थियो । त्यो बेला परमेश्वरले सार्वजनिक रूपमा येशूलाई उहाँको पुत्रको रूपमा चिनारी दिनुभयो (मर्कूस १:११), र बप्तिसमा दिने यूहन्नाले उहाँलाई एकजना, "संसारको पाप उठाई लैजाने परमेश्वरको थुमा"को रूपमा चिनाए (यूहन्ना १:२९) । जब हामी यूहन्नाका यी शब्दहरू पढ्छौं, तत्कालै हामी येशूको क्रूसको बलिदानलाई सम्झिन्छौं । तर यूहन्नाका चेलाहरूले यसरी सोचिरहेका थिएनन् । सिधै भनौं भने, कोहीले पनि बुझेनन् । उहाँको सेवकाइको प्रायः अन्तिम समयतिर- करिब तीन वर्ष पछिमात्र- येशूले उहाँको मृत्युको विषयमा बोल्न थाल्नुभयो । उहाँका आफ्नै चेलाहरूले यो कुरालाई इन्कार गरे (मत्ती १७:२२-२३; मर्कूस ९:३०-३२) । उनीहरूको प्रभुबाट अन्तिम आशा गर्नसक्ने कुरा चाही उहाँ चाँडै मर्नुहुनेछ । यो मूर्खतापूर्ण कुरा कुराकानी थियो । येशूको मृत्यु सुरु देखिकै योजना थियो भन्ने उनीहरूले बुझेनन् । किन उनीहरूले यो बुझेनन् ?

किनकि, यस विषयमा हामीले अधिल्लो अध्यायमा चर्चा गरिसकेकाछौं, पुरानको करारमा यो योजनाको विषयमा खुल्ला गरी स्पष्ट पारिएको थिएन ।

येशूको बप्टिसमा पछि शैतानद्वारा परिक्षित हुन उहाँ आत्माद्वारा उजाड स्थानमा लगिइनुभयो (मत्ती ४:१; मर्कूस १:१२; लूका ४:१-१३) । शैतान येशूलाई परिक्षा गर्न आयो, यसबाट हामी थाहा पाउँछौं शैतानले येशूलाई चिन्थ्यो- उहाँ परमेश्वरको "घरको शासन" पृथ्वीमा पुनर्स्थापित गर्ने उद्देश्यले आउनुभएको मसिह हुनुहुन्थ्यो । उहाँ दाउद वंशको राजाहुनुहुने "अभिषिक्त" (मसिह) नै हुनुहुन्थ्यो । "यस संसारको शासक", शैतान (यूहन्ना१२:३१) जान्दथ्यो कि, येशूले उसको प्रभुत्वमा उहाँको आँखा लाउनुहुनेछ- त्यो प्रभुत्व, परमेश्वरले इस्राएललाई सृजना गर्नु अघि उहाँले बाबेलको धरहरामा निकालिदिनुभएका जातिहरू हुन् (व्यवस्था ४:१९-२०; ३२:८-९) ।

हामी प्रायःजसोले येशू र शैतानको त्यो दृश्यलाई सम्झन सक्छौं । शैतानले येशूलाई तीन पटक परिक्षा गर्‍यो (मत्ती ४:३-११) । येशूको परमेश्वरसँगको सम्बन्धलाई खत्तम पार्ने शैतानको तेश्रो रणनीति परमेश्वरको पुत्रलाई संसारका जातिहरू दिने प्रस्ताव थियो (मत्ती ४:८-९), यही कुराको निम्ति येशू आउनुभएको हो भन्ने उलाई थाहा थियो :

"फेरि दियाबलसले उहाँलाई एउटा अल्पो पर्वतमा लगेर संसारका सबै राज्य र तिनको वैभव उहाँलाई देखायो, र उहाँलाई भन्यो, तपाईंले घोप्टेर मलाई दण्डवत् गर्नुभयो भने, यी सबै थोक म तपाईंलाई दिनेछु ।" (मत्ती ४:८-९)

यो प्रस्ताव, परमेश्वरको योजनालाई बदल्ने शैतानको चतुर चाल थियो । यसले परमेश्वरको चाहना अनुरूपको परिणाम हाँसिल गर्थ्यो- परमेश्वरले उहाँका हुनबाट त्याग्नुभएका जातिहरूको पुनःप्राप्ति । लक्ष्य पूरा भयो । यसको निम्ति, केवल येशूले परमेश्वरको साटो शैतानको आरधना गर्नुपर्नेथियो ।

शैतानको यो प्रस्तावनाले देखाउँछ कि, उसलाई अझ सम्म पनि थाहा छैन कि, परमेश्वरको योजनाको निम्ति येशूको मृत्यु आवश्यक छ । येशूले उसको प्रस्तावमा ध्यान दिनु भएन । उहाँको अस्वीकारको व्याख्या पनि गर्नुभएन । उहाँले शैतानलाई दूर होइजा भन्नुभयो । उहाँका कुरा परमेश्वरले जहिले र जसरी चाहानुहुन्छ, उहाँले लिएरै छोड्नुहुन्छ । येशूको लक्ष्य केवल जातिहरूमा शासन गर्नु मात्र थिएन । यो, परिवार पुनर्निर्माण गर्ने विषयमा हो । यो परिवारमा केवल इस्राएल मात्र होइन तर सबै जातिबाट हुनुपर्छ र यसको निम्ति पापको प्रयश्चित हुनुपर्छ । परमेश्वरको शासनको यो मूल योजनामा उहाँको सन्तान सहभागी छन् । परमेश्वरको योजनालाई ठीक स्थानमा राख्न र मानिस जातिको उद्धार गर्न क्रूस अति महत्वपूर्ण थियो । येशू छलमा पर्नुहुने थिएन- तर उचित समयमा शैतान फस्नेवाला थियो ।

अदनको स्वाद

उजाडस्थानको परिक्षा लगत्तै, येशूले दुई वटा कुराहरू गर्नुभयो : पहिलो चेलाहरू (पत्रूस, अन्द्रियास, याकूब, र यूहन्ना)लाई बोलाउनुभयो र अशुद्ध आत्मा भएको मानिसलाई निको पार्नुभयो (मर्कूस १:१६-२८; लूका ४:३१-५:११) । चेलाहरूको बोलावट, र चंगाई दुबैले ढाँचाका सुरुवात गरे । जसै उहाँले अरु चेलाहरूलाई बोलाउनुभयो, उनीहरूलाई भूत धपाउने र सबै प्रकारका रोगहरू, शारीरिक अपाङ्गता, र सबै अवस्था माथि अधिकार दिनुभयो (लूका ९:१-५) ।

येशूले सुरुमा बहजना चेलाहरूलाई बोलाउनुभयो । यो संख्या केवल संयोगवश मात्र होइन । यसले इस्राएलका बाह्र कूललाई जनाउँछ । येशूले इस्राएलको हेराईमा राज्यलाई सुरु गर्नुभयो । यी

वास्तवमा सबै जातिहरू मध्येबाट चुनिएका परमेश्वरका भाग हुन् (व्यवस्था ३२:८-९) । पावलले पछि सुसमचारको प्रचारलाई यसरी नै हेर्छन्, यहूदीहरूबाट सुरु भएर अन्यजातिहरूमा जान्छ (रोमी १:१६-१७) ।

येशू केवल बाह्यमा मात्र रोकिनुभएन । लूका १० अध्यायमा उहाँले अझ सत्तरीजनालाई निको पार्ने र भूत धपाउने अधिकार दिएर पठाउनुभयो । यो संख्यापनि केवल संयोगवश भएको होइन । उत्पत्ति १० अध्यायमा सूचीकृत गरिएका जातिहरूको संख्या हो- जो परमेश्वरले बाबेलको धरहराको घटनामा निकालिदिनुभएका र कम शक्ति भएका देवहरूको शासनामा दिनुभएका जातिहरू हुन् (व्यवस्था ४:१९-२०; ३२:८-९) । यी पदहरूमा कुनै-कुनै संस्करणले बहत्तरवटा जाति भन्छन् । पुरानो करारका प्राचीन केही पाण्डुलिपिमा उत्पत्ति १० का जातिहरूको नाम यसरी उल्लेखित छ कि, यी बहत्तर सम्म पनि हुन आउँछन् । जे भएता पनि, यसको कारण उही हो- यी पठाइएका चेलाहरूको संख्याले उत्पत्ति १० मा भएका जातिहरूलाई जनाउँछ । जस्तो बाह्यजनाको बोलावटले राज्य इस्राएलमा आएको सङ्केत दिएझैं, सत्तरीजनालाई पठाइएकाबाट यो राज्यमा जातिहरूलाई फर्काइएको सङ्केत गर्दछ ।

जब सत्तरी जना फर्किए (लूका १०:१७), येशूले भन्नुभयो, "मैले शैतानलाई स्वर्गबाट बिजुलीझैं खसिरहेको देखे" (लूका १०:१८) । यसको सन्देश नाटकीय छ : महान् पुनरावृत्त आउने लागेको थियो । जसै मानिसहरू येशूका हुनेथिए, तब मानिसजातिमा शैतानको कुनै अधिकार रहने थिएन । "विश्वासीहरूलाई दोष लगाउन" ऊ परमेश्वरकहाँ जान सक्दैनथियो । ऊ कुनै मुद्दा बिना नै अभियोगको पक्षमा वकालतगर्थ्यो ।

आओ र मलाई पाओ

तीन वर्ष सम्म लगातार परमेश्वरको राज्यको प्रचार गर्दै, परमेश्वरको प्रेम मानिसहरूलाई देखाएर, र अदनको संसारमा जीवन कस्तो हुन्छ त्यो प्रदर्शन गर्नुभएपछि- येशूको वास्तविक उद्देश्यको अन्तिम तयारी सुरु गर्नुभयो ।

उहाँको यरूशलेमको अन्तिम यात्रा आउनु भन्दा केही पहिले, येशूले चेलाहरूलाई सुदुर उत्तरी इस्राएलमा लानुभयो । उहाँले क्रूसको बलिदानको विषयमा अझ जोड दिनु आवश्यक थियो । अलौकिक शक्तिलाई रगतले निस्तेज पार्ने यो भन्दा अर्को कुनै असल उपाय थिएन ।

येशूले चेलाहरूलाई कैसरिया फिलिप्पी भनिने ठाउँमा ल्याउनुभयो । तर यो रोमी नाम थियो । यो स्थानलाई पुरानो करारमा बाशान भनिन्थ्यो । हामीले यस बारेमा अघि नै अध्याय ९ मा कुरा गरिसकेका छौं । बाशानलाई मृतहरूको क्षेत्रमा जाने मूल ढोका- नरकका ढोकाको रूपमा लिइन्थ्यो । कैसरिया फिलिप्पी हर्मोन डाँडाको फेदीमा थियो, यो ठाउँमा नै उत्पत्ति ६:१-४ मा बताइएको, परमेश्वरका छोराहरू पृथ्वीमा आएर विद्रोह गरेको ठाउँ हो भनि यहूदीहरूले विश्वास गर्थे । सारांशमा भन्दा, पुरानो करारको समयमा बाशान र हर्मोनलाई दुष्ट शक्तिको क्षेत्राधारको रूपमा लिइन्थ्यो ।

यही ठाउँमा येशूले उहाँको उत्तम प्रश्न सोध्नुभयो, " तिमीहरू के भन्छौ, म को हुँ ?" (मत्ती १६:१५) । पत्रूसले जवाफ दिए, "तपाईं ख्रीष्ट हुनुहुन्छ, जीवित परमेश्वरको पुत्र ।" येशूले उसको सहाना गर्दै अगाडी भन्नुभयो :

"योनाको छोरो सिमोन, तिमी धन्य हौ । किनभने मानिसबाट तिमीलाई यो प्रकट भएको होइन, तर स्वर्गमा हुनुहुने मेरा पिताले प्रकट गर्नुभएको हो । म तिमीलाई भन्दछु, कि तिमी पत्रुस हौ । म मेरो मण्डली ग्रीक भाषामा एकलेसिया यस चट्टानमाथि स्थापित गर्नेछु, र नरकका ढोकाहरू त्यसमाथि विजयी हुनेछैनन् ।

येशूले जनाउनुभएको यो "चट्टान"को विषयमा शताब्दीऔं देखि विवाद भइरहेको छ । यो शब्दावलीलाई बुझ्ने चाबी चाहिं यो इलाकाको भूगोल हो । कैसरिया फिलिप्पी बाशानको सुदुर उत्तर क्षेत्रमा पर्थ्यो । पुरानो करारको समयमा, यो भूभागमा मृतकको क्षेत्रमा जाने ढोका छ भनेर मानिन्थ्यो । कैसरिया फिलिप्पी एउटा पर्वतको फेदीमा थियो । त्यो "चट्टान" पर्वत हो । "नरकको ढोका"ले येशू र चेलाहरु उभिएको स्थानलाई चिनाउथ्यो ।

येशूले अन्धकारको शक्तिलाई चुनौती दिइरहनुभएको थियो । पतनको समयमा मानिसले अनन्त जीवन गुमायो, र मृत्युको अधिनमा भयो । यो परमेश्वरबाट अनन्तको निम्ति अलग हुनु हो । मृत्युको प्रभु-सर्पको रूपमा चिनिएको, शैतान, र दुष्टले- मानिसमाथि अधिकार जमाएको छ । हरेक मानिस मृत्युको क्षेत्रमा उसँग सामेल हुन्छन् । तर परमेश्वरको फरक योजना थियो । मानिसजातिको पापको मोल तिर्न येशूलाई पठाउने परमेश्वरको गोप्य योजना, मृत्युको ढोकामा सिधा प्रहार हुन्थ्यो । सारमा भन्नुपर्दा, मत्ती १६ अध्यायको खण्डमा, येशू दुष्टको मुख्य ढोकामा जानुभयो र उसको दावीलाई चुनौती दिनुभयो । येशूले शैतानलाई उत्तेजित गर्न चाहानुहुन्थ्यो । किन ? किनकि यहाँ येशू मरेर परमेश्वरको गोप्य योजनालाई लागू गर्ने समय आएको थियो ।

यो शाब्दिक मौखिक पर्याप्त नभएको भए, येशू अझ एक कदम अघि बढनुभयो । मत्ती, मर्कूस र लूका सबैजना यो पछिको येशूको सेवकाइको अर्को घटनामा सहमत हुन्छन्, त्यो हो येशूको रूप परिवर्तन । मर्कूस ९:२-८ मा :

त्यसको छ दिनपछि येशूले पत्रुस, याकूब र यूहन्नालाई उहाँको साथ लिई एउटा उच्च पहाडमा लैजानुभयो । त्यहाँ उहाँहरु मात्र हुनुहुन्थ्यो, अनि तिनीहरूका सामुन्ने उहाँको स्मृ बद्लियो । अनि उहाँका वस्त्र उज्ज्वल र अति सेता भए, यस्तो कि पृथ्वीमा कसैले पनि धोएर त्यतिको सेतो पार्न सक्दैन । त्यहाँ तिनीहरूका एलिया र मोशा देखा परे, र उनीहरु येशूसँग बातचीत गरिरहेका थिए । पत्रुसले येशूलाई भने, गुरुज्यू, हामी यहाँ भएको असल भयो । हामी यहाँ तीन वटा वासस्थान बनाऔं, एउटा तपाईंको निम्ति, एउटा मोशाको निम्ति र एउटा एलियाको निम्ति । तिनीहरु ज्यादै डराएको कारणले के भन्ने हो सो तिनले जानेनन् । अनि एउटा बादल आएर तिनीहरूलाई ढाक्यो, र बादलबाट एउटा आवाज निस्क्यो, यिनी मेरा प्रिय पुत्र हुन्, तिमीहरूले उनको वचन सुन । अनि झट्टै वरिपरि हेर्दा तिनीहरूले आफ्ना साथमा येशूलाई बाहेक अरु कसैलाई देखेनन् ।

रूप परिवर्तको घटना हर्मोन पहाडमा भयो । येशूले उहाँ वास्तवमा को हुनुहुन्छ, सो पत्रुस, याकूब र यूहन्नालाई प्रकट गर्नुभयो- परमेश्वरको महिमाको प्रकट । उहाँले शैतान र उसका शक्तिको ध्यान तानेर देखाउनुभयो, हेर मेरा कुरा फर्काउन म पृथ्वीमा आएको छु । परमेश्वरको राज्य नजिकै छ । यसैकारण : यो काम पूरागर्न म यहाँ छु । उहाँको रूप परिवर्तन लगत्तै येशू यरुशलम फर्किनुभयो र उहाँको मृत्युको विषयमा चेलाहरूलाई बताउनथाल्नुभयो, यो कुनै संयोग थिएन । उनीहरु यो सुन्न चाहँदैनथिए । तथापी, येशूले शैतान र बाँकी दुष्ट शक्तिलाई सक्रिय बनाउन उचाल्नुपर्ने थियो । ताकि उहाँबाट चाँडै छुटकारा पउने भाव उत्पन्न होस् । र येशूले पनि यही चाहानुहुन्थ्यो । उहाँको मृत्यु नै सबैकुराको साँचो थियो ।

यो किन महत्वपूर्ण छ

येशूको सेवकाई सुनियोजित थियो । परमेश्वरको राज्यलाई पृथ्वीमा पुर्नजागृत गराउने उहाँको भूमिकाको विषयमा उहाँ स्पष्ट हुनुहुन्थ्यो, उहाँ फेरी फर्किएर नआएसम्म यो निरन्तर जारी रहन्छ, त्यो दिन जब विश्वव्यापी अदनमा प्रवेश हुन्छ ।

हाम्रो जीवन उहाँको झैं निर्णायक त छैन, तर चेलाहरू जस्तै हामी प्रत्येकको पनि पूरा गर्नुपर्ने आ-आफ्नो विशेष भूमिका हुन्छ । हामीले यो विश्वास गरेर जिउनुपर्छ । परमेश्वरको परिवारको सभामा ल्याइएको विश्वासीहरू केवल मुकदर्शक बन्नको निम्ति ल्याइएको होइनन्, तर हामी पनि सहभागी हुनुपर्छ (कलस्सी १:१३) ।

येशूको उद्देश्य मध्येको एउटा चाहिँ, अदन कस्तो थियो र परमेश्वरसँगको जीवन कस्तो हुन्छ सो मानिसहरूलाई देखाउनु थियो । परमेश्वरको परिवारमा र परमेश्वरको शासनमा न त रोग हुन्छ न त शारीरिक असिद्धता । त्यहाँ शत्रूको शक्ति पनि हुँदैन । परमेश्वरको अन्तिम राज्य एउटा बगैँचा भन्दा ठूलो, इस्त्राएल भन्दा चौडा छ । यो राज्य विश्वव्यापी हुनेछ । यसमा सबै जाति सामेल हुनेछन् । यो अदन झैं सबैथोक- पृथ्वीमा स्वर्ग हुनेछ ।

हाम्रो जिम्मा चाहिँ येशूको पाईला पछ्याउनु हो । उहाँले झैं हामी पनि, परमेश्वरका स्वरूपधारीहरूका शरीर र आत्माको ख्याल गर्न सक्छौं, उनीहरूलाई राजामा विश्वासको निम्ति डोऱ्याउन सक्छौं, र हामी उनीहरूलाई उहाँप्रतिको इमान्दारीतामा बलियो बनाउनसक्छौं । मसिहसँगको कदमको निम्ति "हृदय टुटेकालाई पट्टी लगाउन" र "बन्धनमा परेकाहरूलाई छुटकाराको घोषणा गर्न" कुनै अलौकिक शक्तिको आवश्यकता पर्दैन (यशैया ६१:१), तर सारमा यी स्वयंम नै अलौकिक गतिविधी हुन् । यी कामको निम्ति शक्तिलाई इन्कार र रणनीतिक दर्शनको आवश्यकता पर्दछ । कसैको हृदयलाई डोऱ्याउनको निम्ति आत्माको दयामा गरिएको कुनै काम पनि खेर जादैन । सुसमाचारको कुनै अभिव्यक्ति पनि फलबिहीन हुनेछैन । येशूको दया उहाँको सन्देश अनुसार नै थियो । न त पहिलोले दोस्रोलाई नष्ट गर्छ । यही ढाँचालाई कुनै पनि विश्वासीले पछ्याउन सक्छन्- राज्य दर्शनको कार्यविवरण पनि यही हो ।

अत्यमा, वौद्धिक दुष्टताको सिमिततामा छ भन्ने मात्र होइन, तर राज्य दर्शनको निम्ति यो असुरक्षित पनि छ । येशूले पहिल्यै "स्वर्गमा जानुभयो र स्वर्गदूतहरू, अधिकारहरू र शक्तिहरूलाई वशमा पारी परमेश्वरको दाहिने बाहुलीपट्टि विराजमान हुनुहुन्छ" (१ पत्रूस ३:२२) । हामी उहाँसँगका "पहिल्यै तर अहिले नै होइन" शासन सहगोगीहरू हौं (कलस्सी ३:१; २ तिमोथी २:१२; प्रकाश २:२६; ३:२१) । पृथ्वीमा परमेश्वरको राज्यको रूपमा मण्डलीको वृद्धि र पूर्णतासँग नरकका ढोकाहरू खडा रहन सक्नेछैनन् । यो महान् पुनरावृत्तमा सहभागी हुने कि नहुने यो हाम्रो निर्णय हो ।

अध्याय बाह्र :

बादलमा सवार

मैले अधिल्लो अध्यायमा, हर्मोन पहाडमा अन्धकारको शक्तिलाई येशूले कसरी चुनौती दिनुभयो र त्यसलगत्तै चेलाहरूसँग उहाँको मृत्युको विषयमा कुरा गर्नुभयो भनि देखाएर अन्त्य गरेको थिएँ । यो चुनौतीले घटनाहरूलाई अझ उत्तेजित बनाएर प्रभुको जाँच र क्रूसको मृत्युमा डोऱ्याउँछ । इसाईहरूले येशूको अभियोगको सुनुवाईको विषयमा पढेकाछन् । तर यसको एक अलौकिक पृष्ठभूमी पनि छ जसलाई प्रायः बेवास्ता गर्छन् ।

कुन कुराले यहूदी गुरुहरूलाई येशूको मृत्युदण्डको माग गरेर, मृत्युदण्ड कार्यन्वयन गराउन उहाँलाई पन्तियस पिलातसको हातमा सुम्पिएको विषयमा ल्याउँछ, सो बुझ्नलाई पुरानो करारमा भएको दानिएलको पुस्तकमा जानुपर्छ- जहाँ परमेश्वरले उहाँका स्वर्गीय सभाका सदस्यहरूसँग बैठक राख्नुभएको छ ।

अति प्राचिन र उहाँको सभा

दानिएल ७ अध्याय एक भिन्नखालको दर्शनबाट सुरु भएको छ । दानिएलले समुद्रबाट चार ठूला पशुहरू निस्किएका देखे (दानिएल ७:१-८) । यी चारैवटा विचित्रका छन् तर चौथो चाहिँ अझ खराब थियो । पुरानो करारमा दर्शनको अर्थ खोल्दा वस्तु र प्राणी दुवैले सधैं केही अर्थ बोकेका हुन्थे । दानिएलले दर्शनमा देखेका यी चार पशुहरू चार फरक सम्राज्यहरू हुन् । हामी यो बुझ्नसक्छौं, किनकि यो दर्शनको प्रङ्ग दानिएल २ अध्यायको राजा नबुकदनेसरको दर्शनसँग मेलखाने छ, जुन बेबिलोन र त्यसपछि आउने तीनवटा सम्राज्यका बारेमा हो । तथापी, हाम्रो ध्यान दानिएलले यो पछि के भन्छन् त्यसमा जान्छ :

जसै मैले हेरेँ, सिंहासनहरू बसालिए, र अति प्राचीन आफ्नो सिंहासनमा बस्नुभयो । उहाँका लुगा हिउँजस्तै सेता थिए, उहाँको शिरको केश ऊनजस्तै सेतो थियो । उहाँको सिंहासनमा बलिरहेको आगोको ज्वाला थियो, र त्यसका चक्काहरूमा दन्केको आगो थियो । उहाँको सामुबाट आइरहेको आगोको एउटा नदी बगिरहेको थियो । हजारौँ हजारले उहाँको सेवा गर्थे; दश हजार गुणा दश हजार उहाँको सामु उभिएका थिए । न्यायको निम्ति अदालतको बैठक बसेको थियो, र पुस्तकहरू खोलिए ।

हामी जान्दछौं, प्राचिन काल (समय) इस्राएलका परमेश्वर हुनुहुन्छ । यदि यसलाई इज्जकिएलले देखेको सिंहासनको दर्शनका विवरणहरूसँग तुलना गरेर हेर्ने हो भने यो ठम्याउन सजिलो छ (इज्जकिएल १) । त्यो सिंहासनको दर्शनमा भएका आगो, पाङ्ग्रा, सिंहासनमा भएको मानवरूप दानिएलको दर्शनमा पनि समान छन् ।

तर के तपाईंले ख्याल गर्नुभयो, त्यहाँ केवल एउटा सिंहासन मात्र छैन ? दानिएलको दर्शनमा अनेकौँ सिंहासनहरू छन् (दानिएल ७:९)- स्वर्गीय अदालत, परमेश्वरको सभाको निम्ति पर्याप्त (दानिएल ७:१०) ।

यहाँ दर्शनमा- पशुहरूको- सम्राज्यहरू भाग्यको विषयमा निर्णय गर्न स्वर्गीय सभाको बैठक बसेको छ । चौथो पशु मारिनुपर्छ र शक्ति अन्य पशुहरूलाई प्रदान गरिनुपर्छ भनि निर्णय गरियो (दानिएल ७:११-१२) । उनीहरू अन्य राजा र राज्यहरूद्वारा विस्थापित गरिनेछन् । र यहाँ कुराहरू अझ रोचक हुँदै जाँदैछ ।

मानिसको पुत्र जो बादलमा सवार भएर आउनुहुन्छ

दानिएलले उनको दर्शन बताउँदै जान्छन् :

राती मैले मेरो दर्शनमा हेरे, र त्यहाँ मेरो सामु आकाशका बादलका साथ आइरहनुभएको एक जना मानिसको पुत्रजस्तै हुनुहुन्थ्यो । उहाँ ती अति प्राचीनकहाँ आउनुभयो, र उहाँकै सामु उपस्थित गराइनुभयो । उहाँलाई अधिकार, महिमा र सार्वभौमिक शक्ति दिइयो, र हरेक भाषा बोल्ने सबै मानिसहरू र जातिहरूले उहाँको आराधना गरे। उहाँको प्रभुत्व अनन्तसम्म रहने छ, जुनचाहिँ कहिल्यै टल्नेछैन, र उहाँको राज्य त्यो हो जुन कहिल्यै नष्ट हुनेछैन । (दानिएल ७:१३-१४)

पुरानो करारमा "मानिसको पुत्र" वाक्यांश धेरै पटक प्रयोग गरिएको छ । यसले मानिसको विषयमा कुरा गर्छ भनेर अचम्म मान्नुपर्ने कुनै कारण छैन । तर अचम्मको कुरा यो खण्डमा मानिसको विषयमा अरु के बताइएको छ । दानिएल ७:१३ ले व्याख्या गर्छ, एकजना मानिस बादलमा सवार भएर ती अति प्राचीनकहाँ आउनुभयो ।

यसमा यति ठूलो के फरक पन्यो ? किनभने, पुरानो करारमा जहाँ पनि यो विवरण दिइएको छ, यो केवल परमेश्वर स्वयंमको निम्ति मात्र प्रयोग भएको छ (यशैया १९:१; व्यवस्था ३३:२६; भजनसंग्रह ६८:३२-३३; १०४:१-४) । तर दानिएल ७ अध्यायमा परमेश्वर अधिबाटै अति प्राचिनको दृश्यमा हुनुहुन्थ्यो । यहाँ, यस्तो देखिन्छ कि, दानिएलले एक अर्को परमेश्वरलाई दर्शनमा देखेका छन् जो मानिस पनि हुनुहुन्छ- जस्तो इसाईहरूले परमेश्वर, जो एकभन्दा बढी व्यक्तित्व हुनुहुन्छ भनि विश्वास गर्छन् ।

सत्यता यही हो ।

मत्ती २६ अध्यायमा येशू कैयाफाको अघि उहाँको विरुद्धको अभियोगको सुनुवाईमा उभिनुहुँदा, उहाँको जीवन ठीक सन्तुलनमा हुँदा, उहाँले यसरी विचार राख्नुभो :

अब मुख्य पूजाहारी र जम्मै महासभाले येशूलाई मृत्युदण्ड दिनलाई उहाँको विरुद्धमा झूटो गवाही खोज्न लागे । धेरै झूटो गवाही दिनेहरू आए, तर तिनीहरूले कुनै प्रमाण पाएनन् । आखिरमा दुई जना अगि आए, र भने, यस मानिसले 'म परमेश्वरको मन्दिर भत्काएर तीन दिनमा यसलाई निर्माण गर्न सक्छु' भन्यो । तब प्रधान पूजाहारीले उठेर उहाँलाई भने, के तँ केही जवाफ दिँदैनस् ? यी मानिसहरूले तेरो विरुद्धमा दिएको गवाही के हो ?" तर येशू चुप रहनुभयो। प्रधान पूजाहारीले उहाँलाई भने, जीवित परमेश्वरको शपथ खाएर भन्दछु, हामीलाई बता, के तँ परमेश्वरको पुत्र खीष्ट होस् ? येशूले तिनलाई भन्नुभयो, तपाईंले नै भनिहाल्नुभयो । तापनि म तपाईंहरूलाई भन्दछु, अब उप्रान्त तपाईंहरूले मानिसको पुत्रलाई सर्वशक्तिमानको दाहिने हातपट्टि बसेको, र आकाशको बादलमा आइरहेको देख्नुहुनेछ । तब प्रधान पूजाहारीले आफ्ना वस्त्र च्याते र भने, यसले त ईश्वर-निन्दा बोल्यो । हामीलाई अब अरु साक्षीहरूको के दरकार पन्यो र ? तपाईंहरूले अहिले यसले बोलेको ईश्वर-निन्दा सुनिहाल्नुभयो । तपाईंहरूको के राय छ ? तिनीहरूले जवाफ दिए, यो प्राणदण्डको योग्य छ । (मत्ती २६:५९-६६)

एउटा प्रष्ट प्रश्नको अर्थहीन जवाफ जस्तो देखिन्छ, येशूले कैयाफालाई दानिएल ७:१३ लाई प्रतिउत्तरमा उद्धृत गरेर जवाफ दिनुभयो । कैयाफ, म को हूँ भन्ने तिमि जान्न चाहन्छौ ? ध्यानदिएर सुन । प्रतिक्रिया चाँडै आयो । कैयाफाले उत्तर बुझ्यो, येशूले दानिएल ७ को १३ अनुसार दर्शनमा भएको परमेश्वरको दोश्रो व्यक्तित्व दावी गरिरहनुभएको थियो । यो मानिसलाई, पुरानो करारमा केवल परमेश्वरलाई मात्र गरिने वर्णन गरिएको थियो । यो ईश्वर-निन्दा थियो- यसको सजाय मृत्यु दण्ड हुन्थ्यो ।

निश्चयनै, येशूलाई यो पक्का गरि थाहा थियो । उहाँमा आफुलाई बचाउने कुनै चाहना थिएन । विश्वासीहरूलाई परमेश्वरको परिवारमा ल्याउन, बाबेलमा परमेश्वरले त्यागेर दुष्टलाई अधिकार गर्न दिनुभएका जातिहरूलाई पुनःदावी गरेर परमेश्वरको राज्य ल्याउन उहाँ मर्नु आवश्यक छ भन्ने उहाँलाई थाहा थियो ।

र उहाँ मर्नुभयो । भजनसंग्रह २२ एउटा प्रख्यात भजन हो, दाउदको शब्दमा यसले जसरी क्रूसको मृत्युको शारीरिक प्रभावलाई व्याख्या गर्छ, यहाँ हामीले नदेखेको क्रूसको डरलाग्दो झलक दिइएको छ । दुःख भोग्ने भजन लेखक पिडा व्यक्त गर्छन् :

मलाई देख्नेहरू जति सबैले मेरो ठट्टा गर्छन् ।
तिनीहरू ओठ लेब्याउँछन्, र मुन्टो बटाउँ भन्छन्,
त्यसले परमप्रभुमाथि भरोसा गर्दछ, त्यसलाई उहाँले नै छुटाउनु ।
उहाँले नै त्यसको उद्धार गर्नु, किनकि त्यससँग उहाँ प्रसन्न हुनुहुन्छ ।
तैपनि तपाईंले नै मलाई गर्भबाट निकालिल्याउनुभयो ।
मेरी आमाको काखैबाट तपाईंले मलाई तपाईंमाथि भरोसा राख्ने बनाउनुभयो ।
मेरो जन्मदेखि म तपाईंमा अर्पण गरिँँ,
मेरी आमाले मलाई जन्म दिएदेखि तपाईं मेरा परमेश्वर हुनुभएको छ ।
मबाट टाढा नहुनुहोस्, किनकि सृष्टि नजिकै छ,
र मलाई गोहार गर्ने कोही छैन ।
धेरै साँढेहरूले मलाई घेरेका छन्, बाशानका बलिया साँढेहरू मेरो चारैपट्टि छन् ।
आफ्नो शिकार फहराउने भोकाएका गर्जने सिंहहरू मेरो विरुद्ध आफ्ना मुख बाउँछन् ।
म त पानीझैँ पोखिएको छु, र मेरा सारा हड्डीका जोर्नीहरू फुस्केका छन् ।
मेरो मुटु मैनजस्तै भइसकेको छ, मेरो छातीभित्र त्यो पगलेको छ ।

यो विवरणमा एउटा भयानक हरफ चाहिँ बाशानका बलिया साँढे छन् । यस अघि नै हामीले पुरानो करारमा बाशान चाहिँ दुष्टका शक्तिको आधाभूमी र मृतकका कार्य क्षेत्र भनेर हेरिसकेका छौं । यो क्षेत्र, साँढे र गाईको मूर्तिको रूपमा बालको आराधना गरिने एक अग्रिणी केन्द्र थियो । "बाशानका भूमिको साँढे" दुष्ट आत्मा, अन्धकारको शक्तिको लागि प्रयोग गरिन्थ्यो । हाम्रो समयमा सी.एस. लुईसको 'द लायन, द विच द वार्डरोब'मा यसको भयानकता दिइएको छ । यो चलचित्र हेर्ने वा पुस्तक पढ्ने कसैले पनि 'असलन'लाई भुल्न सक्दैन, जसले विनम्रतापूर्वक ढुङ्गाको टेबुलमा सेतो चुँडेलको भूण्डलाई आफ्नो जीवन खुसीसाथ सुम्पिदिन्छ ।

येशूले पनि त्यसरी नै शैतानलाई चकित पारिदिनुभयो, जस्तो सेता चुँडेललाई असलन मुख लागेको थियो । तर जुन कुरालाई दुष्टले उसको विजयको क्षण सम्झेको थियो, त्यो उसको पराजयमा बदलियो ।

तपाईं परमेश्वर हुनुहुन्छ, तर मानिस झैं मर्नुहुनेछ

आदमका सन्तानको जीवनमा भएको उसको दावी गुमाउनु मात्र क्रूसमा उसको नोक्सानी थिएन । विद्रोहका उसका समर्थकहरू, जातिहरूमाथि अधिकार भएका अलौकिक देवहरू (एलोहिम)ले उनी उनीहरूको प्रभुत्व हराउदै गरेको पनि देखेथिए ।

इसाएलका सर्वोच्च परमेश्वरले यी अलौकिक देवहरूलाई जातिहरूको जिम्मा दिनुभएको थियो (व्यवस्था ४:१९) । उनीहरू कहिले परमेश्वरका शत्रूभए त्यो हामीलाई बताइएको छैन तर उनीहरू शत्रू भए । तिनीहरूले परमेश्वरका आफ्नै मानिस, इसाएललाई पनि आफुले बलिदान पाउनलाई, परमेश्वरको आराधना

गर्नबाट उनीहरू अलग गरे (व्यवस्था १७:१-३; २९:२६-२७; ३२:१७) । हामीले यस पुस्तकको दोश्रो अध्यायमा हेरेको भजनसंग्रह ८२ मा ईश्वरीय सभालाई देखाइएको छ; त्यहाँ एलोहिमले शक्तिको दुरुपयोग गरेर दुष्ट्याई निम्त्याए । उनीहरूलाई परमेश्वरको व्यवस्था र न्यायको मतलव थिएन :

परमेश्वर ठूलो समुदायमा विराजमान हुनुहुन्छ,
 देवहरूका बीचमा उहाँले न्याय गर्नुहुन्छ ।
 तिमीहरू कहिलेसम्म अन्यायीहरूको पक्ष लिइबस्छौ,
 र दुष्टहरूको ओड थाप्छौ ?
 दुर्बल र अनाथहरूको रक्षा गर,
 गरीब र थिचोमिचोमा परेकाहरूको न्याय गर ।
 दुर्बल र दरिद्रहरूलाई छुटाओ,
 दुष्टहरूका हातबाट तिनीहरूलाई छुटकारा देओ ।
 तिनीहरूको न ज्ञान छ, न समझ,
 तिनीहरू अन्धकारमा यताउता डुल्छन् ।
 पृथ्वीका सारा जग नै हल्लिएका छन् । (भजनसंग्रह ८२:१-५)

बाँकी भजनले हामीलाई बताउँछ कि, परमेश्वरले स्वर्गीय सभामा ती देवहरूलाई उनीहरूको भविष्य अन्धकारमय छ भनि बताउन बोलाउनु भएको थियो । परमेश्वरले जातिहरूलाई फेरी फर्काउनुहुँदा उनीहरूको आतंकको अत्यहुनेवाला थियो :

मैले भनें, तिमीहरू देव हौ,
 र तिमीहरू सबै सर्वोच्चका छोराहरू हौ ।
 तापनि तिमीहरू मानिसहरूभन्दा मर्नेछौ,
 र अरु शासकभन्दा तिमीहरूको पतन हुनेछ ।”
 हे परमेश्वर, उठ्नुहोस्, पृथ्वीको न्याय गर्नुहोस्,
 किनकि सारा जातिहरू तपाईंको उत्तराधिकार हुन् । (भजनसंग्रह ८२:६-८)

परमेश्वरले जातिहरूलाई फेरी फर्काउने निर्णय कहिले गर्नुभयो ? हामीले अघि दानिएल ७:१४ मा उत्तर पढेका थियौं :

उहाँलाई अधिकार, महिमा र सार्वभौमिक शक्ति दिइयो, र हरेक भाषा बोल्ने सबै मानिसहरू र जातिहरूले उहाँको आराधना गरे। उहाँको प्रभुत्व अनन्तसम्म रहने छ, जुनचाहिँ कहिल्यै टल्नेछैन, र उहाँको राज्य त्यो हो जुन कहिल्यै नष्ट हुनेछैन ।

दानिएल ७:१३-१४ को सन्देश स्पष्ट छ- जब मानिसको पुत्रले राज्य प्राप्त गर्नुहुन्छ, अन्धकारका अलौकिक शक्तिको अन्त्य त्यहाँबाट सुरु हुन्छ । येशूले उहाँको पुनरुत्थानमा यो राज्य प्राप्त गर्नुभयो । परमेश्वरले “जो उहाँले ख्रीष्टमा पूरा गर्नुभयो, जब उहाँले ख्रीष्टलाई मरेकाहरूबाट जीवित पार्नुभयो, अनि स्वर्गीय स्थानहरूमा आफ्नै दाहिने बाहुलीपट्टि बसाल्नुभयो । सबै शासन, र अधिकार, र शक्ति र राज्यमाथि, र यस युगका मात्र होइन, तर आउने युगका पनि जति नाउँ छन्, ती सबैमाथि उहाँलाई राख्नुभयो । (एफिसी १:२०-२१) ।

यो किन महत्वपूर्ण छ

क्रूस भन्दा अघि, हाम्रो आत्मामा शैतानको अनन्त दावी थियो । यदि हामीसँग येशूको बलिदान र पुनरुत्थान नहुने हो भने, सबै मानिस मर्छन्- र मृतकको जगत्मा जान्छन् । यो शैतानको प्रभुत्वमा छ र

उसले राज्य गथ्यो । तर येशूको क्रूसको काम र उहाँको पुनरुत्थानको कारण हामी पनि मृत्युबाट पुनरुत्थान भएका छौं । अधिल्लो अध्यायमा हामीले हेरेभैं जब पृथ्वीमा परमेश्वरको राज्य सुरु भयो शैतान उहाँको उपस्थितिबाट निकालिएको छ (लूका १०:१८) । विश्वासीहरूका विरुद्ध उहाँको केही आरोप बाँकी छैन । हाम्रो आत्मामाथि अब शैतानको केही अधिकार छैन ।

उसको अधिकार अझ भए भैं हामी किन जिउँछौं त ?

उद्धार नैतिक सिद्धताले कमाइएको होइन । यो विश्वासद्वारा अनुग्रहबाट पाएको सिँतैको उपहार हो (एफिसी २:८-९) । यसको मतलव यो पनि हुन्छ कि, उद्धार नैतिक असिद्धताले गुम्दैन । जुन कुरा असल कामको प्रदर्शनद्वारा पाइएको होइन त्यो, कजोर प्रदर्शनले गुम्ने पनि होइन । उद्धार विश्वासको वफादारिता हो- येशूले शैतानको दावीलाई जित्नको लागि गर्नुभएको काममा विश्वाससाथ स्थिर रहनु ।

यो परमेश्वरको राज्यको सन्देश जातिहरूलाई बताउनको निम्ति हामीलाई आदेश दिइएको छ (मत्ती २८:१९-२०) । जसै हामी यसमा आज्ञाकारी हुन्छौं, प्रत्येक आत्माबाट, क्रमैसँग- शत्रू अर्थात् देवको, अधिकारको र शक्तिको प्रभुत्व विस्तारै हट्दैजान्छ । नरकको ढोका, मृतकका इलाका पुनरुत्थाको विरुद्ध खडाहुन सक्दैन, र सुसमाचारलाई कुनै हातमा पनि रोक्न सक्दैन ।

येशूको क्रूसको मृत्युको समयमा, कुनै चेलालाई पनि यो साँचो हो भन्ने लागेको थिएन । तथापी, उनीहरूले यो सन्देश चाँडै नै नाटकीय र अविस्मरणीय रूपमा पाउन लागेका थिए ।

अध्याय तेह :

महान् बदलाव

सुसमाचारको पुस्तकहरूमा भएका येशूको कथाहरू जस्तो उहाँको जन्म, मृत्यु, र डाँडाको उपदेश बाहेक- सम्भवतः नयाँ करारको प्रेरित २ अध्याय अति प्रख्यात छ, जहाँ पेन्तिकोसको दिनमा पवित्र आत्मा येशूका चेलाहरूमा तेजसँग आउनुभयो । यसले एक अनुभव रहित मण्डलीको सुरुवात र विश्वव्यापी सुसमाचार प्रचारको सुरुवात को चिन्ह दियो ।

यस सुपरिचित सन्दर्भमा प्रायःले महशुस गर्नेभन्दा पनि धेरै कुराहरू भईरहेका छन् । प्रेरित २ अध्याय वास्तवमा, पुरानो करारको बाबेल पछिको अंतरीक्षीय भूगोल, जहाँ इस्राएल बाहेकका अन्य सबै जातिहरू कम शक्तिशाली देवहरूको अधीनमा थिए, त्यो परिवर्तन भएको चित्रको स्वरूप थियो । बाबेलको धरहरामा परमेश्वरले हकबाट त्यागीदिनु भएका जातिहरूलाई येशूको सुसमाचारद्वारा फेरी पेन्तिकोसमा प्राप्त गर्ने आत्मिक लडन्तको प्राचिन रणनीति अनुसार नै सबै भएको थियो ।

पेन्तिकोस

प्रेरित २ अध्यायले पेन्तिकोसको दिनमा जे भइरहेको थियो अस्वभाविक घटनाको रूपमा व्याख्या गरिएको छ :

जब पेन्तिकोसको दिन आयो, तिनीहरू सबै एकै ठाउँमा भेला भएका थिए । अनि स्वर्गबाट अचानक टूलो बतासको भोक्काजस्तै एउटा आवाज आयो, र तिनीहरू बसेको पूरा घरै भरिदियो । आगोका जिब्राहरूजस्ता तिनीहरूकहाँ देखा परे, र भाग-भाग भएर तिनीहरू हरेकमाथि बसे । अनि तिनीहरू सबै जना पवित्र आत्माले भरिए, र पवित्र आत्माले तिनीहरूलाई दिनुभएको उच्चारणबमोजिम तिनीहरू अन्य भाषाहरूमा बोल्न लागे । स्वर्गमुनि भएको हरेक देशबाट ईश्वरभक्त यहूदीहरू त्यस बेला यरूशलेममा बसेका थिए । तब यो आवाज सुनेर भीड जम्मा भयो । तिनीहरू आश्चर्यचकित भए, किनकि हरेकले आ-आफ्ना भाषामा तिनीहरू बोलिरहेका सुन्यो । तिनीहरू सबै आश्चर्यचकित भए, र अचम्म मानेर भन्न लागे, के यी बोल्नेहरू सबै गालीलीहरू होइनन् र ? त कसरी तिनीहरू हरेकले हाम्रा आफ्ना मातृभाषामा बोलेको हामी सुन्छौं ? (प्रेरित २:१-८)

यो असाधारण खण्डमा भएका केही कुराहरूले हामीलाई पुरानो करारको अलौकिक विश्व दृष्टिकोणमा लिएर लैजान्छन्, जुन प्रायः नेपाली संस्करणका अनुवादमा स्पष्ट छैनन् । "टूलो बतासको भोक्का"को सम्बन्ध पुरानो करारमा परमेश्वरको उपस्थितिमा आत्माको आगमनको परिचित व्याख्या हो (२ राजा २:१, ११; अय्यूव ३१:१; ४०:६) । आगोले पनि परमेश्वरको वर्णन गर्छ (इजकिएल १:४; यशैया ६:४, ६; दानिएल ७:९; प्रस्थान ३:२; १९:१८; २०:१८) ।

यी खण्डहरूबाट हामी स्पष्ट बुझ्न सक्छौं कि जब परमेश्वर उपस्थित हुनुहुन्थ्यो र त्यहाँ के हुन्थ्यो । परमेश्वरको अभिप्राय उहाँका जातिहरूलाई आफुकहाँ फर्काउने अभियानको सुरुवात गर्नु थियो, जुन जातिहरू साना देवहरूलाई उहाँले छोडिदिनुभएको थियो (व्यवस्था ४:१९-२०; ३२:८-९) तर पछि उनीहरू नै परमेश्वरको शत्रु भए (भजनसंग्रह ८२) ।

यहाँ, यस सन्दर्भमा हेर्दा, चेलाहरूको भाषामा- परमेश्वरको यो काम गर्ने सामग्री चाहिँ अन्य भाषा प्रतिकात्मक रूपमा दिइएको थियो । परमेश्वरले येशूका यहूदी चेलाहरूलाई पेन्तिकोसको दिनमा उपस्थित अन्य जातिहरूको भाषामा बोल्न सक्षम बनाउनुभयो, जुन सबै जातिहरू परमेश्वरका शत्रू, साना देवहरूको प्रभुत्वभएका देशहरूबाट थिए । जब उनीहरूले यो सुने र विश्वास गरे, उनीहरू फर्किएर उनीहरूका जातिका अन्य मानिसहरूलाई येशूको बारेमा बताउँदथे ।

पेन्तिकोस र बाबेल

बाबेलको धरहराको घटनाको कारण नै परमेश्वरले जातिहरूलाई साना देवहरूको अधिनमा दिएर उनीहरूलाई तितरबितर बनाउने निर्णय लिनुभएको थियो (व्यवस्था ४:१९-२०; ३२:८-९) । पहिलो हेराईमा यहाँ प्रेरित २ अध्यायमा भएको घटनासँग खासै धेरै त्यस्तो सम्बन्ध देखिँदैन । तर मूलरूपमा लेखिएको भाषामा, यी दुइको बीचमा स्पष्ट सम्बन्ध देखिन्छ ।

प्रेरित २ अध्यायमा भएका दुइ कुराहरूले यसलाई बाबेलसँग जोडेको छ । पहिलो, आगोका ज्वालाहरू "भाग-भाग भएर" छन्, र दोश्रो, त्यो भिड, सबै जातीहरूका बचबाटका यहूदीहरू "आश्चर्यचकित" भए । नेपालीमा "भाग-भाग भएर" र "आश्चर्यचकित" शब्दहरू हेर्दा नै यी दुइको बीचमा अन्तरसम्बन्ध भनेर सहमत हुन सजिलो छैन । प्रेरितको पुस्तक लूकाले ग्रीक भाषामा लेखेका हुन् र यी दुइ शब्दहरू उनले ग्रीक भाषाको लेखाईमा उत्पत्ति ११:७ र व्यवस्था ३२:८ अनुसार प्रयोग गरेका छन्, यी दुवै नै भाषाहरूको विभाजन र त्यसको परिणाम स्वरूप बाबेलमा जातिहरूको बीच भ्रम उत्पन्न भएको विषयमा छ ।

प्रेरितका कामहरूको लेखक लूका अन्यजाती हुन् । उनले केवल ग्रीक भाषा मात्र पढ्न सक्थे । परिणामस्वरूप उनले पुरानो करारको ग्रीक अनुवादलाई प्रयोग गरेर लेखेका थिए जसलाई त्यो समयमा (र आज पनि) सेप्टुअजिन्टको रूपमा चिनिन्छ । केही थोरै मानिले मात्र हिब्रू भाषामा पढ्न सक्ने भएका कारण, यो शुरुको मण्डलीको निम्ति पुरानो करार अर्थात् ग्रीक भाषाको अनुवाद थियो । जब लूकाले प्रेरित २ अध्याय लेख्दै थिए, उनले मनमा बाबेलको घटना याद गरिरहेका थिए ।

तर किन यो सन्दर्भ जोडिनु पर्‍यो । पेन्तिकोसमा के भयो सो स्मरण गर्नुहोस् । वतासको भौंका र आगोको जिब्रो भैं परमेश्वरको रूपमा आत्मा आउनुभयो, जस्तो, प्रायः पुरानो करारमा पनि आउने गर्नुहुन्थ्यो । जब आत्मा आगोको जिब्रो जस्तै भएर चेलाहरूमा आउनुभयो, उहाँले चेलाहरूलाई उत्सवको निम्ति यरूशलेममा संसारभरीबाट भेला भएका यहूदीहरूको भाषामा बोल्न सक्षम बनाएर जातिहरूको भाषाको द्विधालाई (बाबेलको घटनाको परिणाम) हटाई दिनुभयो । येशूको सुसमाचार सुन्ने तीनहजार जनाले उहाँमा विश्वास गरे (प्रेरित २:४१) ।

येशूलाई उनीहरूको मसिहको रूपमा अंगाल्ने नयाँ विश्वासीहरूले यो सुसमाचारलाई उनीहरूको देशमा लिएर जाने थिए- ति जातिहरू जो बाबेलमा छरपष्ट भएका थिए । पहिले उत्पत्ति ११ अध्यायमा परमेश्वरले मानिस जातिहरूबाट आफ्नो मुहार फर्काएर, त्यस लगत्तै उत्पत्ति १२ अध्यायमा परमेश्वरको एउटा नयाँ जाति सुरु गर्न अब्राहामलाई बोलाउनुभयो । उहाँले इन्कार गरेर त्याग्नुभएका जातिहरूलाई अब्राहामका सन्तानहरूसँगै विश्वासको परिवारमा भेला गरेर फर्काउन गइरहनुभएको थियो । समयसँगै, परमेश्वरको राज्य, शत्रू देवहरूको राज्यमाथि फैलिन गइरहेको थियो ।

यसको अद्भुत भागचाहिँ प्रेरितहरूको कामको २ अध्यायमा उल्लेखित जातिहरूका नामको सूची र प्रस्तुत गरिएको क्रम हो । यदि तपाईंले यिनीहरूलाई नक्सामा हेर्नुभयो भने, पूर्वतर्फबाट, जहाँ यहूदीहरू पुरानो करारको अन्त्यमा बेबिलोन र फारसको निर्वासनमा थिए त्यहाँबाट लिएर त्यतिबेला थाहा भएको

पश्चिमतर्फको सबैभन्दा टाढाको ठाउँसम्म पाउनुहुन्छ । यिनीहरूले उत्पत्ति १० अध्यायमा उल्लेख गरिएका जातिहरू- जो साना देवहरूको अधिनमा दिइएका थिए, तिनीहरूको क्षेत्र बराबरको दुरी नै ओगट्छन् ।

हाम्रो युद्ध मासु र रगको विरुद्ध होइन

प्रेरितहरूको कामको पुस्तको प्रायः भाग पावलको मिशनरी यात्राको विषयमा छ । पावल अन्यजातिहरूको निम्ति अलग गरिएका प्रेरित थिए- इसाएल भन्दा बाहिरका मानिसजातिहरूको माभ्रमा मण्डली स्थापना गर्नको निम्ति सुरुमा पठाइएको व्यक्ति । पावलको यात्रा र जीवनका परिस्थितिहरू, जस्तै रोमीहरूद्वाराको पक्राउले उनलाई सधैं पश्चिमतर्फ नै लग्यो ।

पावलले नयाँ करारका आफ्ना पत्रहरूमा आत्मिक शक्तिहरूले उनको सेवकाई र सुसमाचार प्रचारको काममा विरोध गरेका र वाधा ल्याएका विषयमा कुरा गरेका छन् । दुष्टहरूको शक्ति र प्रभुत्वको विषयमा उनले प्रयोग गरेका शब्दावलीहरूले यो देखाउँछ कि, पेन्तिकोसको दिनमा उसको नष्ट भएको प्रभुत्वको निम्ति प्रयोग भएका शब्दावलीहरूले, उनलाई पुरानो करारको अंतरीक्ष्य भूगोलको विषयमा थाहा थियो भन्ने बुझिन्छ । अन्धकारका अदृश्य शक्तिहरूको निम्ति पावलले प्रयोग गरेका शब्दावलीहरूले उही मिल्दो विचारहरूको संचार गरिरहेका के तपाईंले देख्नुहुन्छ ?

- शासकहरू/ प्रधानताहरू (एफिसी १:२०-२१; ६:१२; कलस्सी २:१५)
- अधिकारीहरू (एफिसी १:२०-२१; ३:१०; ६:१२; कलस्सी २:१५; १ कोरिन्थी २:६)
- शक्ति (एफिसी १:२०-२१; ३:१०)
- प्रभुत्वहरू (कलस्सी १:१६)
- प्रभुहरू (एफिसी १:२०-२१; १ कोरिन्थ ८:५)
- सिंहासनहरू (कलस्सी १:१६)

यी सबै शब्दहरूले भौगोलिक शासनलाई जनाउँदछन् । वास्तवमा नयाँ करारको ग्रीक लेखाईमा यिनै शब्दहरू नै राजनीतिक शक्तिमा भएका अधिकारीहरूको निम्ति प्रयोग गरिएका छन् । पावलको भाषा पनि कार्य क्षेत्रमा अधिकार गर्नेहरूको विषयमा नै हो । यसले यो देखाउँछ कि पुरानो करारले अत्मिक संसारको मानव संसारसँग कस्तो चित्रण गर्दछ : परमेश्वरले त्यागनुभएका जातिहरू आत्मिक अधिकारको अधिनमा छन् र परमेश्वर र उहाँका मानिसहरूको विरोधी भएका छन् ।

म स्पेन जानेछु

प्रेरितहरूको कामको पुस्तक पावलको रोमको यात्रासँगै टुङ्गिएको छ । पावल एक कैदी थिए, उनी रोममा दुइ कारणले गइरहेका थिए : कैसरलाई बिन्ती गर्न र सुसमाचार प्रचार गर्न । तर पावललाई थाहा थियो, शत्रू देवहरूको अधिनमा भएका जातिहरूलाई फेरी दावी गर्न त्यतिबेला पत्ता लागेको संसारको अन्तिम छेउसम्म जानुपर्छ । पुरानो करारको समयमा यसलाई तर्सिस भनिन्थ्यो । पावलको समयकालमा, यसलाई स्पेन भनिन्थ्यो । पावलले उनको मिशनलाई पुरा गर्न उनी स्पेन जानुपर्ने थियो । उनको कैदको समय अघि रोमीहरूलाई लेखेका उनको पत्रबाट यो थाहाहुन्छ कि उनी पूर्णरूपमा स्पेन- अर्थात् उनको समयकालमा पश्चिम तर्फको संसारको अन्तिम भागमा जान चाहान्थे, हरेक जातिलाई येशूको निम्ति पुर्नःदावी गर्नलाई :

म स्पेन जाँदा तिमीहरूलाई भेट्ने आशा राख्छु, र तिमीहरूसँग केही समयसम्म सङ्गतिको आनन्द लिएपछि तिमीहरूले मलाई मेरो बाँकी यात्रामा मदत दिनेछौ भन्ने आशा राख्छु... यसकारण यो काम सिद्धयाएर तिमीहरूका निम्ति उठेको यो चन्दा सुम्पिसकेपछि म तिमीहरूका हाँ भएर स्पेन जानेछु । (रोमी १५:२४, २८)

पावल यस अनुभूतिले प्रेरित थिए कि, परमेश्वरको राज्यलाई पुनर्स्थापना गर्ने काम उनको आफ्नै जीवनकालमा नै सुरु भएको थियो । उनले यो विश्वास गर्थे कि, "अन्यजातिहरूको संख्या पूर्ण नभएसम्म" तब "यसरी इस्त्राएलको उद्धार हुनेछ" (रोमी ११:२५-२६) । उनलाई लाग्यो कि, जुन काम पेन्तिकोसमा सुरु भएको छ सो पुरा हुनुपर्छ ।

यो किन महत्वपूर्ण छ

पावलको आफ्नै जीवनको विषयमा अलौकिक विश्व दृष्टिकोण थियो । उनले आफैँलाई परमेश्वरको एउटा साधनको रूपमा हेरेका थिए । र उनी परमेश्वरको साधन भए पनि । त्यसैगरी पेन्तिकोसपछि ति अज्ञात नयाँ विश्वासीहरू पनि यरूशलेमबाट फर्केर आफ्ना ठाउँहरूमा भएका दुष्टको किल्लाहरूमा अधिकार गर्न गए ।

हामी पनि उस्तै हौं ।

आज जसरी हामी परमेश्वरको साधन हौं, त्यसैगरी पावल पनि परमेश्वरको एक साधन थिए । त्यसो भए किन पावल धेरैलाई प्रभाव पार्नसक्ने र र प्रभावशाली थिए ? एउटा भिन्नता चाहिँ, पावलले उनको जीवन के को निम्ति हो भन्ने बुझेका थिए । उनले विश्वास गरे कि, संसारमा भएको शक्ति र प्रभुत्व वास्तविक हो- तर उनीसँग र उनको पछाडी हुनुभएको शक्ति त्यो भन्दा पनि अझ महान् हुनुहुन्छ ।

के तपाईं यो कुरा विश्वास गर्नुहुन्छ ? बाइबलले यिनलाई अगाडी राखिदिएको छ । र पावलले त्यसरी नै उनको जीवनमा तिनिहरूलाई व्यवहार गरे ।

पावललाई यो संसार कति विशाल छ सो थाहा थिएन । उत्तर अमेरिका, दक्षिण अमेरिका, चिन, भारत, नर्वे, अस्ट्रेलिया, आइसल्याण्ड र अन्य धेरै यस्ता ठाउँहरू उनलाई थाहा थिएन । तर परमेश्वरलाई थाहा थियो । सुसमाचार संसारमा प्रचार गर्नुपर्ने काम पावलले बुझेभन्दा पनि अझ महान् छ भनि परमेश्वर जान्नुहुन्थ्यो । परमेश्वरलाई थाहा थियो, यदि सुसमाचार संसारको हरेक भागमा प्रचार गरिने हो भने, पावलको लक्ष्य अरुहरूले पनि उहाँको निम्ति पछ्याउनु पर्छ । यदि हामी सक्रिय रूपमा यो कामलाई पूरा गर्ने कोशिस गरिरहेका छैनौं भने, यो संसारमा जुन कामको निम्ति हामी छौं त्यो गरिरहेका छैनौं । यदि हाम्रो आवश्यकता पूरा गरिदिनको निम्ति मात्र केवल परमेश्वरलाई चाहन्छौं भने, हामी येशू, बाइबल प्रेरितहरू र पावल भैं भन्दा पनि बाबेलका मानिसहरू भैं हुन्छौं ।

पवित्र धर्मशास्त्रमा जुन खण्डहरूको हामीले जाँच गर्नुपर्ने, यसको अर्को अर्थ यो पनि हो कि, शैतानका गढहरूको विषयको धारणा बाइबलीय हो । हामीलाई शैतानिक क्षेत्र वा सीमानाको विषयमा पूर्ण विवरण दिइएको छैन, वा अन्धकारका क्षेत्रको आत्मिक शक्तिको विषयमा पनि बताइएको छैन । यद्यपी, हामीलाई बताइएको छ कि, अदृश्य शक्तिले यो संसारलाई उसको प्रभुत्वको रूपमा हेर्दछन् । हामीलाई यो बताइएको छ कि, यी शक्तिहरूले परमेश्वरको राज्यलाई प्रतिरोध गर्छन् र परमेश्वरको असल शासन सबैतिर फलाउने योजनाको हिस्सा मानिसहरू बनून् भन्ने चाहँदैनन् । यसको मतलब, हामीलाई आउने अवरोध अपेक्षा अनुरूप नै हो, यसलाई हामी तर्कले व्याख्या गर्न वा अनुभवले यसलाई प्रतिरोध गर्न वा आफ्नै

सामर्थ्यले पराजित गर्न सकिदैन । परमेश्वरको मिशनलाई निरन्तर अधि बढाउनको निम्ति उहाँको आत्मा र अदृश्य सहयोगीहरू हामीलाई दिनुभएको छ (१ कोरिन्थी ३:१६; ६:१९; हिब्रू १:१३; १ यूहन्ना ४:४) ।

हामीले आफैँलाई यो वास्तविक प्रश्न गर्नु छ कि : यदि हामी पावलका साथ मेल खाने संसार र यसको अलौकिक प्रभावको दृष्टिकोणको साथ हरेक बिहानी उठ्यौं भने हाम्रो जीवन कस्तो हुनेथियो ? यदि, हरेक दिन हामी, परमेश्वरको परिवारको सदस्य बराबरीको हाम्रो हैसियतको ज्ञानको साथ, हाम्रा दाजुभाइ-दिदीबहिनीलाई अन्धकारको शक्तिबाट छुटाउने कामको निम्ति हाम्रो जीवनलाई व्यवस्थित गर्न सक्थौं भने कस्तो हुन्थ्यो ? यदि हामीले यो जानेर जीवन जियौं भने कस्तो हुन्थ्यो, कि हामीले लिने हरेक निर्णय र उच्चारण गर्ने हरेक शब्द त्यत्तिकै उद्देश्यविहीन हुदैन ? यदि, यसको बदला, हाम्रो वरिपरिका अदृश्य शक्ति, हाम्रो निर्णय, हाम्रो कार्य, हाम्रो शब्दले अरु मानिसहरूलाई फरक पार्छ- कि त असल वा कि त खराब- चाहे हामीले तिनलाई देखे वा नदेखेता भने पनि, के हुन्थ्यो ? हाम्रो काम, हाम्रो आयश्रोत, हाम्रो प्रतिभा, वा हाम्रो समस्याहरूको पनि केही परिणाम ल्याउँदैन, जब हामी जान्दछौं कि म को हूँ र के हुन्छ, र म किन यहाँ छु ? हामी अलौकिक संसार देख्न सक्दैनौं- न त सुक्ष्म संसारलाई देख्नसक्छौं जबकी हामी यी दुबै कुराको व्यक्तगर्न नसकिने भाग हौं ।

सुरुका विश्वासीहरूले यसरी सोचेका थिए । जसै हामी आगामी अध्यायमा हेर्नेछौं, उनीहरूले यो मानिलिए कि, उनीहरूले वरिपरीको संसार अन्धकारको दासत्वमा छ, जसले एकदिन चिच्याउनेछन् । यो सत्यताको वावजुद पनि, खासमा यो लडाईं विरोधी र उसको शक्तिको विरुद्ध थियो, उनीहरूले चुपचाप विश्वव्यापी परिणाम उत्पन्न गराए, जुन हामी इसाईहरूले पनि गर्दछौं, त्यो हो परमेश्वर र उहाँको अदृश्य सहयोगीको साथमा काम गर्नु । उनीहरूले विश्वास गरे कि आत्मिक द्वन्द्व साँचो हो, र अन्ततः उनीहरू कहिल्यै पराजित हुनेछैनन् । उनीहरू त्यसरी जिए र कहिल्यै पराजित भएनन् भन्ने कुराको प्रमाण आज हामी पनि जिवित र उहाँमा बाँचेका छौं ।

अध्याय चौध :

यो संसारको होइन

जाँचको निम्ति पत्राउ पर्न ठीक अघि, गेत्समनीको वगैचामा येशूको प्रख्यात प्रर्थानामा, उहाँका चेलाहरूको विषयमा यसरी भन्नुभयो, जस्तो म यो संसारको होइन, त्यसरी नै यिनीहरू पनि यस संसारका होइनन् (यूहन्ना १७:१६) । विश्वासीहरू पक्का पनि, यो संसारमा नै हुन्छन्, विषेशगरी संसारका सबै जातिहरूको माफमा सुसमाचार सुनाउने कामको निम्ति (मत्ती २८:१९-२०), तर उनीहरू यो संसारका हेइनन् । संसारमा हुनु तर संसारको होइनन्- यो विरोधाभास तथ्यलाई सुरुका केही प्रख्यात विवरणहरूद्वारा प्रकाश पारिएको छ ।

पवित्र स्थान, पवित्र भूमि, र परमेश्वरको उपस्थिति

अध्याय ८ मा हामिले पवित्र स्थानको सन्दर्भमा केही चर्चा गरेका थियौं । पुरानो करारका इस्राएलीहरूको निम्ति, परमेश्वर सम्पूर्ण रूपले भिन्न हुनुहुन्थ्यो । उहाँको उपस्थितिले ढाकेको स्थान अन्य सबै स्थानहरूबाट अलग गरिएको हुन्थ्यो । यो कुरालाई इन्कार गर्न सकिँदैन कि, परमेश्वर सर्वव्यापी हुनुहुन्छ, उहाँ सबै समयमा सबै ठाउँमा उपस्थित हुनुहुन्छ । यसको साटो, परमेश्वरले उहाँका मानिसहरूलाई भेट्नको निम्ति छनौट गर्नुभएको इलाका छुट्याउने यो एउटा तरिका थियो । भेटहुने पाल र मन्दिर हुनुको यो पनि एउटा उद्देश्य थियो । पवित्र स्थान इस्राएलीहरूको विधि र रितीरिवाजको केवल एक मूल आधार मात्र होइन, तर यो अन्तरिक्षीय भूगोलको विचारलाई थप जोड दिने कुरा पनि थियो- कसरी यो संसार साना देवहरू र इस्राएलका परमेश्वर, सर्वोच्च परमेश्वरको बिचमा विभाजित थियो ।

पवित्र स्थानको धारणा नयाँ करारमा भिन्न तथा नाटकीय रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ । हामी सबैले सोध्नुपर्ने चाहिँ, "ठीक अहिले परमेश्वरको उपस्थिति कहाँ छ ?" जसै परमेश्वर हरेक स्थानमा उपस्थित हुनुहुन्छ, उहाँ निर्दिष्ट रूपमा हरेक विश्वासी भित्र वास गर्नुहुन्छ । चाहे विश्वास गर्नुहोस् वा नगर्नुहोस्, हरेक विश्वासी, तपाईं पवित्र स्थान हुनुहुन्छ । पावलले प्रष्टरूपमा लेखेका छन्, "तिमिहरूको शरीर पवित्र आत्माको मन्दिर हो" (१ कोरिन्थी ६:१९) ।

जसै विश्वासीहरू समूहमा भेला हुन्छन्, त्यो स्थान पनि यसै गरी साँचो हुन्छ । कोरिन्थीमा भएको मण्डलीलाई लेख्दा पावलले समग्रमा, "तिमीहरू परमेश्वरको मन्दिर हो" (१ कोरिन्थी ३:१६) भनेका छन् । एफिसीका विश्वासीहरूलाई उनी भन्छन्, "परमेश्वरको परिवारका सदस्यहरू... प्रभुमा एउटै पवित्र मन्दिर । अनि पवित्र आत्मा परमेश्वरको वासस्थान हुनलाई तिमीहरू पनि उहाँमा एकसाथ निर्माण हुँदै जान्छौ" (एफिसी २:१९, २१-२२) ।

यसको अर्थ अद्भुत छ । प्रायः हामी येशूको यो वाक्यसँग परिचित नै छौं, "जहाँ मेरो नाउँमा दुइ वा तीनजना भेला हुन्छौ, त्यहाँ म हुनेछु" (मत्ती १८:२०) । तर यसलाई पुरानो करारको पवित्र स्थानको सन्दर्भलाई हेर्नुहोस्, यो वाक्यांशको अर्थ जहाँ विश्वासीहरू भेला हुन्छन्, उनीहरूले ओगटेको आत्मिक स्थान अन्धकारको शक्तिको माफमा पनि त्यो पवित्र हुन्छ ।

पुरानो करारमा योवेको अन्तिम छनौटको वास स्थान इस्राएल- यरूशलेमको मन्दिर थियो । परमेश्वरको उपस्थिति वास गर्ने भएको कारण नै इस्राएल एक पवित्र भूमि बन्यो । तर त्यो पवित्र स्थान, वरिपरिका जातिहरू तथा तिनिहरूको शत्रू ईश्वरहरूको खतरमा रह्यो । त्यसैगरी आज पनि विश्वासीहरू आत्मिक लडाईंमा छन् । अहिले हामी परमेश्वरका मन्दिर हो, परमेश्वरको आत्मा वास गर्नुहुने विषेश स्थान,

उहाँको उपस्थिति रहेको देखाउने ज्योति- र त्यसैगरी आज हामी अन्धकारका शक्तिको बन्धनमा संसारभरी छरिएर रहेका छौं ।

सैतानलाई सुम्पिएको

स्थानिय मण्डलीको पवित्रताको दृष्टिकोणद्वारा पावलले यस अवधारणालाई ठीकसँग चित्रण गरेका छन् । विश्वासीहरूको हरेक समूह (शरीर) पवित्र स्थान हुन्, त्यहाँ पश्चतापन नगरिएका पापको निम्ति कुनै स्थान छैन ।

हामिले अध्याय आठ मा हेरेका थियौं कि इस्राएलले कसरी पापलाई व्यवहार गरेर पाललाई- जुन एक पवित्र स्थान हो, त्यसलाई सुरक्षित राख्नुपर्नेथियो । हामीले प्रायश्चितको दिनको विषयमा कुरेका थियौं (लेवी १६), जहाँ सारा इस्राएली जातिको पापलाई धार्मिक विधीद्वारा एउटा बोकाको शिरमा स्थानान्तरण गरिन्थ्यो- "अजाजेलको निम्ति" छाडा छोडिनु (लेवी १६:८; १०) । उजाड स्थानमा वास गर्न अजाजेलको निम्ति छाडा छोडिनु एक शैतानिक एकाई थियो । इस्राएलीहरूले उनीहरूको पाप बोकेको बोकालाई उजाडस्थानमा बास गर्न पठाइदिन्थे । पापको जहाँ रहनुपर्ने हो त्यो स्थान- उजाड स्थानमा, अर्थात् आत्मिक अन्धकारको स्थानमा नै त्यसलाई पठाइएको संकेतको रूपमा यसले काम गर्दथियो ।

पावलले कोरिन्थीको मण्डलीलाई पापसँग यसरी नै व्यवहार गर्ने शिक्षा दिएका छन्- यो जहाँको हो त्यहाँ पठाउने । १ कोरिन्थी ५ अध्यायमा, पावलले एकजना मानिस जो व्यभिचारको पापमा थियो उसले पश्चताप गर्नुपर्ने विषयमा लेखेका थिए । उनले आज्ञा दिए, "त्यस मानिसलाई शैतानको हातमा सुम्पिदेओ" (१ कोरिन्थी ५:५) । उनको तर्क स्पष्ट थियो, पवित्र स्थानमा पापको निम्ति कुनै ठाउँ छैन । पश्चताप नगर्ने मानिसहरूलाई विश्वासीहरूले मण्डलीबाट हटाउनु पर्छ (१ कोरिन्थी ५:९-१३) । मण्डलीबाट हटाउनुको अर्थ शैतानको हातमा छोडिदिनु, संसारमा नै फेरी फर्काइदिनु हो ।

म आशा गर्छु, कि पावलको आशय "अपश्चतापी मानिसको शरीरको विदाश होस्, ता कि परमप्रभुको दिनमा उसको आत्माचाहिँ बाचेको होस्" (१ कोरिन्थी ५:५) । (यहाँ अर्थ यो मानिसको शरीरको मृत्यु होइन तर पापमा डोऱ्याउने शारीरिक अभिलाषाको मृत्यु हो ।)

आत्मिक युद्धको रूपमा बप्तिस्मा

यस विषयमा पत्रूसको पनि पावल भैं एकै प्रकारको विचार थियो कि- विश्वासीहरू अन्धकारको शक्तिका विरुद्धमा थिए । आत्मिक युद्धको विषयमा उनको विचार नयाँ कराको एक नौलो खण्डमा पाइन्छ, १ पत्रूस ३:१४-२२ :

तर धार्मिकताको खातिर दुःख भोग्नुपरे तापनि तिमीहरू धन्यका हो । तिनीहरूका धम्कीको डर नमान, र भयभीत नहोओ । तर ख्रीष्टलाई प्रभु मानेर तिम्रो हृदयमा उहाँको श्रद्धा गर । तिमीहरूमा भएका आशाको विषयमा कसैले सोधपूछ गरे त्यसको जवाफ दिन सधैं तत्पर बस, तर त्यो काम नम्रता र श्रद्धासाथ गर । तिमीहरूका विवेक शुद्ध राख, ताकि तिमीहरूको विरोधमा बोल्ने र ख्रीष्टमा तिमीहरूका चालचलनको निन्दा गर्नेहरू लजजित होऊन् । यदि परमेश्वरको यस्तै इच्छा छ भने, खराबी गरेर दुःख भोग्नुभन्दा भलाइ गरेर दुःख भोग्नु नै असल हो । किनभने हामीलाई परमेश्वरकहाँ ल्याउन ख्रीष्ट पनि पापहरूका निम्ति सदाको लागि एक चोटि मर्नुभयो । उहाँ शरीरमा मारिनुभयो- धर्मी जन अधर्मीहरूका निम्ति- तर आत्माद्वारा जीवित पारिनुभयो । यसै आत्मामा उहाँ जानुभयो र कैदमा परेका आत्माहरूलाई पनि प्रचार गर्नुभयो । ती आत्माहरूले प्राचीनकालमा

आज्ञापालन गरेनन्, जब नोआको समयमा जहाज बनाउँदा परमेश्वरले धैर्य धारण गरी पर्खिनुभएको थियो । त्यस जहाजमा थोरै, अर्थात् आठ जना मात्र पानीद्वारा बचाइए । यही पानी बप्तिस्माको एउटा रूप हो, जसले तिमीहरूलाई बचाउँछ । यो शरीरको मैला हटाएजस्तो होइन, तर शुद्ध विवेकको निम्ति परमेश्वरतर्फको एउटा प्रतिज्ञा हो । यसले मृतकबाट भएको येशू ख्रीष्टको पुनरुत्थानद्वारा तिमीहरूलाई बचाउँदछ । उहाँ स्वर्गमा जानुभयो अनि स्वर्गदूतहरू, अधिकारहरू र शक्तिहरूलाई वशमा पारी परमेश्वरको दाहिने बाहुलीपट्टि विराजमान हुनुहुन्छ ।

यस खण्डका केही छक्क लाग्दा विषयहरूमा तपाईंको ध्यान निश्चयनै गयो होला भन्ने मलाई लाग्छ । जहाज, नोआ, र कैदमा परेका आत्माहरूको बप्तिस्मा सँग के सम्बन्ध ? के यो खण्डको आशय हामीलाई बप्तिस्माले बचाउँछ भन्ने हो त ?

यहाँ पत्रूसले बताइरहेका कुरा, पावलले रोमी ५ अध्यायमा बताएका कुराहरूसँग मिल्दोजुल्दो छन् । पावलले उक्त खण्डमा येशूको विषयमा लेखेका छन्, तर उनको मनमा आदमबारे विचार गर्छन् । आदम भन्दा ठीक उल्टो, येशूको बारेमा केही विचार गर्नुहोस् । यसैकारण पावलले उदाहरणको लागि यसरी भन्छन्, "एक जना मानिसको अनाज्ञाकारिताले (आदमको), धेरै जना पापी बनाइए, ठीक त्यसैगरी एकैजना मानिसको आज्ञाकारिताले (येशूको) धेरै जना धार्मिक बनाइनेछन्" (रोमी ५:१९) । १ पत्रूस ३ अध्याय लेख्दै गर्दा, पत्रूसको मनमा आदमको साटो हनोक छन् । तर पत्रूको विचारमा हनोक र येशूमा भिन्न थिएनन् । पत्रूसले हनोकलाई पछि आउनुहुने येशू तर्फ देखाउने संकेतको रूपमा तुलना गरेका छन् ।

तपाईंलाई मनमा अचम्म लाग्ला, "कुन कुरा तर्फ देखाउनको निम्ति ?" वास्तवमा पुरानो करारमा हनोकको विषयमा केही सिमितपदहरू मात्र उल्लेखित छन् (उत्पत्ति ५:१८-२४) । केवल यहाँ हामीले देख्ने कुरा, "हनोक जलप्रलय अघि थिए, उनी परमेश्वरसँग विश्वासयोग्य भएर हिंडे, तब उनी हराए, कारण उनलाई परमेश्वरले उठाउनुभयो" (उत्पत्ति ५:२४) । यी पदहरूमा पत्रूसले १ पत्रूस ३ अध्यायमा येशूको विषयमा जे बताउँछन सो विषयमा खासै सम्बन्ध देखिंदैन ।

हनोकले यस्तो के गरेका थिए र उनले पत्रूसलाई येशूको विषयमा सम्झँदा उनको याद आयो, यो बुझ्नको निम्ति पत्रूसले पुरानो करार बाहेकका अन्य यहूदी पुस्तकहरूमा पनि अध्ययन गरेका थिए । विशेषगरी, पत्रूस एक प्राचिन यहूदी पुस्तकसँग परिचित थिए, जसले हनोकको विषयमा प्रशस्त बताउँदथ्यो । यसको नाम, पहिलो हनोक भन्ने थियो । यस पुस्तकमा यस्ता धेरै विवरणहरू दिएका छन् जसले जलप्रलयको समयमा के भएको थियो भन्ने विषयमा प्रशस्त जानकारी दिँदछ, खासगरी उत्पत्ति ६:१-४ को बारेमा, जहाँ परमेश्वरका छोराहरू (हनोकले यिनलाई पहरेदारहरू भन्दछन्) ले मानिसका छोरीहरूबाट सन्तान जन्माए (नेफिलिम राक्षसहरू) । जब पत्रूस र हनोक दुबैले नोआका दिनमा पाप गर्ने स्वर्गदूतहरूको विषयमा (२ पत्रूस २:४-५; यहूदा ६), उनीहरूले पहिलो एनोकमा भएको विवरणहरू जुन बाइबलमा जलप्रलयको घटनाका विवरणमा उल्लेखित छैनन् ति तर्फ इसारा गरेकाछन् । उदाहरणको लागि, उत्पत्तिको जलप्रलयको विवरणले परमेश्वरका स्वर्गीय छोराहरूलाई कैदगरेर मृतकहरूको पातालमा थुनिएको विषयमा बताएको छैन, तर पहिलो हनोकको पुस्तकले बताउँदछ (१ हनोक ६:१-४; ७:१-६; १०:४; ११-१३) ।

यी "आत्माहरूलाई कैदमा"जे भयो, सो बारेमा पहिलो हनोकको पुस्तकले पत्रूसलाई येशूको विषयमा केही अन्तरदृष्टि दियो । पहिलो हनोकको कथामा, हनोकले एउटा दर्शन देखे जसमा यी कैदमा रहेका आत्माहरूले उनीहरूको पक्षमा परमेश्वरसँग अन्तरवित्ति गरिदिनको निम्ति आग्रह गरे । वास्तवमा हनोक परमेश्वरसँग हिंड्थे- यसकारण परमेश्वरसँग छुटकाराको निम्ति वित्ति गरिमाग्न उनी बाहेक को अरु उत्तम व्यक्ति हुनसक्थ्यो र ? हनोकले बित्ति पनि गरे र उत्तर राम्रो आएन । परमेश्वरले जोडसँग हुँदैन भनि जवाफ दिनुभयो । हनोकले यो जवाफ पुन्याउनु थियो, उनी आत्मामा कैदमा रहेका आत्माहरूकहाँ गए । उनले जवाफ दिए उनीहरू अझ पनि न्यायमा नै रहनुपर्ने थियो ।

पत्रूसले यो कुरालाई येशूसँग तुलना गरेकाछन् । उनले बताउन चाहेको विषयवस्तु, जब येशू मर्नुभयो, उहाँ आत्मामा मृतकहरूको स्थान, अर्थात् पातालमा जानुभयो, र पतन भएका स्वर्गीय आत्माहरूलाई सन्देश सुनाउनुभयो । जब उनीहरूले येशूलाई पातालमा देखे, उनीहरूले सोचेका हुन सक्दथे कि सायद शैतानले अब जित्यो र चाँडे नै उनीहरू मुक्त हुनेछन् । तर यसको बदला, उहाँले तिनिहरूलाई भन्नुभयो कि, उहाँलाई तिनिहरूले त्यहाँ धेरै समय देखेछैनन्- उहाँ पुनरुत्थान भएर उठनुहुनेछ । यो सबै परमेश्वरको योजना अन्तरगत नै थियो । उनीहरूले जितेका थिएनन्- उनीहरू अझ पनि न्यायको दण्डमा नै थिए, सधैंको निम्ति त्यहाँ रहनेवाला नै थिए । यसैकारण यो अनौठो खण्डको अन्त्य येशू "स्वर्गमा उचालिनु" भएको कुरामा अन्त्य हुन्छ र उहाँ स्वर्गदूतहरूको साथमा, परमेश्वरको दाहिने बाहुली तर्फ विराजमान हुनुहुन्छ, र अधिकारीहरू तथा शक्तिहरूलाई पनि उहाँले अधिनमा पार्नुभयो (१ पत्रूस ३:२२) ।

किन पत्रूसले यो सबैलाई बप्तिस्मासँग जोडेका छन् ? पत्रूसको मनमा, येशूको मृत्यु र पुनरुत्थान- शैतानिक शक्तिहरू माथि उहाँको विजयको घोषणासँगै पुरा भएको छ- र यसको संकेत बप्तिस्मामा दिइयो । बप्तिस्मा येशूको मृत्यु, उहाँ चिहानमा गाडिनु, र फेरी पुनरुत्थान हुनुको एक प्रतिक हो (रोमी ६:१-११) ।

पत्रूसको निम्ति बप्तिस्माले यी सबैकुरा सँग "मेलखान्छ", कारण यो चाहिँ, "असल विवेकको निम्ति येशू ख्रीष्टको पुनरुत्थानद्वारा परमेश्वरमा पुनरावेदन" हो (१ पत्रूस ३:२१) । ग्रीक भाषामा "पुनरावेदन" शब्दले कसैको प्रतिज्ञालाई जनाउँदछ । "विवेक"को निम्ति ग्रीक भाषाको शब्दले प्रायः गलतबाट सहीलाई छुट्याउने क्षमतालाई जनाउँछ । तर यहाँ त्यो विषयमा छैन । सही र गलत बीच फरक छुट्याउन सक्नुको येशूको मृत्यु, चिहानमा गाडिनु र पुनरुत्थानसँग केही विशिष्ट सम्बन्ध छैन । ग्रीक शब्दले समर्पणता तर्फ पनि औल्याउन सक्छ- असल समर्पणता, मूर्ख होइन । पत्रूसले ३ अध्यायमा यही विषयमा कुरा गरिरहेकाछन् । सारांशमा, बप्तिस्मा निष्ठाको वाचा र शैतानिक शक्तिको (अन्य त्यहाँ भएको कोही पनि आत्माको लागि पनि) निम्ति आत्मिक युद्धमा कसको पक्षमा छौ भन्ने एक सन्देश थियो । आजका हामीहरू भन्दा पनि प्राचिन समयका इसाईहरूले यो कुरालाई अझ ठीकसँग बुझेका थिए ।

यो खण्डको कारणले नै, सुरुका इसाईहरूको बप्तिस्माको विधीमा शैतान र उसका दुतलाई परित्याग जोडेका थिए ।

यो किन महत्वपूर्ण छ

पहिलो, हामीले यो बुझ्नुपर्छ कि, विश्वासीहरू- परमेश्वरको उपस्थिति वास गर्ने पवित्र स्थान हुन्- जस्तो पुरानो करारमा रहेश्वरको महिमा थियो । के हामी यसरी जिउँछौ ? इस्राएलीहरू र येशूका समयमा विश्वासीहरूले यो बुझे कि, उनीहरू सधैं नै विश्वास नगर्नेहरू भन्दा भिन्न हुनुपर्छ । यसको लक्ष्य चाहिँ विश्वास नगर्नेहरू भन्दा नितान्त भिन्न देखिनु, र उनीहरूको संगतबाट अलग्ग रहनु होइन । इस्राएल "पुजाहारीहरूको राज्य" हुनुपर्ने थियो, र एक "पवित्र जाति" (प्रस्थान १९:६) । परमेश्वरले उहाँका सन्तान जस्तो भएको चाहनुहुन्थ्यो, फलवन्त, आशिषित, खुसी जीवन जिएको, त्यसरी नै जिउनु । शत्रू देवहरूको दासत्वमा भएका जातिहरूलाई इस्राएलले साँचो परमेश्वर तर्फ फर्काउन आकर्षित गर्नुपर्ने थियो ।

जब हाम्रो दृष्टिकोण पनि प्रत्येक जातिका मानिसलाई बचाउने परमेश्वरको योजनासँग मेलखान्छ, जुन योजना उनीहरूलाई परमेश्वरको परिवारको सदस्य बनाउने हो, हामी यस संसारका हुँदैौ । यस संसारका हुनु भनेको संसारका चासोहरूमा गाडिनु, र त्यसै अनुसार जिउनु हो । ग्रैह इसाईहरूले हाम्रो बोली, व्यवहार, नैतिकता, र आचरणले हामीलाई छुट्याउन सक्नुपर्छ, की हामी केवल आफु अघि बढ्न अन्य मानिसलाई उपयोग गर्ने, स्वार्थी र कठोर हुनमा केन्द्रित छैन । हामी आफैँमा कृतज्ञ हुनलाई जिउँदैौ

। हामी यी कुराहरूको ठीक विपरित हुन पर्छ । अर्को शब्दमा, हामी येशू भै जिउनुपर्छ । मानिसहरू येशूको वरिपरी हुन रुचाउँथे र यो उहाँ अरु भन्दा नितान्त भिन्न देखिने हुनुभएको कारणले थिएन ।

दोस्रो, हामीले हाम्रो मण्डलीहरूमा जे गर्छौं त्यसले परमेश्वर र येशूलाई उचाल्नुपर्छ । बाइबलीय समयमा, पाल वा मन्दिरको भ्रमणले परमेश्वरको सिद्धता, उहाँ भिन्न हुनुहुन्छ भन्ने विचार, र छोराछोरीको निम्ति उहाँको प्रेमलाई अभि बलियो बनाउँथ्यो । यी कुराहरू सँगसँगै बढ्छन् । किन सबै थोक भन्दा पनि सर्वोच्च परमेश्वर, जसलाई केही थोक चाहिँदैन, किन उहाँलाई मानवीय परिवार किन चाहियो ? बाबेलमा जातिहरूलाई धपाई सकेपछि परमेश्वरले फेरी किन नयाँ परिवार सृजना गर्ने झन्झट गर्नुपर्थ्यो ? उहाँले किन त्यत्तिकै छोडिदिनुभएन ? किनकि उहाँले हामीलाई प्रेम गर्नुहुन्छ ।

हामी जान्दछौं परमेश्वरले केही अर्को काम पनि गर्न सक्नुहुन्थ्यो, तर त्यसले परमेश्वरको प्रेमको खास अर्थ दिँदैनथ्यो । जब कुनै एक मण्डली र विश्वासीले परमेश्वरको प्रेमलाई अनुचित फाइदाको निम्ति लिन्छन्, यो उहाँको चरित्रसँग मेल नखाने कुरा हुन्छ । मण्डलीले परमेश्वरको प्रेमको विषयमा केवल कुरा गर्छन् भने यो एक हास्यस्पद विषय हुन्छ । यसको अर्थ अति सस्तो, तत्कालिन, र परमेश्वरको पवित्रता प्रति अन्जान हुनु हो ।

यस अध्यायमा हामिले छलफल गरेको तेस्रो व्यवहारिक शिक्षा, हाम्रो व्यवहारद्वारा अन्धकारका शक्तिले हामी कसको पक्षमा छौं भन्नेकुरा जान्दछन् । उनीहरू मूर्ख छैनन् । बप्तिस्माको निर्णायक कदम र पाप गर्न हाम्रो इन्कारद्वारा उनीहरूले परमेश्वर प्रतिको हाम्रो निष्ठा जान्दछन् । यदि हामी परमेश्वरको आज्ञाकारिताको निष्ठाबाट चुक्यौं भने सो पनि उनीहरू जान्दछन्, यसले हाम्रो जीवनमा ल्याउने गम्भिर परिणाम पनि उनीहरू जान्दछन् । चाहे हामी यो विश्वास गरौं वा नगरौं- हाम्रो आत्मिक लडन्तको दुवै क्षेत्रमा हामीलाई हेरिरहेका हुन्छन् ।

यी सत्यताहरू बुझ्न अत्यन्तै सजिला छन् तर जिउन उत्तिकै कठीन पनि । हामी उद्धार पाएका मानिस भएता पनि हामी पतनमा थियौं । यी सत्यता अनुसार जिउन, हामीले अहिले हाम्रो मनमा लिनु पर्ने सत्यता हामी यहाँ उद्धार पाएका भएता पनि आफ्नै संसारमा प्रवासीहरू हौं- हामी यहाँ छौं, तर यहाँका होइनौं (यूहन्ना ८:२३; ९ यूहन्ना ४:४) । त्यो तुलना, र हाम्रो स्तर अभि स्पष्ट तब हुन्छ जब हामी परमेश्वरको सन्तान हुनुलाई ठीकसँग पक्रन सक्छौं ।

अध्याय पन्ध्र :

ईश्वरीय स्वभावको सहभागी

के तपाईंलाई थाहा छ कि तपाईं को हुनुहुन्छ ?

मैले यो प्रश्न केही पहिले सोधेको थिएँ, तर अब फेरी पनि यो प्रश्न सोध्ने समय आएको छ । हो, हामी यस संसारमा छौं, तर यहाँका होइनौं । साँच्चै, येशूले क्रूसमा सिध्याउनुभएको काममा विश्वास गरेर अनुग्रहद्वारा हामी बचाइएका छौं (एफिसी २:८-९) । तर परमेश्वरले अहिले सम्म गर्नुभएको कामको केवल त्यो सुरुवात मात्र हो ।

अदनमा परमेश्वरको मुलभूत चाहना, उहाँको मानवीय परिवार र स्वर्गीय ईश्वरीय परिवार, उहाँका स्वर्गीय छोराहरू जो यस संसारको सृष्टि भन्दा पनि अघि देखि थिए (अयूव ३८:७-८), तिनलाई एउटै बनाएर जोड्नु थियो । उहाँको त्यो योजनालाई मानिसको पतन पछि त्यत्तिकै छोडिदिनुभएन । इसाईहरू, तपाईंहरू पनि ईश्वरीय परमेश्वरका एक एलोहिम सन्तान भैं, येशू स्वयंम भैं बनाइनुहुनेछ (१ यूहन्ना ३:१-३) ।

ईश्वरशास्त्रीहरूले यसलाई धेरै नाउँहरू द्वारा चिनाएका छन् । प्रायः धेरै जसो सुनिनेचाहिँ माहिमितकरण हो । पत्रूसले यसलाई "ईश्वरीय स्वभावको सहभागी" हुनु भनेर जनाउँछन् (२ पत्रूस १:४) । यूहन्नाले यसलाई यसरी भन्दछन्, "हेर पिताले हामीलाई कस्तो किसिमले प्रेम गर्नुभएको छ, कि हामी परमेश्वरका सन्तान भनी कहलिएकाहरू हौं" (१ यूहन्ना ३:१) । यस अध्यायमा, बाइबलले यस सन्देशलाई कसरी प्रवाह गर्छ सो हेर्नेछौं ।

परमेश्वरका छोराहरू, अब्राहामको वंश

जब परमेश्वरले बाबेलमा जातिहरूलाई साना देवहरूको हातमा छोडिदिनुभयो, उहाँले यो जानेरै गर्नुभयो कि, उहाँले आफैँ फेरी नयाँ मानिसको परिवार सुरु गर्नुहुनेछ । अब्राहाम र उनकी पत्नी सारा द्वारा उहाँ सुरुको अदनको योजनामा फेरी पुग्नको लागि बाबेलको घटना लगत्तै (उत्पत्ति ११:१-९), परमेश्वरले अब्राहामलाई बोलाउनुभयो (उत्पत्ति १२:१-८) ।

परमेश्वरका मानिसहरू, अब्राहामका सन्तान, इस्राएलीहरू अन्त्यतः फेरी पनि परमेश्वरको असल शासनको पुर्नस्थापना गर्न फेरी पनि चुके । तर यी सन्तानहरू मध्येको एक जना, दाऊद, अब्राहाम र आदमको सन्तान सफल हुनुहुनेथियो । येशूमा परमेश्वर स्वयंम आफैँ मानिस बनेर आउनुहुनेथियो । र यो बाबेलमा दण्ड दिइएका जातिहरूलाई येशूद्वारा आशिष दिने परमेश्वरको प्रतिज्ञा पूरा भयो । पावलले यस विषयमा केही ठाउँहरूमा उल्लेख गरेका छन् । यहाँ दुइवटा उदाहरणहरू :

जुनचाहिँ प्रकाशद्वारा मलाई थाहा गराइएको रहस्य हो । जसको विषयमा मैले तिमीहरूलाई अघिबाटै छोटकरीमा लेखेको पनि थिएँ । जब तिमीहरू यो पढ्छौ, ख्रीष्टको रहस्यबारे मेरो आन्तरिक समझ के छ, सो तिमीहरू बुझ्न सक्छौ । जुन कुरा उहाँका पवित्र प्रेरितहरू र अगमवक्ताहरूलाई पवित्र आत्माद्वारा अहिले प्रकट भएको छ, त्यो अरु पुस्ताका मानिसहरूलाई जनाइएको थिएन, अर्थात् सुसमाचारद्वारा नै अन्यजातिहरू सह-उत्तराधिकारीहरू हुन्, एउटै शरीरका अङ्गहरू र ख्रीष्ट येशूमा रहेको प्रतिज्ञाका साभेदार हुन् ।

किनकि विश्वासद्वारा तिमीहरू सबै ख्रीष्ट येशूमा परमेश्वरका सन्तान हो । किनकि तिमीहरूमध्ये जतिको ख्रीष्टमा बप्तिस्मा भयो, तिमीहरू सबैले ख्रीष्टलाई धारण गरेका छौ । अब न त यहूदी छ न ग्रीक, न कमारा छ न फुक्का, न त पुरुष न स्त्री छ, किनभने ख्रीष्ट येशूमा तिमीहरू सबै एउटै हो । यदि तिमीहरू ख्रीष्टका हो भनेता तिमीहरू अब्राहामका सन्तान हो, र प्रतिज्ञाबमोजिम उत्तराधिकारीहरू हो ।

जसै मैले अधिल्ला अध्यायहरूमा व्याख्या गरे : जो मानिसहरू इस्राएली थिएनन् ति जातिहरू बाबेलमा परमेश्वरले कम शक्ति भएका देवहरूको प्रभुत्वमा दिनुभएको भुभागहरूमा बास गर्थे । बाबेलमा इस्राएल बाहेकका अन्य जातिहरूलाई साँचो परमेश्वरसँगको सम्बन्धबाट अलग गरेर निकालिएको थियो । मानिसहरू मध्ये इस्राएल, र केवल इस्राएल मात्र परमेश्वरको "भाग" थियो (व्यवस्था ३२:९) । इस्राएलीहरूले यी निकालिएका जातिहरूलाई बिभिन्न नाउँहरू प्रयोग गर्दथे । यी भौगोलिक र जातिय क्षेत्र थिए (उदाहरणको लागि, मिश्रीहरू, मोआबीहरू, अमालेकीहरू आदि), तर नयाँ करारको समयमा समग्रमा यि सबै जातिलाई अन्यजाति भन्ने शब्दको प्रयोग भएको छ जुन ल्याटिन नाउँ जेन्सबाट आएको हो । यदि तपाईं यहूदी हुनुहुन्न भने, तपाईं अन्यजाति हो ।

नयाँ करारको कथा यो नै हो कि, अब्राहामका सन्तान- येशू- मर्नुभयो र फेरी बौरी उठनुभयो, केवल अब्राहामका वंशका सन्तानहरू (इस्राएली/ यहूदी) का उद्धारको निम्ति मात्र होइन सबै जातिहरूका निम्ति, अर्थात् ति जातिहरूको निम्ति पनि जसलाई बाबेलमा साँचो परमेश्वरले त्याग्नुभएको थियो । माथि उल्लेख गरिएका पदहरूमा, पावलले अन्यजातिहरूलाई पनि परमेश्वरको परिवारको रहस्यको रूपमा समावेश गरेका छन् । परमेश्वरले निकालिदिनुभएका जातिहरू, जो अन्य देवहरूको नियन्त्रणमा थिए, उनीहरूपनि अब्राहामलाई दिइएको आशिषको प्रतिज्ञामा सहभागी हुन आएको यथार्थले उनलाई पनि अचम्मित बनायो ।

येशूमा, जो जतिले सुसमचारलाई अंगाल्छन् उनीहरू सबै, एक साँचो परमेश्वर यहोवा, जो अब्राहाम, इसाहाक, र याकूबका परमेश्वर हुनुहुन्छ, उहाँका सन्तान हुन् (यूहन्न १:१२; गलाती ३:२६; रोमी ८:१४) । यसैकारण पनि नयाँ करारमा विश्वासीहरूलाई पारिवारिक शब्दावलीको (छोराहरू, सन्तानहरू, पृतक/अंशियार) प्रयोग गरिएका छन्, र अफ परमेश्वरमा "कलमी बाँधिएको" पनि भनिएको छ (रोमी ८:१५, २३; एफिसी १:५; गलाती ४:४) । पैतृक भाषागत प्रयोग एक सुस्पष्ट र सुनियोजित रीतिले प्रयोग गरिएको शब्द हो । यसले हामी को हो भन्ने बताउँछ : परमेश्वरको नयाँ ईश्वरीय-मानव परिवारका । विश्वासीको गन्तव्य भनेको सुरुका आदम र हव्वा भै हुनु हो : जो अमरत्व, परमेश्वरका महिमित स्वरूप भल्काउने, र परमेश्वरको उपस्थितिमा जिउने ।

यद्यपी, यसले पूर्णरूपमा हामी को हो भन्ने कुरालाई व्यक्त गर्न सक्दैन । सबैभन्दा अद्भुत भाग, येशूले हामीलाई कसरी हेर्नुहुन्छ भन्ने हो ।

पारिवारिक पुनःमिलन

हिब्रूको पहिलो दुइवटा अध्यायले परमेश्वरको स्वर्गीय र मानविय- मिश्रित परिवारको नाटकीय चित्र दिएको छ । मेरो लागि यो नै बाइबलको सबैभन्दा उत्तेजक खण्ड लाग्छ । हिब्रू १ अध्यायले येशू स्वर्गदूतहरूभन्दा धेरै महान् हुनुहुन्छ भनि स्पष्ट बताउँछ (पद ४) । परमेश्वरको सर्वोच्च सभामा येशू भन्दा महान् कोही छैन । अफ भन्नुपर्दा, येशू नै परमेश्वर हुनुहुन्छ । लेखकले यो कुरालाई स्पष्ट पार्दछन् कि, कोही स्वर्गदूतपनि मानिस भएर आउन र राज्यलाई अधिकार गर्नको निम्ति योग्यको थिएनन्, स्वर्गदूतहरूले पनि येशूको आरधना गर्छन् (पदहरू ५-६) । येशू राजा हुनुहुन्छ ।

अद्वितीयरूपमा, जब येशू मानिस बन्नुभयो, केही छोटो समयको निम्ति उहाँ स्वर्गदूतहरूभन्दा तल हुनुभयो । उहाँ हामीहरू मध्येको एक बन्नुभयो । मानिसहरू ईश्वरीय प्राणीहरू जस्तो स्वर्गदूतहरू भन्दा तल छन् । हिब्रूका लेखकले सोध्दछन् :

धर्मशास्त्रको कुनै एक ठाउँमा यसो भनेर गवाही दिइएको छ,
मानिस के हो, र तपाईं त्यसको वास्ता राख्नुहुन्छ ?
अथवा मानिसको छोरो को हो, र तपाईं त्यसको फिक्री गर्नुहुन्छ ?
तपाईंले तिनलाई अलि बेरको निम्ति स्वर्गदूतहरू भन्दा केही तल होच्याउनुभयो।
तपाईंले तिनलाई महिमा र आदरको मुकुट पहिराउनुभएको छ ।
तपाईंले सब थोक तिनका चरणमुनि राखिदिनुभयो ।
मानिसको अधीनमा सब थोक राख्नुहुँदा तिनको अधीनबाहिर केही रहन दिनुभएन । तर यस वर्तमान समयमा सब थोक मानिसको अधीनमा भएको हामी देख्दैनौं । तर हामी येशूलाई देख्छौं । उहाँ अलि बेरको निम्ति स्वर्गदूतहरूभन्दा केही तल होच्याइनुभयो, मृत्युको कष्टको कारण महिमा र आदरको मुकुट उहाँलाई पहिराइयो, यस हेतुले कि परमेश्वरको अनुग्रहद्वारा हरेक मानिसको निम्ति उहाँले मृत्युको स्वाद चाख्नु । (हिब्रू २:६-९)

येशूले जे गर्नुभयो त्यसको परिणाम के भयो ? हामी भन्न सक्छौं उद्धार । यो साँचो पनि हो, तर यस कुरालाई हिब्रूका लेखकले बताउन खोजेको सत्यताको आशयलाई समेट्दैन । परमेश्वर नै येशूमा मानिस भएर आउनुभएको कारण, उहाँका मरणशील चेलाहरू अविनाशी ईश्वरीय प्राणी- उही परिवारका सदस्यहरू बन्छन् । कुनै एकदिन, हाम्रो मृत्युमा वा उहाँको दोस्रो आगमनमा, पृथ्वीमा राज्यको अन्तिम जुन रूप, नयाँ अदनमा त्यहाँ येशूले हामीलाई ईश्वरीय सभामा चिनाउनुहुनेछ र ईश्वरीय सभालाई हामीसँग चिनाउनुहुनेछ । उहाँ हामीहरू मध्येका एक भैं बन्नुभयो ता कि हामी पनि उहाँ भैं बन्न सकौं :

यो उचित थियो, कि परमेश्वर, जसको निम्ति र जसद्वारा सबै थोकको अस्तित्व छ, उहाँले नै धेरै सन्तानलाई महिमामा ल्याउनुहुँदा तिनीहरूका मुक्तिदाता र उदारकर्ता येशूलाई कष्टहरूद्वारा सिद्ध तुल्याउनुभयो । किनकि पवित्र तुल्याउनुहुने र पवित्र तुल्याइएकाहरू पनि सबै एउटै परिवारका हुन् । त्यसैकारण तिनीहरूलाई भाइ भन्नमा येशू शर्माउनुहुन्न । उहाँ भन्नुहुन्छ,

मेरा भाइहरूका सामुन्ने तपाईंको नाउँ म घोषणा गर्नेछु,

सभाको बचमा म तपाईंको प्रशंसा गर्नेछु ।

र फेरि, म उहाँमाथि मेरो भरोसा राख्नेछु ।

र फेरि उहाँ भन्नुहुन्छ,

हेर, म र परमेश्वरले मलाई दिनुभएका यी छोरा-छोरीहरू ।

परमेश्वरका सभामा भएका एलोहिमका अघि मानिस बनेर- उनीहरू भन्दा तल होच्याइनुहुँदा यसलाई शर्मको कुरा ठान्नु भएन- येशूले यसमा प्रकाश पार्नुभयो । यो सबै महान् रणनीतिको एक भाग थियो । सभामा खडा भएर (सभा भित्र) उहाँले हामीलाई प्रस्तुत गर्दै भन्नुहुनेछ : मलाई र परमेश्वरले दिनुभएका मेरा सन्तानहरूलाई हेर । अब हामी अहिले सँगै छौं र सधैंभरी सँगै हुनेछौं । र यही नै आदि देखिको परमेश्वरको योजना थियो ।

परमेश्वरको ईश्वरीय महिमित परिवारमा हाम्रो प्रवेश नै हाम्रो गन्तव्य हो । पावलले यसलाई रोमी ८:१८-२३ मा सुन्दर ढंगले प्रस्तुत गरेकाछन् :

म विचार गर्दछु, कि हामीमा जुन महिमा प्रकट गरिनेछ, त्यससँग वर्तमान समयका कष्टहरू तुलना गर्न योग्य छैनन् । सृष्टि बढो उत्कण्ठाले परमेश्वरका पुत्रहरू प्रकट हुने कुराको प्रतीक्षा गर्छ । सृष्टि व्यवस्थाको वशमा पारियो, त्यसको आफ्नै इच्छाले होइन, तर उहाँको इच्छाले, जसले त्यसलाई वशमा पार्नुभयो, यसै आशामा, कि सृष्टि त्यसको आफ्नै विनाशको बन्धनबाट मुक्त गराइनेछ, र त्यसले पनि परमेश्वरका सन्तानको महिमित स्वतन्त्रता प्राप्त गर्नेछ ।

हामी जान्दछौं, सारा सृष्टि अहिलेसम्म एकसाथ प्रसवेदनाको आर्तनाद गरिरहेछ । सृष्टि मात्र होइन, तर हामी आफै पनि, जसमा पवित्र आत्माको पहिलो फल छ, सन्तानको रूपमा ग्रहण गरिनलाई, अर्थात् हाम्रो देहको उद्धारको निम्ति प्रतीक्षा गरेर हामी आफै पनि भित्र-भित्रै आर्तनाद गर्दछौं ।

पावलले यही संदेशद्वारा विश्वासीहरूलाई उत्साह दिए । उनले रोमी विश्वासीहरूलाई, उनीहरू "परमेश्वरको पुत्रको रूपसमान हुनको निम्ति पहिल्यै गन्तव्य निर्धारण गरिएकाहरू हुन् ता कि उहाँ चाहिँ धेरै नयाँ गरि जन्मिएकाहरू मध्ये जेष्ठ हुनुभएको होस्" (रोमी ८:२९) । उनले कोरिन्थीको मण्डलीलाई भने, "हामी सबै घुम्तो हटाइएको मुहारले प्रभुको महिमा प्रतिबिम्बित गर्दछौं, अनि एउटा महिमादेखि अर्को महिमातिर उक्लँदै उहाँको रूपमा बदलिँदै जान्छौं । परमप्रभुबाट यो आउँछ, जो आत्मा हुनुहुन्छ" (२ कोरिन्थी ३:१८), र हाम्रो मानवीयता रूपान्तरित हुनेछ, "किनकि यस विनाशी स्वभावले अविनाशी, र यस मरणशील शरिरले अमरत्व धारण गर्नुपर्छ" (१ कोरिन्थी १५:५३) । पत्रूसको निम्ति ईश्वरीय स्वभावमा सहभागी हुनुको अर्थ परमेश्वरको परिवारको सभामा जोडिनु हो (२ पत्रूस १:४) । यूहन्नाले यसलाई एकदमै सरल रूपले भन्दछन्, "हामी उहाँ जस्तै हुनेछौं" (१ यूहन्ना ३:२) ।

यो किन महत्वपूर्ण छ

इसाईको रूपमा, सायद धेरै पटक येशू जस्तै हुनुपर्छ भन्ने विषयमा हामीले सुनेका छौं । निश्चय नै हामीले सुनेका छौं । तर जब हामी यो सुन्छौं, हामी यसलाई केवल हामी असल हुनुपर्छ, वा "कम खराब" हुनुपर्छ भन्ने तरिकाले लिन्छौं । हामी खासमा असोचनीय विचारतर्फ बढी ढल्किएका हुन्छौं- हामी येशू जस्तै हुने भनेको चाहिँ- देखावटी दायित्वको रूपमा मात्र लिन्छौं ।

हामी कति येशू जस्तै छैनौं भनेर त्यसको दोषी महशुस गर्नु, र "अझ असल गर्ने" प्रतिज्ञा गर्नुभन्दा त, उहाँले गरिसक्नु भएको र गर्नुहुने कामको आशिषलाई विचार गरेर नयाँ रूपले उहाँ जस्तै हुने बारे सोच्नु आवश्यक हुन्छ । हामी परमेश्वर जस्तै हुने विषयमा सोच्न सक्छौं, र हामीले असल गरेनौं भने परमेश्वर रिसाउनुहुन्छ भन्न सक्छौं, तर यो गलत ईश्वरशास्त्र हो । यसले अनुग्रहलाई पुरा गर्नुपर्ने जिम्मेवारीको रूपमा रूपान्तरण गर्छ । वा हामी यसको लागि परमेश्वरमा आभारी हुनसक्छौं कि, परमेश्वरले हामीलाई जे हुनको निम्ति पहिल्यै निर्धारण गर्नुभएको हो सो हामी एकदिन बन्न सक्छौं (रोमी ८:२९)- र यसरी जिउनेछौं कि, अन्धकारको शक्तिको दासभएका मानिसहरूपनि हामीसँग परमेश्वरको परिवारमा आउन इच्छा गर्नेछन् । एक दृष्टिकोणले भित्रतर्फ हेर्दछ, र अर्कोले स्वर्गतर्फ ।

अहिलेको इसाई जीवन यस्तो डरमा बाँचेर होइन, कि हामी उहाँलाई खुसी पार्न सक्दैनौं जसले हामीलाई, हामी अन्धकारमा हुँदा नै प्रेम गर्नुभयो । वास्तवमा इसाई जीवन दुई अवधारणाहरू बुझ्नुमा रहेको छ : परमेश्वरको परिवारमा हाम्रो धर्मसन्तान ग्रहण- जसको अर्थ येशू हाम्रो दाजु हुनुहुन्छ भन्ने, र परमेश्वरले जसरी येशूलाई प्रेम गर्नुहुन्छ त्यसरी नै हामीलाई पनि प्रेम गर्नुहुन्छ- - र परमेश्वरमा हाम्रो उद्देश्य यस संसारमा उहाँको राज्य पुर्नस्थापित गर्नु हो । हामी परमेश्वरका नयाँ सभा हौं, र हुनेछौं । उहाँ

हाम्रो पिता हुनुहुन्छ । हामी उहाँ, जहाँ सधैंको लागि हुनुहुन्छ त्यहाँ नै रहनको निम्ति गन्तव्य निर्धारण गरिएका उहाँका सन्तान हौं । हामी उहाँमा सहकर्मी हौं, हाम्रो काम अझ पनि संसारमा अदृश्य अन्धकारका शक्तिका मृत्युका देवहरूले अधिनमा राखेकाहरूलाई स्वतन्त्रता दिन सहायता गर्नु हो ।

बाइबल यसै विषयमा हो, अदन देखि अदनकसम्म । हाम्रो गन्तव्य त्यही नै हो । अहिलेको तपाईंको जीवन परमेश्वरको परिवारमा स्थान पाउनको निम्ति हो । यो कमाउन सकिंदैन । यो एउटा उपहार हो । अहिले तपाईंको जीवनले धर्मसंतान हुनु पाउनुभएको आभारी हुनको लागि हो, यसमा रमाउन, र अरु मानिसहरूले पनि यो तपाईंसँग बाँड्नको लागि ।

अध्याय सोह :

स्वर्गदूतहरू माथि शासन गर्नु

इसाई हुनुको खास अर्थमा हामी को हौं भनि बुझ्नु अति नै आवश्यक छ । हामी परमेश्वरका छोरा र छोरीहरू हौं, पुनःनिर्मित ईश्वरीय सभाका सदस्यहरू, जो पिताको राज्यमा सहभागिभएका छौं । तर यो विषय यस भन्दा पनि धेरै अर्थपूर्ण छ । हो हामी परमेश्वरको परिवारका सभाका हौं, तर कहिले सम्म ?

जब हामी पहिल्यै राज्यमा छौं (कलस्सी १:१३), हामीले अहिले सम्म यो राज्यको पूर्ण रूपमा पर्दा खोलिएको देखिसकेका छैनौं- हामीले यो संसार अदन भइसकेको देखेका छैनौं । यो, विरोधाभाषपूर्ण विचार "पहिल्यै, तर अहिलेसम्म होइन" चाहिँ विभिन्न रूपमा बाइबल भरी नै पाइन्छ । यस अध्यायमा, म "अहिले सम्म होइन"को झलक दिन चाहन्छ, जसले "कहिले सम्म" भन्ने प्रश्नको जवाफ दिनेछ ।

अहिले राज्यको सहभागिता

परमेश्वरको राज्यमा हाम्रो सहभागिता यस अर्थमा पूर्वनिर्धारित छैन: कि हामी केवल रोबोट (यन्त्रमानव) होइनौं, जसले निर्धारित प्रणाली अनुसार मात्र काम गर्दछ । यदि त्यसो हो भनेत, यसले परमेश्वरका प्रतिनिधी, र्थात् उहाँको स्वरूपका हुनुको सम्पूर्ण अर्थलाई नै उल्लङ्घन गर्दछ । हामी उहाँ जस्तै हुनको निम्ति सृजिएकाहरू हौं । उहाँ स्वतन्त्र हुनुहुन्छ । यदि हामीसँग आफ्नै स्वतन्त्रता छैन भने, हामी उहाँ जस्तै हुन सक्दैनौं । यसको अर्थ हामी उहाँ जस्तो हुन सक्ने थिएनौं । हामी आज्ञाकारी हुन र आरधना गर्न वा विद्रोह गर्न आफैँमा लिप्त हुन स्वतन्त्र छौं । हामी यसलाई कम ठान्न सक्दैनौं, न त ईश्वरीय प्राणीहरूले नै, उनीहरू पनि आफ्नो छनौटको निम्ति स्वतन्त्र छन् ।

मैले अध्याय एक मा देखाएको स्वर्गीय सभाको विषयमा विचार गर्नुहोस् । मैले सोधेको थिएँ, तपाईं बाइबलले भनेका कुरामा विश्वास गर्नुहुन्छ कि हुन्छ, तब मैले तपाईंलाई १ राजाहरू २२ अध्यायमा भएको परमेश्वरको स्वर्गीय सभाको बैठकमा लगेको थिएँ । परमेश्वरले निर्णय गर्नुभयो (यसकारण त्यो हुनैपर्छ), यो दुष्ट राजा आहाबको मर्ने समय थियो । तर, परमेश्वरले सभाका आत्मिक प्राणीहरूलाई कसरी उसको मृत्युहुनेछ भनि निर्णय गर्न छोडिदिनुभयो (१ राजा २२:१९-२३) ।

परमेश्वरको राज्यको शासनमा कामको स्वतन्त्रता र पूर्वनिर्धारण साथ-साथै काम गर्छन् । उहाँको उद्देश्य कहिले पनि परिवर्तन हुँदैन न त यो कुनै कुराले रोकिन सक्छ । पाप र विद्रोहलाई हटाएर उहाँले जसरी पनि अन्य स्वतन्त्र प्राणीको माध्यमबाट उहाँले चाहनुभएको योजना पूरा गरेरै छोड्नुहुन्छ । जस्तो सी. एस. लुईसले (पेरैलान्ड्रा शिर्षको पुस्तकमा) उल्लेख गरेकाछन्, "तपाईंले जे पनि गर्नुहुन्छ, उहाँले त्यसलाई ठीक कुराको निम्ति प्रयोग गर्नुहुन्छ । तर यदि तपाईंले उहाँको आज्ञा पालन गर्नुभएको छ भने, त्यो असल होइन जुन आफ्नो निम्ति तयारी गरिएको थियो ।"

कहिले सम्म, यहाँ र अहिले, हामी परमेश्वरको परिवारको सभा हौं ? मानिसहरूलाई अन्धकारबाट छुटाउनको निम्ति परमेश्वरको काममा सहभागी हुन । जसलाई उदाहरणको आवश्यकता छ, उनीहरूलाई कसरी इमान्दारिता र दयामा जिउने सो मानिसहरूलाई देखाउनको निम्ति परमेश्वरको अनुकरण गर्दै त्यो उदाहरण देखाउनको निम्ति । ईर्ष्यालु ईश्वरीय प्राणीहरूको अधिनमा भएको शत्रु संसारमा, साँचो परमेश्वरको सत्यतालाई रक्षा गर्न र फलाउनको निम्ति । परमेश्वरले तय गर्नुभए भै जीवनको आनन्द लिनको निम्ति ।

यो सबै बोलावट आउने राज्यको निम्ति तालिम दिनलाई हो । जस्तो पावलले स्वर्गीय दृष्टिकोण गुमाएर संसारका थोकहरूमा अल्मलिएका कोरिन्थीका विश्वासीहरूलाई भन्छन्, "के तिमीहरूलाई थाहा छैन, हामी स्वर्गदूतहरूको न्याय (शासन) गर्नेछौं ?" पावल गम्भिर छन् । यो भनाईमा पावलले कुनै अद्भुत विषयमा बताइरहेका छन् ।

जातिहरूको स्थापना

राज्यको अन्तिम रूप अझ आउन बाँकी छ । जब यो आउँछ, अन्धकारको शक्ति पराजित हुनेछ । जातीहरूमाथिको अधिकार शैतानिक देवहरूले सधैंको निम्ति गुमाउनेछन्— परमेश्वरको महिमित मानवीय परिवार र सभाले त्यो स्थान फेरी लिनेछ । प्रकाशको पुस्तकमा येशूले के भन्नुभयो सो हेर्नुहोस् :

त्यसो भए तापनि जे तिमीहरूसँग छ, म नआउञ्जेल त्यसलाई थामिराख । जसले जित्छ र मेरा कामहरूलाई आखिरसम्मै कायम राख्छ, त्यसलाई म जाति-जातिमाथि अधिकार दिनेछु, र फलामको डन्डाले माटोका भाँडाहरू टुक्रा-टुक्रा पारेर फोरेभैँ त्यसले तिनीहरूलाई शासन गर्नेछ, जसरी मैले पनि मेरा पिताबाट अधिकार पाएको छु । म त्यसलाई बिहानको तारा दिनेछु ।

जब नयाँ पृथ्वीमा उहाँको सिंहासन लिन येशू फेरी आउनुहुनेछ- एउटा नयाँ, विश्वव्यापी अदन-उहाँले यो उहाँका सह-अंशियार (दाजु-भाई र दिदी-बहिनी) सँग बाँड्नुहुनेछ । प्रधानता र शक्तिहरू त्यसका सिंहासनबाट फलिनेछन्, र हामीले त्यो ठाउँ लिनेछौं । परमेश्वरको विश्वासयोग्य स्वर्ग दूतहरूलाई पनि त्यो अधिकार दिइनेछैन- परमेश्वरको अन्तिम अदनको राज्यमा हामीले स्वर्गदूतहरूलाई पनि प्रतिस्थापन गर्नेछौं । येशूले उहाँका मानव भाइ-बहिनीलाई त्यसको जिम्मा दिनुहुनेछ ।

प्रकाश २:२८ मा भएको अन्तिम वाक्यले तपाईंलाई चकित बनायो ? "म त्यसलाई बिहानको तारा दिनेछु ?" यो अलिक अस्वभाविक जस्तो लाग्छ, तर यसले येशूसँगको हाम्रो शासनको अधिकारको विषयमा बताउँछ, त्यो चाहिँ दुष्टलाई नाश गरेपछिको जातिहरू माथिको शासन । "बिहानको तारा" स्वर्गीय प्राणीहरूको निम्ति प्रयोग गरिएको शब्दावली हो (अयूब ३८:७) । यो मशिह सम्बन्धी शब्दावली पनि हो । जस्तो मसिह स्वर्गीय हुनुहुन्छ, "ताराको भाषा" उहाँको आउने शासनको निम्ति पनि कतिपटक प्रयोग गरिएको छ । गन्ती २४:१७ ले भन्दछ, "म उहाँलाई देख्छु, तर अहिले त होइन ।

म उहाँलाई हेर्छु, तर नजिकै त होइन । याकूबबाट एउटा तारा आउनेछ, र इस्राएलबाट एउटा राजदण्ड उदय हुनेछ ।" प्रकाशको पुस्तकमा, येशूले आफैँलाई यसरी बताउनुभएको छ, "म येशूले आफ्ना दूतलाई तिमीकहाँ मण्डलीहरूका निम्ति यो गवाही दिन पठाएको छु । दाऊदका मूल र सन्तान, अनि बिहानको चहकिलो तारा म नै हुँ ।"

प्रकाश २:२५-२८ को शब्दहरू शक्तिशाली छन् । येशूले केवल उहाँ आफुलाई मसिही विहानको तारा मात्र भन्नुभएन, तर हामीलाई पनि बिहानी तारा दिन्छु भन्नुभयो- उहाँको मसिही शासनमा हामीसँग बाँड्नुहुनेछ । प्रकाश ३:२०-२१ ले अझ एक कदम बढी बताउँछ ता कि विश्वासीहरूले मुख्य कुराबाट नचुकुन् :

हेर, म ढोकामा उभिएर ढकढक्याउँछु । कसैले मेरो सोर सुनेर ढोका खोलिदियो भने, म त्यसकहाँ भित्र पस्नेछु र त्यससँग भोजन खानेछु, र त्यसले मसँग खानेछ । जसले जित्छ, त्यसलाई म मेरो सिंहासनमा मसित बस्न दिनेछु, जसरी म आफैँले पनि जितें, र मेरा पितासँग उहाँको सिंहासनमा बसेको छु ।

हामी स्वर्गीय स्वभावको सहभागी कहिले सम्मको निम्ति बनाइएका हौं ? किन येशूले हामीलाई उहाँको स्वर्गीय सभामा उहाँका भाई-बहिनी भैं परिचय दिनुभयो ? यसैकारणले कि, परमेश्वरले पहिले योजना गर्नु भएभैं हामीलाई पृथ्वीमा अधिकार गर्न दिनको निम्ति । स्वर्ग चाहिँ पृथ्वीमा नयाँ पृथ्वी, र विश्वव्यापी अदन भएर फेरी आउनेछ ।

अनन्त अदन

उत्पत्तिको पहिलो अध्याय देखि नै बाँकी स्वरूपहरू, र उहाँको राज्यको निम्ति अदन चाहिँ मानिसको निम्ति परमेश्वरको योजनाको केन्द्रविन्दु थियो । यसैकारण, न त अचम्म वा न त संयोग नै हो, बाइबलको अन्तिम पुस्तक प्रकाशको अन्तिम अध्यायले फेरी पनि अदनमा नै हामीलाई पुऱ्याउँछ :

तब तिनले मलाई स्फटिकजस्तै चहकिलो जीवनका पानीको नदी देखाए । त्यो नदी परमेश्वरको र थुमाको सिंहासनबाट निस्की त्यस सहरका सडकको बीचबाट बगिरहेको थियो । त्यस नदीका किनारमा जीवनको वृक्ष थियो, जसले हरेक महिना बाह्रै किसिमका फलहरू दिइरहन्थ्यो । त्यसका पातहरूचाहिँ जाति-जातिहरूलाई निको पार्नका निम्ति थिए । अबदेखि उसो त्यहाँ कहिल्यै सराप हुनेछैन । परमेश्वर र थुमाको सिंहासन त्यहाँ हुनेछ, र उहाँका दासहरूले उहाँको आराधना गर्नेछन् । तिनीहरूले उहाँको मुहार देख्नेछन्, र उहाँको नाउँ तिनीहरूका निधारमा हुनेछ । त्यहाँ फेरि रात हुनेछैन, तिनीहरूलाई बत्ती वा घामको उज्यालो चाहिनेछैन, किनकि परमप्रभु परमेश्वर नै तिनीहरूको उज्यालो हुनुहुनेछ, र तिनीहरूले सदासर्वदै राज्य गर्नेछन् ।

के तपाईंले ख्याल गर्नुभयो, त्यो रूखका पातहरूले जातिहरूलाई निको पार्छ । एक समय प्रधानकताहरू र अधिकारहरूले राज्य गर्ने जातिहरूलाई अब परमेश्वरको छोरा र छोरीहरूले अधिकार गर्नेछन्- तपाईं र म ।

प्रकाशको पुस्तकमा यहाँ पहिलो पटक जीवनको रूख देखाइएको होइन । अन्तिम सम्म आफ्नो विश्वासलाई कायम राख्नेहरूलाई येशूले प्रकाश २:७ र ११ मा भन्नुभयो, "म तिनीहरूलाई जीवनको रूखबाट खान दिनेछु, जुन स्वर्गमा छ... उनीहरूलाई दोश्रो मृत्युले हानी गर्ने छैन ।" जीवनको रूखको विषय अदनको स्पष्ट चित्र थियो । पहिलो मृत्युले शारीरिक मृत्युलाई जनाउँछ, जुन आदमको पापले गर्दा आयो र अदनमा फैलियो । सम्पूर्ण मानिसहरू विश्वासी र अविश्वासी दुवै, दोश्रो मृत्यु अर्थात् न्याय भन्दा अघि फेरी पुनरुत्थान हुनेछन् (प्रकाश २१:८) । जो जति परमेश्वरसँग नयाँ अदनमा जिउनेछन् उनीहरूले दोश्रो मृत्यु भोग्नुपर्ने छैन ।

यो किन महत्वपूर्ण छ

धेरै इसाईहरूको मृत्यु पछिको जीवनको विषयमा अपर्याप्त बुझाई छ । धर्मशास्त्रले यो कस्तो हुनेछ भनि सबैकुरा स्पष्टसँग बताएको छैन, तर यसको केही पक्षहरू भने निश्चित छन् । हामी वीणा बजाउँदै वा गाउँदै वादलमा तैरिरहे छैनौं । हामी स्वर्गीय आसनमा बसेर बिछोड भएका पुराना प्रियहरूसँग वा चिरपरिचित विश्वासीहरूसँग केवल गफ गर्दै मात्र हुनेछैनौं ।

यसको साटो, हामी अदनको भैं जीवन जिउनेछौं- विश्वासयोग्य स्वर्गीय प्राणीहरूको छेउमा सँगै रहेर परमेश्वरले बनाउनु भएका कुराहरूको हेरचाह गर्दै र त्यसको आनन्द लिनमा व्यस्त हुनेछौं । स्वर्ग र पृथ्वी दुई भिन्न स्थानहरू हुनेछैनन् ।

हाम्रो भविष्यको विषयमा थाहा गरेर हाम्रो सोचाईलाई यहाँ अहिले नै आकार दिन आवश्यक छ । जस्तो पावलले भन्छन्, " तर यसो लेखिएको छ, आँखाले नदेखेका र कानले नसुनेका र मानिसले मनमा नसोचेका, यी नै कुरा परमेश्वरले उहाँलाई प्रेम गर्नेहरूका निम्ति तयार पार्नुभएको छ ।" यो दर्शनीय, महिमित परिणाम थाहागर्नाले हाम्रो वर्तमान् परिस्थितिलाई ठीक दृष्टिकोण दिंदछ । पावलले लेखेका शब्दहरू भर्खरै हामीले पढेपपछि, उनले फेरी देश्रो कोरिन्थीमा यसरी लेख्छन् :

हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टका परमेश्वर तथा पिता, करुणामय पिता, र सबै सान्त्वनाका परमेश्वरलाई प्रशंसा होस् । उहाँले हामीलाई सबै दुःखमा सान्त्वना दिनुहुन्छ, ताकि हामीले पनि परमेश्वरबाट पाएको त्यही सान्त्वनाले कुनै पनि दुःखमा परेकाहरूलाई सान्त्वना दिन सकौं । किनकि जसरी हामी ख्रीष्टका कष्टमा प्रशस्त गरी सहभागी हुन्छौं, त्यसरी नै ख्रीष्टद्वारा सान्त्वनामा पनि प्रशस्त मात्रामा हामी सहभागी हुन्छौं । हामीले दुःख पायौं भने यो तिमीहरूका सान्त्वना र उद्धारको निम्ति हो । हामीले सान्त्वना पायौं भने पनि त्यो तिमीहरूका सान्त्वनाको निम्ति हो । हामीले भोगेका त्यही दुःखहरू तिमीहरूले धैर्यसाथ सहँदा तिमीहरू पनि त्यही सान्त्वना अनुभव गर्छौं । तिमीहरूका निम्ति हाम्रो आशा दृढ छ । किनकि हामी जान्दछौं, कि जसरी तिमीहरू हाम्रा दुःखमा सहभागी छौं, त्यसरी नै हाम्रो सान्त्वनामा पनि तिमीहरू सहभागी हुनेछौं । भाइ हो, हामीले एशियामा भोगेका दुःखको विषयमा तिमीहरू अजान रहो भन्ने हामी चाहँदैनौं । किनभने हामी सहन नसक्ने किसिमले यति साह्रो मिचिएका थियौं, कि जीवनदेखि हामीले हरेस खाइसकेका थियौं। हामीलाई त मृत्युदण्ड नै पाएभैं लागेको थियो । हामी आफैमाथि होइन तर मृतकहरूलाई जीवन दिई उठाउनुहुने परमेश्वरमाथि हामी भर परौं भनेर यो हुन आयो । (२ कोरिन्थी १:३-९)

परमेश्वरले हामीलाई जीवनमा सुरक्षित राख्न सक्नुहुन्छ । तर मृत्युमा पनि, हामीलाई फेरी पुनरुत्थान गरेर येशूसँग उहाँको सिंहाशनमा राख्नुहुनेछ (प्रकाश ३:२१) ।

चाहे हामी हाम्रो गन्तव्यलाई दृष्टिगत गरेर जिऔं वा नगरी जिऔं तर हाम्रो गन्तव्यको जानकारी हुनु र नहुनुले हाम्रो अहिलेको व्यवहारमा फरक पार्दछ । यदि तपाईंलाई थाहा भयो, कि एक दिन तपाईं तपाईंले नै आलोचना गर्ने व्यक्तिसँग एउटै अपार्टमेन्ट बाँडेर बस्नुहुनेछ वा उसँग एउटै कार्यालयमा काम गर्नुहुनेछ, त्यो व्यक्तिसँग तपाईंले अभि बढी सम्बन्ध सुधार्न वा उत्साह दिन वा सायद मित्रता गाँस्न परिश्रम गर्नुहुनेछ । त्यसो भए, अर्को विश्वासीसँग खराब व्यवहार गर्न कस्तो होला ? एक विश्वास नगरेको मित्रलाई येशूमा ल्याउन अलिक बढी परिश्रम नगरेर ऊसँग शत्रूतामा रहनु कस्तो हुन्छ ? कि त हामीसँग अनन्तको दृष्टिकोण छ कि त छैन ।

तपाईंलाई खुशी राख्न येशूले तपाईंसँग कति शासनको अधिकार बाँड्नुपर्छ ? यो प्रश्न अलिक भिन्न जस्तो देखिन्छ, किनकि येशूले दिनुहुने कुनै पनि उपहार अद्भुत हुनेछ । किन, त्यसो भए हामी विश्वासीसँगको भिन्न तह देख्छौं ? हामी किन एक अर्काबाट फाइदा उठाउन, ध्यान खिचन र व्यक्तिगत लाभ उठान एकअर्कासँग लड्छौं ? के हामी पनि कोरिन्थीका विश्वासीहरू भैं श्रेष्ठ छैनौं, जसको गन्तव्यको विषयमा पावलले याद दिलाएका छन् । कि त हामी शासन गर्न र अधिकार गर्नमा खुशी हुन्छौं कि त बेखुशी ।

इसाई मित्रहरू, तपाईं को हुनुहुन्छ भनेर आफैँलाई चिन्ने र तपाईंको निम्ति परमेश्वरको योजना के छ भनेर जान्ने समय यही हो ।

निष्कर्ष

हामी हाम्रो यात्राको अन्त्यमा आएका छौं । तर सायद हामीले भर्खरै मात्रै गनेका छौं भन्नु असल होला । के अरु देवहरू अस्तित्वमा छन् ? यदि छन् भने के त्यसले हाम्रो बाइबल बुझाइमा केही भिन्नता ल्याउदछ ? यदि बाइबलमा दिइएको अदृश्य संसारको बारेमा जुन परिचित भागहरूको बारेमा मात्रै होइन तर प्राय वेवास्ता गरिएका भागहरू, वास्तवमै सत्य हुन भनी विश्वास गर्नेहो भने त्यसले हाम्रो विश्वासलाई कस्तो अर्थ दिदछ ? भन्ने जस्ता मौलिक प्रश्नहरूको बारेमा हामीले यि पाठहरूमा बिचार गरेका छौं ।

जब मैले अलौकिक कथावस्तुको अर्थ बुझ्न सुरु गरे, त्यसपछि मलाई महसुस भयो कि मैले अरु कुराहरूलाई पनि भिन्नै तरिकाले सोच्नु पर्नेहुन्छ । तर मैले ति कुराहरूलाई दुई शब्दमा संक्षिप्त गर्न सक्छु: परिचय र उद्देश्य । म आशा गर्दछु तपाईंहरूलाई यि दुबै क्षेत्रहरूमा यो पुस्तकबाट चुनौति मिलेको छ ।

हाम्रो पहिचान- परमेश्वरको परिवारमा हाम्रो एक घर

यो पुस्तकले चर्चा गरेका विषयहरू एक इसाई भनेको के हो सो विषयको बुझाइको निम्ति महत्वपूर्ण अर्थ राख्छ, जस्तो नयाँ करारले प्रायःजसो यसलाई- "ख्रीष्टमा हुनु" भन्दछ । जसै हामी पुरानो करारमा उल्लेखित देवहरू साँचो हुन् भन्ने महसुस गर्दछौं तब मात्र परमेश्वरले यद्योवे परमेश्वर बाहेक अन्य ईश्वरहरूको आरधना नगर्नु भन्ने उहाँको आज्ञा अफ केन्द्रमा आउँदछ । यो आज्ञा रूपैया पैसा, गाडी वा घमण्डलाई ध्यान नदिनु भन्ने बारेमा होइन । यो उहाँमा मानिसहरू प्रति परमेश्वरको डाही-प्रेमको बारेमा हो । अर्को शब्दमा, *यो आज्ञाको अर्थ ठीक यहाँ जे भनिएको छ त्यही नै हो* । एकमात्र सर्वोच्च परमेश्वरको साटो स-साना देवहरू प्रति भक्तिभाव राख्नु असम्भवःप्राय छ । परमेश्वरले यी देवहरू र उनीहरूका मानिस (जातीहरू) लाई गर्नुहुने न्यायको परिणाम डरलाग्दो हुने निश्चित छ ।

एकपटक हामी परमेश्वरबाट अलग, देवहरूको भ्रष्टता र शोषणमा थियौं । जस्तो पावलले भन्छन्, हामी परमेश्वरबाट अलग, प्रतिज्ञाको करार भन्दा बाहिरका थियौं (एफिसी २:१२) । हामी हराएका थियौं, अन्धकारको दासत्वमा थियौं, परमेश्वरको शत्रु भएर अदृष्य देवहरूको अधिमा थियौं (एफिसी ४:१८; कलस्सी १:२१) ।

यो परिस्थितिको बुझाइले धर्मपुत्र ग्रहण र उत्तराधिकार जस्ता इश्वरशास्त्रीय शैद्धान्तिक विषयहरू अफ अर्थपूर्ण बन्छन् । यसले ती विषयहरूको निम्ति सन्दर्भ तयार गर्दछ । परमेश्वरको योजना अनुसार यस पृथ्वीमा उहाँको परिवारको साथमा उहाँकै हातले सृजनुभएका कुराहरूको आनन्द लिने कुरालाई खाली गर्न उहाँ इच्छुक हुनुहुन्थेन । हो, तर बाबेलमा उहाँ मानिसहरूबाट उहाँको पिढ्युँ फर्काउनुभयो, तर त्यसको अर्को क्षणमा, उहाँले अर्को नयाँ परिवार तयार गर्नको निम्ति अब्राहामलाई बोलाउनुभयो- यस्तो मूल बनाउनको निम्ति कि जसबाट अघि उहाँले त्यागनुभएका जातिहरूले परमेश्वरकहाँ आउने बाटो फेरी भेट्न सक्नु (प्रेरित १०:२६-२७) ।

बाइबलको आत्मिक संसारको अलौकिक वास्तविकताको स्वीकार, बाइबललाई बुझ्नको निम्ति अति नै आवश्यक छ । यसले पुरानो करार किन अघि बढ्छ, र मूर्ति पुजाको पाप अन्य पापहरू जस्तो किन होइन भन्ने प्रश्नहरूको उत्तर पनि दिन्छ । यो मुख्य पाप हो । इस्राएल परमेश्वर प्रति विश्वासयोग्य हुनको निम्ति सृजिएको थियो, जब इस्राएल अन्य देवहरूको पछि लाग्यो, उसलाई परमेश्वरले निर्वासनमा पठाउनुभयो, अन्य जातिहरूलाई भैँ निकालिदिनुभयो । उद्धारलाई जहिले पनि बाइबलमा विश्वाससँग जोडेर किन बताइएको छ भन्ने कुराको मुख्य कारण पनि हो यो । परमेश्वरले अन्त्यतः असल व्यवहार हेर्नुहुने होइन । उहाँले विश्वास खोज्नुहुन्छ- विश्वासयोग्य भक्तिको जीवन । जब हामी देवहरूका पनि परमेश्वरमा

हाम्रो हृदयलाई एक गराउँछौं, उहाँले हाम्रो उद्धार गर्नुहुन्छ । जब हामी अन्य देवहरू छनोट गर्छौं, आज हामीले जे राखौं एक दिन हामीले त्यही कटनी गर्नेछौं ।

आज हाम्रो निम्ति, भक्तिको विश्वासको अर्थ येशूले क्रूसमा जे गर्नुभयो त्यसलाई अंगाल्नु हो, कारण उहाँ परमेश्वर शरीरमा हुनुहुन्थ्यो । हाम्रो व्यवहार र नैतिकता (हाम्रो काम) परमेश्वरलाई अंगाल्नुको निम्ति भक्तिको विश्वासको लागि पर्याप्त छैनन् । हामी उहाँको आज्ञाहरू पालन गर्छौं, किनकि हामीले उहाँलाई छानिसकेकाछौं । उहाँको आज्ञाले हाम्रो खुशी र संतुष्टिहरूलाई अगुवाई गर्छ कारण यसले नै हामीलाई हाम्रो आफ्नो र अरुहरूको विनाशबाट जोगाउँछ । तिनले नै परमेश्वरसँग र बाँकी उहाँका परिवारसँग- हाम्रो परिवारसँग तालमेलको जीवनको अंशहरू जुटाउँदछ- दृष्य र अदृष्य उहाँको राज्य, एक नयाँ अदनमा ।

हाम्रो उद्देश्य- हामी सबै अदन पुनस्थापना गर्ने परमेश्वरको योजनामा भूमिका खेल्छौं

परमेश्वरको परिवारका सदस्य हुनको निम्ति केवल एउटा शर्त छ: देवहरूका परमेश्वरमा विश्वास गर्नु, जो हामीकहाँ शरीरमा मानिस भएर आउनुभयो । यस सदस्यताले केवल चाखलाग्दा अवसरहरू मात्र दिँदैन, तर हाम्रो जीवनको निम्ति स्पष्ट उद्देश्यहरू पनि दिन्छ ।

परमेश्वरको परिवारका सदस्यहरूको एउटा मिशन (ध्येय) छ: परमेश्वरको असल शासनलाई यस संसारमा पुनस्थापना गर्नु र परमेश्वरको परिवारका सदस्यहरूको वृद्धि गर्नु । प्रेरित २ अध्यायमा शुरु भएको महान् बदलावको निम्ति हामी परमेश्वरका माध्यमहरू हौं, जहाँ मण्डलीको जन्म भयो, जब सम्म प्रभु फेरी आउनुहुन्न तब सम्म यो ख्रीष्टको शरीर हो । पहिलो अदनमा पतन पछि सारा मानव जातिमा अंधकारको घुम्टो फैलियो, त्यसरी नै सुसमाचारको प्रभाव-छाप पनि ती संक्रमणमा परेकाहरूमा फलियो । हामी देवहरूका पनि परमेश्वरको सत्यता, जातिहरूको निम्ति उहाँको प्रेम, सृष्टिको शुरु देखि नै मानव परिवारसँग पृथ्वीमा नै उहाँको रहने अपरिवर्तनीय इच्छाको संवाहकहरू हौं । फेरी पनि अदन उदाउने छ ।

यो वैज्ञानिक तथ्य हो कि, संसारका महादेशहरू हरेक वर्ष छुट्टिदैगइरहेका छन् । यद्यपी यसको खास कारण मानवीय भावमा पत्त लागउन गाह्रो छ । यो भइसेपछि हामी तथ्यहरूको आधारलाई अवलोकन गरेर मात्र मन्न सक्छौं यो के भएको हो भनेर । यसरी नै परमेश्वरको राज्य पनि विस्तारै र निरन्तर अधि बढिरहेको छ । हामी हाम्रो खुल्ला आँखाले देवहरूको अधिकार, अंधकारको शक्ति दिन-दिनै कसरी कमजोर बन्दै गइरहेको छ भनि नियाल्न सक्दैनौं, एकएक गर्दै मानिसहरू सुसमाचारको स्वतन्त्रताद्वारा अधिकारमा भएकाहरूले छुटकारा पाइरहेका छन् । यद्यपी, यो कसैले रोक्न नसक्ने सक्ने, निश्चित नै हुनुपर्ने कुरा हो ।

यस तस्वीरमा हामले आफैं देख्ने कडी चाहिँ, हामिले नदेखेता पनि परमेश्वरले उहाँको योजना अनुसार काम गरिरहुनुन्छ भन्ने कुरामा निश्चित हुनु हो । तब सम्म हामी अदृष्य, अलौकिक संसारलाई ठीक विश्वासको दावी गर्न सक्दैनौं जब सम्म परमेश्वरको सशक्त उपलब्धता हाम्रो जीवन र मानव इतिहासमा देख्न सक्दैनौं । *परमेश्वर हामीले सुभ्रुभका साथ जिएको चाहनुहुन्छ* अदृष्य हात र अदृष्य माध्यमहरू विश्वासयोग्यताका साथ उहाँको निम्ति र हामीमा (हिब्रू १:१४) हरेक परिस्थितिमा सहभागी छन्, ता कि, परमेश्वरको विश्वव्यापी अदन स्थानपनाको लक्ष्य निरन्तर रोकटोक बिना अधि बढोस् ।

हामी प्रत्येक कसैलाई राज्यमा ल्याउनको निम्ति र यो राज्यलाई रक्षा गर्नको निम्ति महत्वपूर्ण छौं । प्रतिदिन हामीलाई अंधकारको प्रभुत्वमा रहेका मानिसहरूको सम्पर्कमा अउन र एक अपूर्ण संसारमा हाम्रो उद्देश्यलाई पुरा गर्ने कठिक काममा एक अर्कालाई प्रोत्साहन दिन मौका छ । किन र कसरी भन्ने हामीलाई थाहा नभएता पनि *हामी जे पनि गर्छौं वा भन्छौं त्यो महत्वपूर्ण हुन्छ* । तर हाम्रो काम हेर्ने होइन- गर्ने हो । विश्वासमा हिड्नु निःक्रिय काम होइन- यो उद्देश्यप्रेरित हुन्छ ।

क्षमादानको प्रार्थना

क्षमादानको प्रार्थना : एक बहुमूल्य उपहार

हामी सबैले जीवनको कुनै न कुनै समयमा क्षमको प्रार्थनाको खोजी गर्दछौं । क्षमादान एउटा मूल्यवान उपहार हो, यो न त सजिलै पाइन्छ न त सजिलै दिइन्छ । क्षमादान जीवनको निम्ति अतिनै महत्वपूर्ण छ, यसले हामीलाई विगतको गल्तीबाट स्वतन्त्रता दिन्छ र यसले हामीलाई भविष्यको निम्ति आशा पनि दिन्छ । यही क्षमादानको खातिर येशू यस संसारमा मानिस जातिको निम्ति मर्नलाई आउनुभयो ।

क्षमादानको प्रार्थना : येशूद्वारा सम्भव बनाइयो

क्षमादानको प्रार्थना परमेश्वरकहाँ चढाइने बित्ति हो । हामीले एकअर्कालाई सिधै चोट पुऱ्याएतापनि, हाम्रा सबै अपराधहरूले परमेश्वरलाई पिडा दिन्छ । तपाईंलाई लाग्छहोला, कसरी यो सम्भव छ । हाम्रा साना भुलहरूले कसरी सर्वशाक्तिमान् सृष्टिकर्ता परमेश्वरलाई पिडा हुन्छ ? के परमेश्वरले यसको मतलव पनि राख्नुहुन्छ होला र ? उत्पत्ति ६ अध्यायमा, हामी पाउँछौं मानिसको गल्तिहरूमा परमेश्वर स्वयंम दुःखित हुनुभयो : "पृथ्वीमा मानिसहरूको दुष्टता बढी भएको र तिनीहरूका हृदयका विचारको जुनसुकै पनि भावना निरन्तर खराबै मात्र भएको परमप्रभुले देख्नुभयो । पृथ्वीमा मानिसलाई बनाउनुभएकोमा परमप्रभुले अफसोस गर्नुभयो, र उहाँ मनमा साह्रै दुःखित हुनुभयो ।" (उत्पत्ति ६:५-६)

परमेश्वर केवल दुष्ट विचारमा पनि दुःखित हुनुहुन्छ । त्यसकारण, अन्तिम क्षमादान पनि परमेश्वरबाटै आउनुपर्छ । यद्यपी, उहाँको न्यायको खातिर, क्षमादान त्यसै सिंत्तैमा दिन मिल्दैन । परमेश्वर न्यायी न्यायकर्ता हुनको निम्ति हरेक भुलहरूको पनि हिसाब हुनुपर्छ । हाम्रो पापको क्षमाको निम्ति, हाम्रो स्थानमा येशू ख्रीष्ट कलवरी क्रूसमा मर्नुभयो । उहाँको दुःख भोगाईले हाम्रा अपराधहरूको मूल्य तिरिएको छ । "किनभने यो नयाँ करारको मेरो रगत हो, जो धेरैका निम्ति पापको प्रायश्चित्तको लागि बगाइन्छ ।"

उहाँको प्रेममा, परमेश्वरलाई थाहा थियो कि हाम्रो विवेक दोष र दण्डबाट स्वतन्त्र हुनुपर्छ । उहाँ जान्नुहुन्थ्यो, हाम्रो पापको क्षमादान हाम्रो निम्ति सबैभन्दा ठूलो आवश्यकता हो । परमेश्वरको सबैभन्दा ठूलो र अन्तिम प्रेम, परमेश्वरले कवेल हाम्रो पापको दुःख भोग्नुमात्र भएन, तर त्यसको परिणामको मूल्य पनि तिर्नुभयो ताकि हाम्रो निम्ति क्षमको उपहार दिनसकियोस् । हामीले गर्नुपर्ने काम अब, उहाँको सिंत्तैको क्षमादानलाई स्वीकार गर्नु हो ।

क्षमादानको प्रार्थना : परमेश्वरसँग क्षमादान माग्नु

पिडित प्राणलाई शान्त गर्न क्षमादानको प्रार्थना यहाँ देख्दा पक्कै पनि तपाईं छक्क पर्नुभयो । वा सायद, तपाईंको चित्त दुखाएको अर्को व्यक्तिलाई क्षमा दिन तपाईंलाई गाह्रो भइरहेको छ । येशूलाई प्रभु र मुक्तिदाता भनि स्वीकार गर्ने सबै मानिसहरूको सिंत्तैमा पापको क्षमा भएको छ । यदि हामीले हाम्रो पाप मानिलियौं र क्षमा माग्यौं भने, परमेश्वरले हामीलाई क्षमा दिनुहुनेछ- यसमा कुनै शंका छैन : "यदि हामीले आफ्ना पापहरू स्वीकार गर्नुभयो भने उहाँले हाम्रा पाप क्षमा गर्नुहुन्छ, र सबै अधर्मबाट हामीलाई शुद्ध पार्नुहुन्छ, किनकि उहाँ विश्वासयोग्य र धर्मी हुनुहुन्छ।" (१ यूहन्ना १:९)

यदि हामीले येशूलाई अस्वीकार गर्नु भन्ने, मुख्य रूपमा, हामीले परमेश्वरको क्षमादानको उपहारलाई इन्कार गर्छौं । यसको अर्थ हामीले यो भनिरहेका हुन्छौं कि, हामी परमेश्वरसँग मिलापको इच्छा गर्दैनौं (१ यूहन्ना १:१०)। क्षमादानको उपहारलाई अस्वीकार गर्ने हाम्रो स्वतन्त्र छनोट भएता पनि, हामीले हाम्रो जीवनको अन्त्यमा हाम्रा सबै पापको लेखा दिनुपर्ने हुन्छ । तपाईंसँग मिलापमा आउने परमेश्वरको गहिरो चाहना छ । "किनभने परमेश्वरले संसारलाई यस्तो प्रेम गर्नुभयो, कि उहाँले आफ्ना एकमात्र पुत्र दिनुभयो, ताकि उहाँमाथि विश्वास गर्ने कोही पनि नाश नहोस्, तर त्यसले अनन्त जीवन पाओस् " (यूहन्ना ३:१६) । यदि तपाईं साँच्चै क्षमा पाउन चाहनुहुन्छ भने, येशूले भन्नुभएको कुरा विचार गर्नुहोस् र उहाँलाई प्रभु र मुक्तिदाता भनि ग्रहण गर्नुहोस् । परमेश्वरले तपाईंलाई क्षमा दिनुहुनेछ र तपाईंको जीवनमा रूपान्तरणको काम शुरू गर्नुहुनेछ ।

क्षमादानको प्रार्थना : नयाँ जीवन प्राप्त गर्नुहोस्

क्षमादानको प्रार्थनाले हामीलाई नयाँ आशा र नयाँ शुरुवात दिंदछ । हाम्रा सबै पापहरू परमेश्वरले धोइदिनुभएको छ । "किनकि तिनीहरूका अपराधहरू म क्षमा गर्नेछु, र तिनीहरूका पाप फेरि कहिल्यै सम्झनेछैनं (हिब्रू ८:१२)"

यदि तपाईं पापी हो भनि स्वीकार गर्नुहुन्छ भने, र येशू पापबाट मुक्ति दिने एक मात्र मुक्तिदाता हुनुहुन्छ भनि विश्वास गर्नुहुन्छ भने तपाईंले क्षमादानको प्रार्थनालाई पनि बुझ्नुहुन्छ । प्रश्नचाहिँ यो हो की-के परमेश्वरको उपहार, उहाँको पुत्र येशू ख्रीष्टलाई स्वीकार गर्न, तपाईं यो प्रार्थना लागू गर्न तयार हुनुहुन्छ ? यदि हो भने, येशूमा विश्वास गर्नुहोस्, तपाईंका पापहरू स्वीकार गर्नुहोस्, र तपाईंको बाँकी जीवन प्रभुको रूपमा उहाँमा समर्पित गर्नुहोस् ।

पिता, मैले तपाईंका नियमहरू उल्लंघन गरेको छु र मेरा पापहरूले मलाई तपाईंबाट अलग गरेको छ । म साँच्चै नै, क्षमा चाहन्छु । मेरा विगतका पापपूर्ण जीवनबाट तपाईंतर्फ फर्कन चाहन्छु । कृपया मलाई क्षमा दिनुहोस्, र मलाई फेरी पापगर्न छोड्नको निम्ति सहायता गर्नुहोस् । म विश्वास गर्छु तपाईंको पुत्र येशू मेरा पापको निम्ति मर्नुभयो, उहाँ मृतकबाट पुनरुत्थान हुनुभयो, उहाँ अहिले जिवित हुनुहुन्छ र मेरा प्रार्थना सुन्नुहुन्छ । आज देखि उसो मेरो जीवनमा राज्य र अधिकार गर्न, र मेरो जीवनको प्रभु हुनको निम्ति येशूलाई निम्त्याउँदछु । आज्ञाकारी बन्न र मेरो बाँकी जीवनमा तपाईंका इच्छा पुरा गर्ने बन्नलाई सहायता गर्नको निम्ति तपाईंको पवित्र आत्मा पठाइदिनुहोस् । येशूको नाउँमा प्रार्थना गर्छु ।
। आमिन् ।

"पश्चात्ताप गर, र तिमीहरूका पाप-क्षमाको निम्ति येशू ख्रीष्टको नाउँमा तिमीहरू प्रत्येकले बपतिस्मा लेऊ, र तिमीहरूले पवित्र आत्माको वरदान पाउनेछौं ।" (प्रेरित २:३८) ।

यदि आज येशूलाई स्वीकार गर्नुभयो भने, तपाईंलाई परमेश्वरको परिवारमा स्वागत छ । उहाँको नजिक वृद्धि हुनको निम्ति बाइबलले यी आज्ञाहरू दिएको छ ।

- येशूको आज्ञा अनुसार बपतिस्मा लिनुहोस् ।
- येशूमा तपाईंको यो नयाँ विश्वासको विषयमा अरूहरूसँग बाड्नुहोस् ।

- हरेक दिन परमेश्वरसँग समय बिताउनुहोस् । यो एकदम लामो समय हुनुपर्छ भन्ने छैन । उहाँसँग प्रार्थना गर्ने, र उहाँको वचन पढ्ने बानीको विकास गर्नुहोस् । तपाईंको विश्वास र परमेश्वरको वचनको ज्ञानमा वृद्धि हुनको निम्ति परमेश्वरसँग सहायता माग्नुहोस् ।
- येशूका अन्य चेलाहरूसँग संगति खोज्नुहोस् । स्थानिय मण्डलीको सदस्यता लिएर तपाईंको विश्वासको विषयमा स्पष्ट हुनुहोस् र अरु विश्वासीहरूसँग उत्तरदायी बन्नुहोस् ।
- परमेश्वरको आरधना गर्न र वचनमा वृद्धिहुनको निम्ति हरेक हप्ता स्थानीय मण्डलीमा सहभागी हुनुहोस् ।